

BẢN TIN

SINH HOẠT CỤC AN TỬ NGUY

Tổng Hội Cựu SVSQ TB/QLVNCH

SỐ 8

HỘI ĐỒNG QUẢN TRỊ

Chủ Tịch Hội Đồng Quản Trị: Trần Xuân Thời
Chủ Tịch Hội Đồng Cố Vấn: Đặng Xuân Ngô
Chủ Tịch Hội Đồng Điều Hành: Trần Xuân Thời
Chủ Tịch Hội Đồng Giám Sát: Phạm Trung Cang
Văn phòng Tổng Hội Cựu SVSQ/TB/QLVNCH:
P.O.Box 14572, Minneapolis, MN 55414
Phone: (763) 458-1123
Trần Xuân Thời thuducmn@gmail.com

BẢN TIN SH/CATN phát hành 4 tháng/kỳ.

Bản Tin số 8 với các nội dung sau:

- 1- Thư Tổng Hội
- 2- Đọc thư Hồi âm của độc giả khắp nơi
- 3- Thư cảm ơn của BBT/BT/SH/CATN
- 4- Tổ chức Điều Hành Tổng Hội
- 5- Tin tức Sinh Hoạt Tổng Hội
- 6- Sinh hoạt Đồng môn và Hậu duệ VNCH trong các Cộng Đồng ở khắp nơi
- 7- Trang Thơ Tình Lính
- 8- Trang Tìm thân nhân
- 9- Trang các Link sinh hoạt
- 10- Bài viết từ khắp nơi gửi về
- 11- Trang Hình sinh hoạt khắp nơi

Link xem các Bản Tin >> [https://
thanhhuynk19.wixsite.com/thtd/blog](https://thanhhuynk19.wixsite.com/thtd/blog)

Đây là Bản Tin Sinh Hoạt Cư An Tư Nguy số 8 của Tổng Hội Cựu SVSQ/TB/ĐĐ tại Hoa Kỳ đến với quý độc giả. Ban Biên Tập thành thật cảm ơn tất cả quý Niên trưởng, Đồng môn, Chiến hữu của các Quân Binh Chung QLVNCH, và Thân hữu đã gửi bài vở, tài liệu, hình ảnh, video cho chúng tôi. Ban Biên Tập rất lấy làm khích lệ nhận được sự ưu ái, ủng hộ, và ý kiến xây dựng của quý vị để giúp Bản Tin Sinh Hoạt được phát triển tốt đẹp và phong phú hơn.

Tất cả những bài vở đăng trong Bản Tin không nhất thiết phù hợp hoàn toàn với đường lối và chủ trương của Tổng Hội. Tác giả chịu trách nhiệm về nội dung bài viết của mình. Và để phù hợp với khuôn khổ của Bản Tin, chúng tôi xin được phối hợp với tác giả để rút gọn hay sửa đổi khi cần. Bài gợi trở sẽ được chọn đăng trong các Bản Tin kế tiếp. Các bài dài hơn sẽ dành cho Đặc San Tổng Hội trong tương lai.

Xin tiếp tục gửi bài vở hay liên lạc Ban Biên Tập về:

Chu Quang Đại: daichu43@gmail.com

Lê Lộc: longviewle@gmail.com

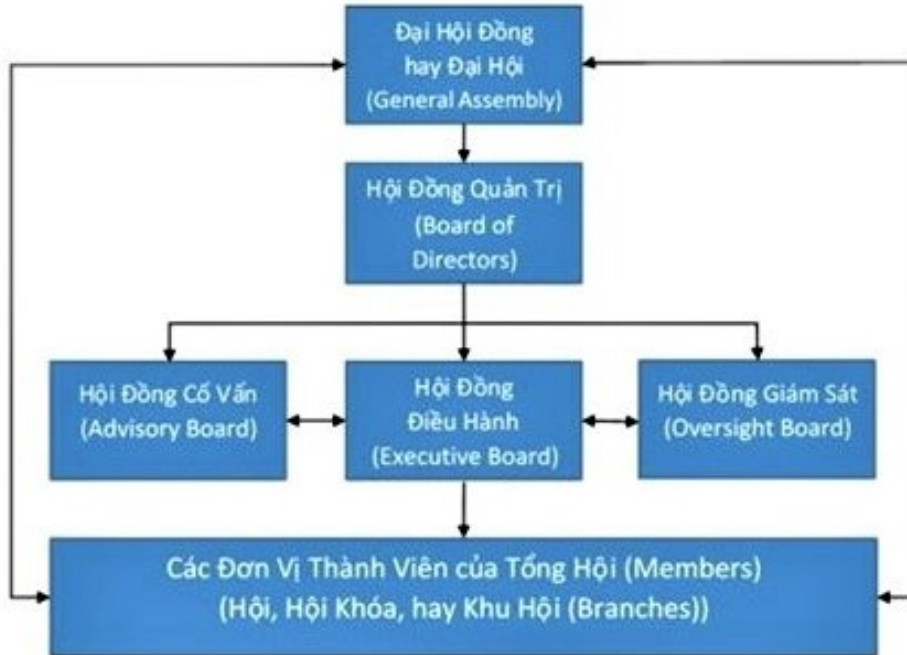
Phan Quốc Ý: Giason90@msn.com

Lê Duy Tôn: leton5419@gmail.com

Trân trọng cảm ơn,

Ban Biên Tập Sinh Hoạt Cư An Tư Nguy.

**SƠ ĐỒ TỔ CHỨC và BAN CHẤP HÀNH TỔNG HỘI
CỰU SINH VIÊN SĨ QUAN TRÙ BỊ' QLVIỆT NAM CỘNG HÒA**

Thành viên Tổng Hội (từ trái): Lê Văn Sanh, Nguyễn Khắc Vinh, Huỳnh Văn Chính, Phạm Trung Cang, Trần Xuân Thời, Đặng Xuân Ngô, Bùi Ngọc Lân, Ngô Viết Quyền

Văn Phòng Tổng Hội:

P.O. Box 14572, Minneapolis, MN 55414

Phone: (763) 458-1123

Email: thuducmn@gmail.com

Chủ Tịch Hội Đồng Quản Trị: Trần Xuân Thời
 Chủ Tịch Hội Đồng Cố Vấn: Đặng Xuân Ngô
 Chủ Tịch Hội Đồng Điều Hành: Trần Xuân Thời
 Chủ Tịch Hội Đồng Giám Sát: Phạm Trung Cang

Hội Đồng Quản Trị Tổng Hội Thủ Đức**Hội Đồng Quản Trị**

Chủ Tịch: Trần Xuân Thời

Quản Trị Viên 1: Bùi Ngọc Lân

Quản Trị Viên 2: Ngô Việt Quyền

Hội Đồng Cố Vấn

Chủ Tịch: Đặng Xuân Ngô

Thành viên: Huỳnh Văn Chính, Lê Văn Sanh,
 Trần Văn Ngà, Chu Hùng, Huỳnh Thành Nhơn,
 Nguyễn Hữu Chề, Nguyễn Kim Sơn, Đoàn Hữu
 Định, Huỳnh Hồng Quân

Hội Đồng Giám Sát

Chủ Tịch: Phạm Trung Cang

Phó Chủ Tịch: Trần Văn Chính

Tổng Thư Ký: Lê Văn Hoàng

Hội Đồng Chấp Hành

Chủ Tịch: Trần Xuân Thời

Phó Chủ Tịch Nội Vụ: Lê Đình Thăng

Phó Chủ Tịch Ngoại Vụ: Lê Tiến Dũng

Tổng Thư Ký: Chu Quang Đại

Thủ Quỹ: Trần Văn Thanh

Phạm Bá Thành: Phụ Tá Tài Chính

Trương Quốc Tuấn: Phụ Tá Liên Lạc

Nguyễn Văn Thành: Phụ Tá Liên Lạc Canada

Phụ Tá Liên Lạc Các Vùng Tại Hoa Kỳ:

Trần Hồng Minh: Phụ tá Vùng Tây Bắc, gồm:

AK, WA, OR, MT, ID, WY

Phan Thành Lạc: Phụ Tá Vùng Tây Nam gồm:

CA, HI, AZ, NV, CO, UT, NM, NV

Lê Văn An: Phụ Tá Vùng Trung Bắc, gồm:

ND, SD, MN, IA, NE, KS, OK, WI, MI

Bùi Ngọc Lân: Phụ Tá Vùng Trung Nam, gồm:

MO, TX, TN, KY, AR, AL, MS, IL, OH

Hà Văn Tài, Phụ Tá Vùng Đông Bắc, gồm:

VT, ME, NH, MA, CT, RI, NY, PA, NJ, VA

Nguyễn Văn Cường: Phụ Tá Vùng Đông Nam,

gồm:

DE, DC, MD, GA, FL, LA, NC, SC.

DANH SÁCH LIÊN LẠC CÁC HỘI ĐOÀN

USA: Hoa Kỳ/Tên Tiểu Bang, Thành Phố - Họ và Tên

1. Alabama, Huntsville:	XL	Nguyễn Ngọc Sơn
2. Arizona:	HT	Đỗ Đức Vĩnh
3. CA, Orange County:	HT	Vũ Trung
4. CA, San Diego:	HT	Phan Thành Lạc
5. CA, San Jose:	HT	Nguyễn Hữu Nhân
6. CA, San Jose:	HT	Nguyễn Minh Đường
7. CA, Sacramento:	HT	Trần Văn Ngà
8. Colorado:	HT	Nguyễn Văn Thịnh
9. Connecticut:	XL	Vũ Trọng Triêm
10. Florida, Jacksonville:	HT	Trần Quyền
11. Florida, Orlando:	HT	Huỳnh Thành Nhơn
12. Florida, Palm Beach:	HT	Nguyễn Kim Sơn
13. Florida, Pensacola:	HT	Vương Văn Giàu
14. Georgia:	HT	Phạm Trung Cang
15. Kansas, Kansas City:	HT	Bùi Tỷ
16. Kansas, Wichita:	HT	Nguyễn Mỹ Đức
17. Louisiana:	HT	Nguyễn Văn Cường
18. Massachusetts, Boston:	HT	Phạm Văn Khanh
19. Michigan, Detroit:	HT	Tô Văn Minh
20. Minnesota:	HT	Trần Xuân Thời
21. Missouri:	HT	Vũ Ngọc Hải
22. Mississippi, Biloxi:	HT	Nguyễn Văn Mãng
23. New York:	HT	Nguyễn Bích
24. New York:	HT	Tiêu Nhơn Lạc
25. Oklahoma:	HT	Phạm Bá Thành
26. Oregon:	HT	Trần Văn Tổ
27. Philadelphia:	HT	Bùi Thế Thụy
28. Tennessee:	HT	Hoàng Trọng Hanh
29. Texas, Austin:	HT	Đặng Văn Nghiệp
30. Texas, Dallas:	XL	Nguyễn Ngọc Sơn
31. Texas, Houston:	HT	Hà Nhật Tân
32. Texas, San Antonio:	HT	Nguyễn Thế Dũng
33. Washington DC:	HT	Lê Tiến Dũng
34. Washington:	HT	Nguyễn Đồng Duy
35. Wisconsin:	HT	Võ Huy Ngân

CANADA: Gia Nã Đại/Tên Tiểu Bang, Thành Phố - Họ và Tên

1. Alberta, Calgary và Edmonton	ĐD	Lê Văn Nam
2. Ontario, Toronto	CT	Nguyễn Văn Tân
3. Ontario, Toronto	CT	Lê Đức Vận

AUSTRALIA: Úc Châu/Tên Tiểu Bang, Thành Phố - Họ và Tên

1. Sydney (NSW)

2. Melbourne , Victoria

3. WA

4. Nam Uc

5. QLD

Ch/h Lâm Xuân

Ch/h Hoàng Chính Đan

Ch/h Nguyễn Lê Thanh .

Ch/h Hồ Văn Tư

Ch/h Lê Nghĩa Lễ

EUROPE: Âu Châu/Tên Quốc Gia, Thành Phố - Họ và Tên

1. Germany, Bochum

2. Germany:

3. France, Paris

CH. Lê Thanh TùngCH.

CH. PHẠM VĂN THÀNH

ĐD Bảo Tuấn

Chúng tôi rất cảm ơn tất cả quý vị đã có thiện cảm với Bản Tin Sinh Hoạt Cư An Tư Ngụy. BBT/Bản Tin rất vui chào mừng quý vị. Chúng tôi luôn sẵn sàng đón nhận tất cả những ý kiến xây dựng, khuyến khích, đóng góp bài vở v.v.

BBT/BT/SINH HOẠT CƯ AN TƯ NGUY

Ghi chú chức vụ: HT (Hội Trưởng)/ CT (Chủ Tịch)/ XL (Xử Lý)/ ĐD (Đại diện)/
Chừa trống (Blank): Cần tin tức.

Nhiều thành phố lớn có hơn 1 hội đoàn/đại diện.

Nếu cần liên lạc, bổ túc, hay có thay đổi, xin quý Hội/Đại diện thông báo về Tổng Hội Cựu SVSQ/TB/QLVNCH qua:

Tổng Thư Ký: Chu Quang Đại daichu43@gmail.com

Trân trọng cảm ơn

THƯ TỔNG HỘI CSV SQTB QLVNCH

Nhân Lễ *Thanksgiving, Giáng Sinh* và
Mừng Xuân Dương Lịch - Âm Lịch

Thư Tổng Hội

Quý Huynh Trưởng, quý Chiến hữu,
 quý Thân hữu

Hằng năm chúng ta hiệp thông với nhân dân Hoa Kỳ cảm tạ Ôn Trên và nhớ đến những ân nhân đã trực tiếp hoặc gián tiếp hỗ trợ đời sống cá nhân và đời sống tập thể của chúng ta.

Thay mặt HĐQT Tổng Hội, chúng tôi xin gửi lời chân thành tri ân quý huynh trưởng, quý chiến hữu đã hình thành và hỗ trợ sinh hoạt trong các tổ chức cựu sinh viên Sĩ quan Trừ Bị cấp thành phố, tiểu bang. Nhờ đó mà chúng ta có cơ chế Tổng hội để tổ chức hội ngộ định kỳ trong tình huynh đệ chi binh, vui với cái vui chung của tất cả và buồn với cái buồn chung của mọi người.

Một mặt, để sưởi ấm tâm hồn cho nhau trên bước đường truân chiến lưu lạc nơi đất khách quê người, mặt khác, tạo cơ hội kết chặt thân tình và kết tinh chí hướng, chờ ngày giải phóng quê hương khỏi ách độc tài Cộng Sản.

Đại hội tạo cơ hội gặp gỡ và tưởng niệm các huynh đệ đã hy sinh vì chính nghĩa quốc gia, VNCH và đồng minh, để cho chúng ta được sống và ghi ơn những chiến hữu đã dâng hiến một phần thân thể cho tổ quốc. Chúng ta chia sẻ nỗi niềm mất mát với những gia đình đêm nhớ ngày mong, mòn qua năm tháng, những thân nhân mất tích trong cuộc chiến hay hy sinh trên bước đường tìm tự do.

Tổng hội tri ân quý huynh trưởng, quý

chiến hữu đã nước non ngàn dặm ra đi tham dự Đại hội toàn quốc vừa qua để chúng ta có cơ hội hàn huyên tâm sự, kiểm điểm quá khứ và xây dựng hiện tại làm nền tảng cho tương lai.

Những chiến hữu vì lý do sức khỏe không đích thân tham dự đại hội, cũng đã gửi thư chúc mừng hay đóng góp cho tổ chức đại hội. Những ân tình chia sẻ cho nhau không bút nào tả xiết. Chúng tôi xin tri ân những đóng góp vào sinh hoạt của Tổng Hội

Trong nhiệm kỳ vừa qua, dù bị hạn chế vì đại dịch viêm phổi, HDCH cũng đã viếng thăm các hội từ Đông sang Tây, từ Nam chí Bắc như gặp gỡ một số chiến hữu trong Hội Miền Đông MD, VA, DC; thăm viếng một số chiến hữu tại Arizona; viếng thăm một số chiến hữu ở Orlando, tham dự các Đại hội Thủ Đức Louisiana tại New Orleans; Đại Hội Thủ Đức tại Houston, Đại hội Thủ Đức tại Austin; Đại hội Thủ Đức tại Oklahoma; Đại hội Thủ Đức tại Westminster, Nam California, thăm viếng các chiến hữu Thủ Đức tại San Jose; thăm viếng các chiến hữu ở Oregon và Washington State tại Seattle, tham dự đại hội Cựu Tù Nhân Chính Trị tại Nam CA và Đại hội tại Minnesota tháng 9, 2022 vừa qua; đồng thời liên lạc thường xuyên qua email, văn thư qua các dịp 19/6; 30/4, Lễ Tạ ân, Tân niên, v.v...

Ngoài ra Ban Báo chí TH đã ấn hành Đặc San nhân Đại Hội ở Oklahoma và đã phát hành Bản tin Electronic “Cư An Tư Ngụy” trong suốt thời gian Covid hoành hành cho đến nay. Bản tin phổ biến các ý niệm về chiến tranh chính nghĩa của QLVNCH, tình huynh đệ chi binh, phương thức khả thi để bảo vệ chính nghĩa, tranh đấu cho tự do, dân chủ cho Việt Nam, chống sự bành trướng của nghị quyết 36 và âm mưu xâm nhập của tay sai CS vào cơ chế sinh

hoạt của Cựu Sinh viên SQTB QLVNCH. Bản tin CATN thực thi chủ trương “Văn dĩ tải đạo”, truyền thông tư tưởng và tình cảm qua các bài viết về văn học, nghệ thuật hải ngoại, đời binh nghiệp, đóng góp của các cựu sinh viên SQTB nhằm phục vụ tập thể Cựu Sinh Viên Sĩ Quan TB, một tập thể với tinh thần Hiệp Sĩ Nhân Nghĩa, tôn trọng “Tổ Quốc-Danh Dự -Trách Nhiệm” quyết tâm phục vụ quý vị đồng hương trên toàn thế giới, đóng góp vào công tác giữ vững phong tuyến của người Việt quốc gia hải ngoại

Đại hội tháng 9, 2022 được trang trọng cử hành tại Thủ Đô của Tiểu bang Minnesota. Nhằm kỷ niệm 71 năm thành lập hai Trường Sĩ Quan TB Thủ Đức và Nam Định; 47 năm di tản chiến thuật của dân, quân, cán, chính VNCH; 20 năm hình thành sinh hoạt Tổng Hội và 40 năm hình thành Hội Thủ Đức MN. Tất cả thể hiện nỗ lực đáng kể chung của Tổng Hội so với các nhiệm kỳ trước kể từ khi có tân quy chế Tổng Hội từ năm 2014.

Chiều bản Nội quy, Đại hội định kỳ do Tổng Hội tổ chức được quy định trong điều 6.2 của bản Nội Quy Tổng Hội:” Đại hội định kỳ được triệu tập mỗi hai (2) năm một lần. Thư triệu tập ghi rõ ngày giờ, địa điểm và chương trình nghị sự. Thư gửi qua bưu điện, đến các đơn vị thành viên, theo thể thức có báo nhận, ít nhất hai (2) tháng trước ngày Đại hội ...” Điều 8.3: Tổng Hội Trưởng là phát ngôn viên chính thức của Tổng hội ... Ngoài công việc điều hành thường xuyên, Tổng hội trưởng còn có nhiều trách nhiệm khác nhau như triệu tập và tổ chức các đại hội.”

Chúng ta nên áp dụng đúng nội quy tổ chức đại hội 2 năm một lần để (1) tiết kiệm vấn đề tài chánh, (2) giảm bớt áp lực cho các Hội địa phương năm nào cũng phải chuẩn bị tham dự đại hội toàn quốc. Số

CHÚC MỪNG GIÁNG SINH & NĂM MỚI

*Thân chúc Chiến hữu và Gia đình
Một Mùa Giáng sinh vui tươi, đầm ấm;
Năm mới 2023 và luôn mãi an bình,
mạnh khỏe, hạnh phúc, thịnh vượng.*

Tô Ly Hương

THIỆP HÚC MỪNG CỦA CH TÔ LY HƯƠNG Đức Quốc

người tham gia các đại hội của Tổng Hội cũng ít dần vì lý do sức khỏe và trở ngại về di chuyển, (3) để các Hội địa phương, nhờ đó, dành thì giờ tổ chức các đại hội địa phương. (4) Nhờ đó, thành viên của HĐQT Tổng Hội cũng có thì giờ đi tham dự đại hội của các Hội thành viên trên toàn quốc, như vậy “công tư vẹn cả hai bề”.

Trường hợp năm 2023, Văn Phòng Tổng Hội sẽ lưu tâm điều nghiên đề nghị tổ chức đại hội tại San José, CA. để tạo hoà khí và sự hợp tác đồng đều giữa hai Hội Thủ Đức tại San Jose, và sẽ thông báo kết quả đến các Hội trên toàn quốc khoảng tháng 2, 2023.

Ngoài ra, kết quả của cuộc tham khảo ý kiến về các đề nghị trong Đại hội tháng 9, 2022 vừa qua được ghi nhận như sau:

(1) Đa số các Hội thành viên đồng ý tái nhiệm HĐQT Tổng Hội (HĐ Cố Vấn, HĐ Điều Hành, HĐ Giám Sát) trong nhiệm kỳ 9/2022-9/2024. Một mặt HĐQT đương nhiệm tuân thủ ý chí chung, mặt khác chúng tôi quan niệm sinh hoạt của Tổng Hội là sinh

hoạt chung, nếu quý chiến hữu nào muốn tham gia vào HĐQT, chúng tôi sẵn sàng và hoan nghênh mời vào các chức vụ được Nội quy cho phép trong ba cơ chế: Cố Vấn, Điều hành và Giám sát.

(2) Đa số cũng đồng ý dùng danh xưng: Tổng Hội Cựu Sinh Viên Sĩ Quan Trừ Bị Quân Lực Việt Nam Cộng Hòa. Một số thành viên muốn duy trì danh xưng Tổng Hội CSVSQTB Thủ Đức. Hiện nay thành viên của Tổng Hội gồm các Hội cựu sinh viên SQTB Nam Định, cựu sinh viên SQTB Thủ Đức, cựu sinh viên SQTB Đồng Đế Nha Trang; và các cựu Sinh Viên

SQTB Long Thành.

Chúng tôi thiết nghĩ, để dung hòa ý kiến, có thể dùng danh xưng “Tổng Hội CSVSQTB-QLVNCH” cho các sinh hoạt tổng hợp của CSVSQ TB xuất thân từ các Quân Trường Sĩ Quan Trừ Bị.

Bên cạnh danh xưng TH CSVSQ TB-QLVNCH, cũng nên tôn trọng danh xưng riêng của mỗi quân trường trong các sinh hoạt đặc thù của mỗi quân trường trong tinh thần “Nhân sinh quý thích chí” để duy trì tình huynh đệ chi binh là hơi thở của các đoàn thể chiến binh.

Xin ơn Trên ban cho quý huynh trưởng, quý chiến hữu, quý thân hữu và quý quyến dồi dào sức khỏe, an khang, hạnh phúc và được nhiều ơn phúc trong mùa lễ Tạ Ân, mùa Giáng Sinh, Tân Niên Dương Lịch và mừng Xuân Quý Mão 2023.

Kính thư

Trần Xuân Thời

TH CSVSQ TB-QLVNCH

CẢM ƠN CẢM ƠN

**Cám Ơn Quý Niên-Huỳnh Trường , Đồng Môn, Nhiếp
Ảnh Gia, Văn Thi Sĩ Cùng Mọi Người Đã Đóng Góp Nhiều
Bài Vở Trong Việc Phổ Biến Bản Tin Trong Hai Năm Qua
Thân Chúc Quý Vị Một Mùa Tạ Ơn Nồng Ấm Bên Gia Đình
và Người Thân...**

LÀ THƯ BIÊN TẬP

TỶ LHO BIÊN LẬP

Kính chào quý Niên trưởng, quý Chiến hữu, và quý Độc giả,

Trong dịp đầu Xuân Quý Mão, Ban Biên Tập Bản Tin Sinh Hoạt CATN của Tổng Hội CSVSQTB/QLVNCH xin kính gửi đến quý Niên trưởng, quý Chiến hữu, quý Độc giả, và quý Đồng hương khắp nơi lời cầu chúc một Tân Niên nhiều Sức Khỏe, An Khang, và Thịnh Vượng. Nhất là chúng tôi muốn được cùng chia sẻ với toàn thể Đồng bào tại Việt Nam hy vọng của một quê hương Việt Nam mới không còn Cộng sản độc tài, một quốc gia Việt Nam mới trong đó dân tộc Việt Nam có nhân quyền, tự do, dân chủ và thịnh vượng.

Thời gian bốn tháng giữa hai Bản Tin trước số 7 và số 8 này đánh dấu một cuối năm có nhiều ngày và biến cố quan trọng. Đáng kể là Ngày Bầu Cử (Hoa Kỳ, Election Day, 11/8/2022), Cựu Chiến Binh (Hoa Kỳ, 11/11/2022), Tạ Ôn (Hoa Kỳ, Thanksgiving Day, 11/24/2022), Giáng Sinh (12/25/2022), Năm Mới Dương Lịch (1/1/2023) và Tết Âm Lịch Quý Mão (1/22/2023). Gần nhất với chúng ta là Đại Hội ngày 9 và 10 tháng 9, 2022 tổ chức tại thủ phủ Minneapolis, tiểu bang Minnesota. Đa số các Hội thành viên đồng ý:

1) Tái nhiệm Hội Đồng Quản Trị (HĐQT) Tổng Hội thêm một nhiệm kỳ, từ

9/2022 đến 9/2024;

2) Kêu gọi các chiến hữu tham gia vào HĐQT;

3) Dùng danh xưng Tổng Hội Cựu Sinh Viên Sĩ Quan Trừ Bị Quân Lực Việt Nam Cộng Hòa. (Một số thành viên muốn duy trì danh xưng Tổng Hội CSVSQTB Thủ Đức.)

Các sự kiện và biến cố quan trọng toàn cầu - riêng rẽ hay cùng lúc hợp lại - như thay đổi khí hậu (climate change), suy thoái kinh tế (economy recession), y tế khẩn cấp (health emergencies), bất ổn chính trị (political instability), xung đột vũ trang của một số quốc gia (armed conflicts) đang gây những thay đổi, thiệt hại, thương vong và những hậu quả to lớn khác trên thế giới.

Về thời tiết: hạn hán, bão lụt, bão tuyết, hỏa hoạn gia tăng xảy ra nhiều nơi trên thế giới và Hoa Kỳ vì khí hậu cực đoan, gây nhiều xáo trộn, thiệt hại tài sản cho dân cư. Gần 200 quốc gia tham dự Hội nghị thượng đỉnh thường niên về khí hậu toàn cầu lần thứ 27 của Liên Hiệp Quốc (COP27 hay Conference Of Parties/UNFCCC) tháng 11 vừa qua tại Ai Cập, tìm cách cải tiến chương trình và gia tăng sự hợp tác giữa các quốc gia để đối phó với những hậu quả sâu xa của sự thay đổi khí hậu. Về kinh tế và thương mại: tình trạng chuỗi cung ứng bị gián đoạn (supply chain disruption), nạn lạm phát gia tăng (growing inflation), kinh tế thế giới trên đường suy thoái (world economy near recession), chiến tranh thương mại và các biện pháp trừng phạt lẫn nhau giữa các quốc gia tranh chấp (trade and sanction wars), v.v. đang ảnh hưởng đến cuộc sống và buôn bán

hiều nơi trên thế giới và Hoa Kỳ. Báo cáo y tế cho thấy dịch bệnh Covid-19, dù đã có thuốc ngừa và thuốc chữa, vẫn tiếp tục biến thể, gia tăng, và truyền nhiễm mạnh. Thống kê của đại học Johns Hopkins University đầu tháng 12, 2022 cho thấy mặc dù đã có hơn 13 tỷ (13,076,556,881) liều chích vaccine, con số người nhiễm bệnh đã lên gần 650 triệu (648,796,419), và hơn 6 triệu rưỡi (6,652,297) người chết bịnh. Y tế toàn cầu nay phải đường đầu với “tam dịch” hay tridemic (Covid, RSV (Respiratory Syncytial Virus), Influenza). Có biểu tình phản đối ở Trung Quốc (chống zero-covid policy, với “blank paper”), Iran (chống morality-policing), v.v.

Về xung đột vũ trang, sau gần 10 tháng, cuộc chiến tranh xâm lăng Ukraine của Nga Sô vẫn tiếp diễn đầy khốc liệt và chết chóc dù mùa Đông lạnh có làm thuyên giảm cường độ giao chiến đôi chút. Thất thế trên chiến trường, Nga Sô áp dụng chiến tranh tàn bạo (atrocities war) sát hại thường dân Ukraine, phạm tội ác chiến tranh, bất kể luật lệ quốc tế và nhân đạo. Ngoài số hàng triệu người Ukraine rời bỏ quê hương tỵ nạn trong các quốc gia lân cận, hàng triệu người Ukraine khác trong nước đang chịu cảnh đói lạnh mùa Đông vì các hạ tầng cơ sở (infrastructure) về năng lượng, điện nước và khí sưởi ấm bị phi pháo Nga phá hủy. Trung Cộng tiếp tục gia tăng sản xuất vũ khí tối tân, hâm nóng Vùng Á Châu-Thái Bình Dương với bạch thư công bố Đài Loan là lãnh thổ của Trung Quốc, và hăm dọa sẽ gây chiến, thống nhất (sáp nhập) đảo tự trị này bằng mọi phương tiện kể cả võ lực. Cuộc nội

chiến kéo dài nhiều năm ở Somalia nay gia tăng cùng nạn hạn hán đã làm hơn 2.4 triệu người mất nhà cửa, rời bỏ chỗ sinh sống, chết chóc vì chiến tranh, đói khổ và bệnh tật mặc dù có sự can thiệp của Liên Hiệp Quốc. Một thống kê ước tính đã có đến 500,000 người chết vì cuộc xung đột này (Associated Press) ... Các xung đột vũ trang hay nội chiến địa phương khác trong năm 2022 gây ra nhiều bất ổn, chết chóc, khó khăn và khủng hoảng về chính trị, kinh tế, tỵ nạn, trợ giúp nhân đạo trong nhiều vùng trên địa cầu: Myanmar, Democratic Republic of Congo, Sudan, South Sudan, Nigeria, Yemen, Ethiopia, Syria, Afghanistan, ...

Trong mùa lễ Tạ Ơn năm nay, chúng tôi muốn được cũng quý vị cầu nguyện cho hòa bình và phúc lợi của mọi dân tộc trên thế giới.

Kính thưa quý vị,

Gần đây, người hâm mộ thể thao (sport fan) bỏ nhiều ngày giờ đam mê coi các trận banh gay cản tranh giải Bóng Tròn Quốc Tế 2022 (Fifa World Cup, Qatar, 2022). Họ đặt tất cả lòng ngưỡng mộ, hăng say, và ủng hộ vào đội bóng (team), cầu thủ và quốc gia mình yêu mến với hy vọng đội bóng mình yêu thích cuối cùng sẽ thắng và lãnh giải vô địch túc cầu thế giới.

Trong ngày Cựu Chiến Binh (Veterans Day) năm nay 11 tháng 11, 2022, tại Oregon, chúng tôi đã thấy những người hâm mộ thể thao (fan) tuyệt vời này và đội banh (team) chúng tôi ngưỡng mộ và yêu thích. Ông Đoàn Kim Bảng, Hội trưởng Hội Quân Cán Chính VNCH Oregon đã tổ chức và cung

cấp phương tiện cho một số cựu quân nhân QLVNCH chúng tôi đi tham dự buổi diễu hành ngày Cựu Chiến Binh qua đường phố Portland. Ngoài đội (team) Cựu Chiến Binh QLVNCH chúng tôi, còn có các người hâm mộ (fan) của đội gồm có phu nhân các quân nhân, 2 phụ nữ trẻ đẹp với áo dài tha thướt màu vàng ba sọc đỏ cờ Việt Nam (cô Thanh Tâm và Thanh Hạnh) tham dự. Team Cựu Quân Nhân QLVNCH chúng tôi và fan đi đến đâu cũng được khán giả Hoa Kỳ hai bên đường trầm trồ khen ngợi, chụp hình, vẫy cờ chào mừng, và vỗ tay khen thưởng. Hai cô gái áo dài vàng Việt Nam này, còn được Cộng đồng kính mến gọi là “Hai Bà Trưng Trắc Trưng Nhị” của Cộng đồng Việt Nam Oregon, chính là người hâm mộ nhiệt thành (loyal and passionate fan) của đội (team) Cựu Chiến Binh QLVNCH.

Cùng với đội Cựu Chiến Binh QLVNCH chúng tôi, các người hâm mộ này (fan) đã tham dự ngày lễ Cựu Chiến Binh 11 tháng 11 vừa qua để vinh danh các Cựu quân nhân Việt Nam và Hoa Kỳ đã phục vụ trong quân đội của hai quốc gia này, thừa nhận những công lao, cam kết, và hy sinh mà họ đã cống hiến cho công cuộc bảo vệ quốc gia và tự do. Thay mặt cho team QLVNCH, xin chân thành cảm ơn quý phu nhân, đồng bào, các em thanh thiếu niên trong các Cộng đồng, đã cùng bước với các cựu quân nhân QLVNCH chúng tôi trong ngày Cựu Chiến Binh tại Hoa Kỳ và khắp nơi.

Hình chụp một số Cựu Chiến Binh

QLVNCH và hai cô Thanh Tâm (trái) và Thanh Hạnh (phải) ngày diễu hành Cựu Chiến Binh 11 tháng 11, 2022 tại Portland, Oregon. Người đứng bên phải là ông Đoàn Kim Bảng, Hội trưởng Hội Quân Cán Chính VNCH Oregon

Cuối thư, Ban Biên Tập không quên gửi

đến tất cả quý vị lời chân thành cảm ơn các ủng hộ và đóng góp đầy nhiệt tình dành cho chúng tôi trong suốt một năm qua. Điều đó nhắc nhở chúng tôi luôn có những người bạn đồng hành ở khắp Năm Châu và Việt Nam vẫn tiếp tục chia sẻ tâm tư, nguyện vọng, hoạt động, và tranh đấu cho một quốc gia Việt Nam Tự Do không còn chế độ áp bức Cộng Sản, một thể chế Dân Chủ không còn đảng độc tài Cộng Sản, một Dân Tộc có Tự Do và nhân quyền không còn bị tước đoạt bởi Cộng Sản.

Chào quyết thắng,

Ngày 10 tháng 12 năm 2022

Ban Biên Tập Bản Tin Sinh Hoạt Cựu An Tư Ngụy

Bảo Vệ Chính Nghĩa

Sứ Mệnh chung của Người Việt Quốc Gia

Tưởng niệm các vị anh hùng dân tộc đã hy sinh vì chính nghĩa bảo vệ lý tưởng tự do

Trần Xuân Thời

Hoa Kỳ là một quốc gia mẫu mực thực thi chế độ bảo vệ tự do, dân chủ, nhân quyền và viện trợ kinh tế cho nhiều quốc gia trên toàn thế giới, nhờ đó Hoa Kỳ đã trở thành quốc gia hùng mạnh nhất thế giới. Cơ quan FBI quản lý an ninh quốc nội kiểm soát chặt chẽ mọi hành vi phá rối trị an của Cộng Sản Quốc tế. CIA quản lý an ninh quốc tế hoạt động rất hữu hiệu khiến cho Cộng Sản Quốc Tế, dù đã chiếm gần một nửa thế giới, từ sau thế chiến thứ hai, nhưng vẫn thất bại trong mưu toan khuynh đảo thành trì của Thế Giới Tự Do cho đến khi khôi CS Nga và Đông Âu sụp đổ vào cuối thập niên 1980.

Trong suốt 100 năm sau ngày ban hành bản Tuyên Ngôn Cộng sản Quốc Tế (1848–1948), phong trào CSQT đã bành trướng qua các liên minh (Communist Comintern): Phong trào Đệ nhất (1864–1876), Đệ nhị (1889–1918), Đệ tam (1919–1943) và Đệ tứ Quốc Tế (1938–1953) **nhằm lật đổ chính quyền tư bản, lấy giải thoát giai cấp vô sản làm cứu cánh và kỳ vọng đạo binh vô sản thế giới kết hợp để tiêu diệt tư bản vì lịch sử thế giới là lịch sử của giai cấp đấu tranh, biểu tượng là cuộc cách mạng vô sản tháng 10/1917 lật đổ triều đại Nga Hoàng Tsar Nicholas II...** Tại Trung hoa, Mao Trạch Đông đã thôn tính Trung hoa lục địa năm 1949 và Tưởng Giới Thạch phải di tản chiến thuật ra đảo Đài Loan.

Trước sự bành trướng nhanh chóng của chủ nghĩa CS quốc tế, Hoa Kỳ đã gia tăng guồng máy an ninh quốc nội và tình báo

quốc ngoại, ban hành và tu chính nhiều đạo luật ngăn ngừa phá rối trị an. Từ năm 1798, Hoa Kỳ đã ban hành luật Alien and Sedition Act ngăn ngừa nội loạn và trùg trị cuồng ngôn nhằm làm mất uy tín chính quyền địa phương và trung ương... Năm 1917, Hoa Kỳ ban hành luật phản gián Espionage Act, đồng thời với cuộc cách mạng vô sản tại Nga xô.

Năm 1901, Tổng thống William McKinley bị các phần tử chủ trương vô chính phủ ám sát. Vị Tổng Thống thứ 25 của Hoa Kỳ, đã để lại các nhận xét bất hủ về gương sáng của các vị anh hùng hào kiệt, “In the time of darkest defeat, victory may be nearest... That’s all a man can hope for during his lifetime – to set an example – and when he is dead – to be an inspiration for history”.

Tiểu bang New York ban hành luật ngăn ngừa tội phạm, ám sát vì lý do chính trị và âm mưu lật đổ chính phủ... Năm 1919 Schenck, đảng viên CS, đã bị kết án chiếu luật Espionage Act 1917 vì sách động thanh niên phản đối chiến tranh và cản trở vấn đề tuyển mộ binh sĩ. Năm 1919 tại Ohio, Debs, một thủ lãnh CS, đã đọc diễn văn trước 1,200 khán giả nhằm sách động chống chiến tranh, xúi dục thanh niên bất tuân lệnh nhập ngũ, đã bị kết án trên 10 năm. Năm 1927 tại California, Whitney, đảng viên CS, bị kết án vi phạm luật Criminal Syndicalism Act, tổ chức phá hoại, dùng bạo lực làm phương tiện lật đổ chính quyền hợp pháp... Năm 1951, chiếu luật Smith Act, 11 lãnh tụ CS đã bị kết án vì

chủ trương bạo hành, lật đổ chính phủ...

Tại nhiều tiểu bang Hoa Kỳ, Quốc hội đã ban hành luật trừng trị các hành động phá rối trị an, lật đổ chính phủ. Các luật lệ cấp Liên bang cũng như cấp Tiểu bang hiện nay vẫn còn có hiệu lực áp dụng đối với các hành vi phá rối trị an, lợi dụng tự do ngôn luận, tuyên truyền xuyên tạc, sách động quần chúng tạo nguy cơ cho nền an ninh quốc nội.

Chúng tôi xin đơn cử một thí dụ về luật tiểu bang đối với chủ nghĩa cộng sản, nhân viết về vụ William Joiner Center thuộc Trường Đại Học Massachusetts tại Boston, tiểu bang Massachusetts, thuê hai cán bộ CSVN tham gia vào công tác viết về lịch sử người Việt tỵ nạn hải ngoại. Trong suốt hai năm từ tháng 1/2000 đến tháng 3/2002, Cộng đồng người Việt hải ngoại đã nỗ lực tranh luận với Đại học Mass tại Boston hầu điều chỉnh hành động vi phạm luật lệ của Đại học Mass.

Luật của tiểu bang Massachusetts, định nghĩa các tổ chức khuynh đảo là những tổ chức có mục đích chung nhằm lật đổ chính quyền hợp pháp bằng phương pháp bạo động hay các phương thức bất hợp pháp khác. Đảng cộng sản là đảng có mục đích khuynh đảo, do đó đảng cộng sản là đảng không được luật Massachusetts công nhận. Tổng Chương Lý tiểu bang có nhiệm vụ điều tra và truy tố các tổ chức khuynh đảo. Đảng viên các tổ chức khuynh đảo thường bị truy tố về tội hình sự, không được ứng cử vào các chức vụ công cử, không được bổ nhiệm vào các chức vụ tại các cơ quan công quyền, không được tuyển dụng vào các cơ sở giáo dục công lập và tư thực, và bị cấm hành nghề trong một số ngành dịch vụ, không được nhập tịch, v.v.

Luật Massachusetts, Chương 264,

Điều 16 ấn định: "... Subversive organizations... mean any form of association... whether incorporated or otherwise for the common purpose of advocating, advising, counseling or inciting the overthrow by force

or violence or by any unlawful means, of the government of the Commonwealth or of the United States."

Điều 16 A: "The Communist Party is hereby declared to be a subversive organization."

Điều 17: "A subversive organization is hereby declared to be unlawful."

Điều 18: "The attorney general shall bring an action... against any organization which has reasonable cause to believe is a subversive organization."

Điều 19: "Any person who becomes or remains a member of any organization knowing to be a subversive organization shall be punished by imprisonment in the state prison for not more than three years..."

Điều 20: "No person who has been convicted of a violation of the provisions... of section nineteen... shall be eligible to... employment... in any public or private institution... The attorney shall have jurisdiction in equity to restrain and enjoin any such person from performing such duties."

Mặc dù hiện nay Hoa Kỳ giao thương với các nước cộng sản vì lý do kinh tế, thương mại, an ninh toàn cầu; và vì lý do nhân đạo để nâng cao sinh hoạt của các lĩnh vực nhân sinh và để bảo vệ nền văn minh nhân bản dựa trên các quyền thiên nhiên (natural right civilization) hay nhân quyền do Tạo hóa ban cho nhân loại mà không ai được quyền xâm phạm. Tuy vậy các chính quyền độc tài vẫn tự thân đối nghịch với thể giới tự do, chứ không có nghĩa bang giao tức là xóa bỏ lằn ranh Quốc, Cộng.

Quan niệm về các quyền bất khả xâm phạm do Tạo hóa ban cho nhân loại là quan niệm phát xuất từ dân gian. Hầu hết nhân loại hướng về đấng Tạo Hoá. Từ ngàn xưa các bộ tộc, quốc gia đều quan niệm tộc trưởng các bộ lạc hay vua chúa các quốc gia là Thiên Tử, trung gian giữa Trời và loài người, thừa mệnh Trời trị vì thiên hạ. Quan niệm này bàng bạc trong lịch sử và văn hóa nhân loại từ cổ đến thế kỷ 20. Tại Á Châu, Tần Thủy Hoàng lên ngôi năm 13 tuổi, đến năm 22 tuổi mới được thực thụ tấn phong vào chức vụ Hoàng Đế năm 238 trước Công nguyên. Các vua chúa qua các triều đại tại Trung Hoa đều được tấn phong theo quan niệm Vua là Thiên Tử, thay mệnh Trời trị vì thiên hạ cho đến đời vua cuối cùng của Triều đại Mãn Thanh vào đầu thế kỷ thứ 20.

Bên phương trời Tây, các Đức Giáo Hoàng La Mã, đại diện cho Thần quyền, thường tấn phong các vị Hoàng Đế như Giáo Hoàng Lêô thứ III năm 800 sau Công nguyên đã tấn phong Hoàng Đế Charlemagne. “Thần quyền và thế quyền như linh hồn và thể xác không thể tách rời nhau.”

Khổng giáo quan niệm “Dân vi quý, xã tắc thứ chi, quân vi khinh”. “Dân là nước, vua là thuyền. Nước có thể lật đổ thuyền”. Nhưng Khổng học cũng quan niệm trung thần thì bất sự nhị quân. Tôi ngay không thờ hai chúa. CS Tàu đã lợi dụng chủ trương này để khuyến dụ dân chúng trung thành với Đảng

CS. Ngày nay Trung Cộng lập các Viện Khổng Tử tại một số quốc gia trên thế giới để bành trướng văn hoá Tàu. Nhưng tiếc thay, các Viện Khổng Tử cũng là cơ quan tình báo. Sự lạm dụng này đã khiến cho một số cơ quan truyền bá văn hoá của Trung Cộng bị các quốc gia đóng cửa.

Chủ nghĩa CS vô thần không công nhận các quyền bất khả xâm phạm và nổi tiếng trên thế giới là chủ nghĩa vi phạm nhân quyền. Vì CS vô thần, không tin con người có đời sau, nên không có tín ngưỡng. CNCS chủ trương con người là sinh vật kinh tế, không có linh hồn, nên sống theo bản năng như các cầm thú khác, nên quan niệm tôn giáo là thuốc phiện, lấy cứu cánh biện minh cho phương tiện, đã giết hại hàng trăm triệu sinh linh để thỏa mãn thú tính. Ngược lại, các quốc gia tự do quan niệm mọi người sinh ra được hưởng quyền bình đẳng và những quyền thiên nhiên (natural rights) bất khả xâm phạm được Tạo hóa ban cho nhân loại.

Một trong những đặc điểm của Văn Minh Tây Phương là chủ trương quảng bá và tôn trọng nhân quyền, nhân phẩm, nhân vị của con người. Mọi người được bình đẳng, được tạo dựng theo hình ảnh của Tạo hoá. có:

- (1) Trí tuệ (intellect) để thu nhận kiến thức, tinh luyện suy luận và phát triển sáng tạo;
- (2) Lý trí (reason) để suy xét, phân biệt phải trái, thiện ác;
- (3) Ý chí (will) để quyết tâm thực hiện điều mình mong ước hay lý tưởng của mình và
- (4) Tự do (freedom) để hành động theo lương tri.

Do đó, con người “Nhân linh ư vạn vật” cao trọng hơn các loài thọ sinh khác.

Trong bản Tuyên Ngôn Độc Lập, ngày 2 tháng 9 năm 1945 tại Ba Đình, Hà Nội, ông HCM cũng lập lại những câu văn trong Bản Tuyên Ngôn Độc Lập của Hoa Kỳ năm 1776, mở đầu với câu:

“Hỡi đồng bào cả nước. Tất cả mọi người đều sinh ra có quyền bình đẳng. Tạo hóa cho họ những quyền không ai có thể xâm phạm được; trong những quyền ấy, có quyền được sống, quyền tự do và quyền mưu cầu hạnh phúc”.

“Lời bất hủ ấy ở trong bản Tuyên ngôn Độc lập năm 1776 của nước Mỹ. Suy rộng ra, câu ấy có ý nghĩa là: tất cả các dân tộc trên thế giới đều sinh ra bình đẳng, dân tộc nào cũng có quyền sống, quyền sung sướng và quyền tự do. Bản Tuyên ngôn Nhân quyền và Dân quyền của Cách mạng Pháp năm 1789 cũng nói: “Người ta sinh ra tự do và bình đẳng về quyền lợi; và phải luôn luôn được tự do và bình đẳng về quyền lợi. Đó là những lẽ phải không ai chối cãi được.”

CSVN muốn dụ hoặc đồng bào và đánh lừa dư luận thế giới tự do. Nếu chúng ta xét qua thực chất hoạt động của đảng CSVN từ năm 1945 đến nay, chúng ta thấy rõ CSVN chỉ hứa suông mà không bao giờ có thành ý thực hiện những điều hứa hẹn. Lời hứa không mất tiền mua. Edmund Burke rất hữu lý khi nhận xét về những hứa hẹn hảo huyền của các chính quyền độc tài: “Hypocrisy can afford to be magnificent in its promises; for never intending to go beyond promises, it cost nothing”.

Về phương diện tri thức, nghiên cứu về quyền thiên nhiên do Tạo Hoá ban cho nhân loại thuộc phạm trù Thần học (Theology). Các ý niệm về nhân phẩm, nhân quyền, các quyền bất khả xâm phạm được hiểu qua đức tin (Faith seeking understanding: “Unless you believe, you may not understand” Isaia 7;9) (Credo ut intelligam). Tín ngưỡng lên khuôn cho hành động. Người Quốc Gia thiên về “human being” hơn “human doing, lượng giá hành động dựa trên tín ngưỡng, đạo đức, nhân cách. Cộng sản duy vật không tin có đầu thai hay ngày phán xét, nên chà đạp nhân quyền, dùng cứu cánh biện minh cho phương tiện, xem thường sinh mạng của con người, quan

niệm giáo lý của các tôn giáo là thuộc phiện, miễn là đạt được mục đích, không quan tâm đến đời sau, luân thường đạo lý.

Ngoài ra, vì trí tuệ con người có khả năng hữu hạn nên ngoài cuộc sống trần tục, có những điều mà giác quan chúng ta không thu nhận được (tri giác) nên chúng ta cần phải có lòng tin tưởng để được Thiên khai. Cố Tổng Thống Hoa Kỳ Calvin Coolidge đã nhận định: Chỉ khi nào con người có tín ngưỡng mới mong được trưởng thành. “It is only when men begin to worship that they begin to grow”.

Quan niệm về quyền bất khả xâm phạm thiên nhiên do Tạo hóa ban cho nhân loại đã và đang ảnh hưởng đến tâm lý chính trị, tư duy và hành động, của nhân dân hữu thần trên thế giới và các triết thuyết chính trị của các quốc gia dân chủ Tây phương. Bảo vệ Tự do, dân chủ, nhân quyền là căn bản, là nền móng, là những hạt giống cru mang mầm mống của các cuộc cách mạng tại Mỹ (1776), tại Pháp (1789) trong thế kỷ thứ 18. Ý niệm giải phóng nô lệ phát xuất từ Anh Quốc năm 1833 và sau đó được khai triển tại Mỹ gây nên cuộc nội chiến 1861–1865 trong thế kỷ thứ 19.

Tư tưởng lên khuôn cho hành động. Vấn đề thực thi sứ mệnh bảo vệ quyền tự do thiên nhiên (Natural Rights) do Tạo Hóa ban cho nhân loại đã và đang là nguyên động lực điều hướng chính sách đối nội, đối ngoại của Hoa Kỳ.

Đối nội: một trong những nguyên nhân chính của cuộc nội chiến tại Hoa Kỳ (1861–1865) là để bảo vệ nhân quyền, công bình xã hội (social justice), giải phóng chế độ nô lệ, vì chế độ nô lệ không phù hợp với Thiên lý, phản bội lý tưởng tự do. “Thuận Thiên giả tồn, nghịch Thiên giả vong”. Hoa Kỳ đã trả một giá rất đắt, đã hy sinh 618,000 nhân mạng trong cuộc nội chiến Nam–Bắc phân tranh và cả sinh mạng của vị Tổng Thống Cộng hòa khả kính Abraham Lincoln, người

quyết tâm giải phóng chế độ nô lệ để cải tiến xã hội.

Đối ngoại: Hoa Kỳ đã tham chiến chống Đức Quốc Xã và Phát-xít Nhật trong đệ nhị thế chiến (1939–1945) tại ba mặt trận Âu, Á, Phi. Hoa Kỳ đã hy sinh hơn 500,000 quân sĩ. Giả sử Hoa Kỳ không tham chiến thì Âu Châu, Phi Châu đã bị Đức Quốc Xã xâm lăng. Á Châu và ngay cả Úc Châu cũng bị Phát-xít Nhật đe dọa chiếm đóng thì vận mệnh của các dân tộc liên hệ tang thương như thế nào!

Nếu không có Hoa Kỳ đánh bại Nhật Bản thì Trung Hoa chẳng những đã hy sinh 14 triệu người mà còn phải hy sinh nhiều sinh mạng hơn nữa và nhất là Âu Châu, Á Châu, Phi Châu, cả Úc Châu cũng không biết bao giờ mới thoát khỏi ách độc tài đảng trị của Đức và Nhật. Trong cuộc chiến chống sự bành trướng của CS Quốc Tế tại Việt Nam, Hoa Kỳ cũng hy sinh 58,267 nhân mạng trong số đó có 7 vị tướng lãnh.

Tất cả hy sinh mà Hoa Kỳ gánh chịu, không phải để xâm lăng, chiếm đất, giành dân, mà đã thể hiện ý chí bất khuất trong chủ trương “bảo vệ chính nghĩa tự do” cho nhân loại chống kẻ xâm lăng, đúng với triết lý nhân sinh của một quốc gia quyết tâm ra tay nghĩa hiệp:

“Nếu người tốt không ra tay nghĩa hiệp thì kẻ gian tà chiến thắng – Evil triumphs if good men do nothing.” (Edmund Burke).

Hoa Kỳ hành động dưới ngọn cờ chính nghĩa chứ không phải như CS Hà Nội xâm lăng qua chiêu bài giải phóng để áp đặt chế độ độc tài đảng trị, dâng đất, nhượng biển cho Tàu Cộng mà tổ tiên đã hy sinh xương máu gây dựng qua hàng ngàn năm lịch sử từ Ai Nam Quan đến Mũi Cà Mau.

Hơn 125,000 quân nhân anh dũng, binh sĩ và tướng lãnh Hoa Kỳ, đã “sống gửi nọc, thác gởi xương” tại các nghĩa trang Âu, Á, nơi mà họ đã hy sinh để giành lại chủ quyền cho các quốc gia lâm chiến như Anh, Pháp,

Phi và các nước khác tại Âu châu, Á châu...

Hàng năm, đến ngày kỷ niệm Đệ Nhị Thế Chiến, dân chúng các quốc gia này đã đem vòng hoa ra tảo mộ, tri ân các chiến sĩ Hoa Kỳ đã hy sinh mạng sống để giải phóng dân tộc họ. Đó là bằng chứng hùng hồn của sự hy sinh vì Chính nghĩa, vì lý tưởng tự do mà thế giới CS không bao giờ có.

Ngoài vấn đề hy sinh nhân mạng, nhân dân Hoa Kỳ, sau thế chiến đã viện trợ hàng ngàn triệu Mỹ Kim để tái thiết Âu Châu và Nhật Bản. Hoa Kỳ đã lột xác Nhật Bản từ chế độ quân trị, kiêu binh lạc hậu sang chế độ tự do dân chủ, bằng cách cung cấp thực phẩm, kỹ thuật, nhân tài vật lực để tái thiết quốc gia Nhật về mọi khía cạnh nhân sinh văn hoá, giáo dục, kinh tế, xã hội, chính trị. Nhờ thế, Nhật Bản đã trỗi dậy nhanh chóng sau cơn binh biến và ngày nay đã trở thành một quốc gia hùng mạnh ngang hàng với các nước tiên tiến Tây phương.

Nhật Bản tuy bại trận, nhưng luôn biết ơn Hoa Kỳ, đã từng vinh danh Tướng Mac-Arthur vào danh sách phong thần, một trong 12 ân nhân của dân tộc Nhật. Phải chăng tinh thần cố hữu của nhân dân Hoa Kỳ vẫn là tinh thần “The only safe and sure way to destroy your enemy is to make them your friends” (Sigismund, Holy Roman Emperor (1437); Abraham Lincoln (1865). “Lấy nhân nghĩa thắng hung tàn. Đem chí nhân thay cường bạo”. (Bình Ngô Đại Cáo).

Tại Việt Nam, năm 1975. Cộng Sản Bắc Việt đã vi phạm Hòa Ước Ba Lê và xâm lăng miền Nam Việt Nam nên Hoa Kỳ không viện trợ tái thiết. Cộng sản Bắc Việt, quá lạc hậu và dã man, đã trả thù Miền Nam, một cách vô nhân đạo và phi lý, bắt giam hàng triệu dân, quân, cán, chính Miền Nam. Hàng chục ngàn người đã chết trong ngục tù CS vì bị tra tấn, đói khát và bệnh tật do chế độ lao tù bất nhân của CS. Hơn nửa triệu người đã chết

thảm trên biển cả hay vùi thây bên góc rừng, xó núi, trên đường vượt thoát tìm tự do. Cuộc chiến do CS Miền Bắc phát động đã gây nên cuộc chiến tương tàn làm cho 5 triệu người Việt vô tội bị vong mạng.

Trong các xã hội độc tài đảng trị chỉ có một khuynh hướng chính trị độc tôn. Trong các quốc gia tự do dân chủ, công dân được hưởng quyền tự do thiêng liêng do Thượng Đế (natural law) ban cho mà không ai có quyền xâm phạm.

Bản Tuyên Ngôn Độc Lập của Hoa Kỳ năm 1776 đã ghi rõ: “All men are created equal, that they are endowed by their Creator with certain unalienable Rights that among these are Life, Liberty and the pursuit of Happiness”. Mọi người sinh ra đều được bình đẳng, thụ hưởng những quyền bất khả xâm phạm do Thượng Đế ban cho, như quyền được sinh sống, quyền tự do và quyền tìm kiếm hạnh phúc...

Thấy người mà nghĩ đến ta, trước cảnh quốc phá, gia vong, dân tộc Việt bị phá sản về cả tinh thần lẫn vật chất, tập thể người Việt lưu vong hải ngoại đã và đang cố gắng tái lập tự do do, dân chủ, và sự toàn vẹn lãnh thổ, Hơn 4 thập niên trôi qua, nhiều vị anh hùng, liệt sĩ, đã ngày quên ăn đêm quên ngủ, hy sinh nhân tài, vật lực trong công tác tranh đấu cho tương lai của tổ quốc. Dù lực bất tòng tâm, nhưng điều quan trọng là sự nỗ lực nuôi dưỡng ý chí bất khuất vì quốc gia, dân tộc.

Làm chính trị cần sự dấn thân, can đảm, bền chí, nhẫn nhục... có khi hy sinh cả cuộc đời, không vì tư lợi mà vì Tổ Quốc-Danh Dự-Trách Nhiệm. Người có tâm huyết làm chính trị chỉ vì muốn thực hiện một sứ mệnh cao cả, không nề gian khổ, ném mật nằm gai, noi gương Việt Vương Câu Tiễn, quyết chí xây dựng quốc gia dân tộc, như lời thơ diễn tả của Đặng Phương:

“Họ là những anh hùng không tên tuổi,

Sống âm thầm trong bóng tối mênh mông,

Không bao giờ được hưởng ánh quang vinh,
Nhưng can đảm và tận tình giúp nước.”

Chung quy, con người thường hành động theo tư tưởng của mình qua các thể hệ. Tư tưởng thu nhận từ xã hội, học đường, bạn bè, nghề nghiệp... kết tinh thành trạng thái tâm lý, gọi chung là tâm lý quần chúng.

Trong bất cứ xã hội nào, thường một thiểu số chấp nhận một thái độ, một lập trường và dùng lập trường đó như kim chỉ nam hướng dẫn hành động. Từ đó một thiểu số tranh đấu cho lý tưởng của họ, nếu thắng thế, được quần chúng hưởng ứng nhờ chính sách ích quốc lợi dân, họ sẽ trở thành cấp lãnh đạo. Lãnh đạo vì dân vì nước là phước của quốc gia. Lãnh đạo vì xôi thịt là quốc nạn.

Thế thì không nên hờ hững với chính trị. Một mặt sinh hoạt chính trị “nhằm sửa trị sự việc cho chính trực”. Mặt khác nếu mình không tỏ rõ lập trường, tà đạo lên nắm quyền thì chính mình sẽ là nạn nhân của thời cuộc. “Evil triumphs when good men do nothing” (Edmund Burke).

Nhận xét này là kim chỉ nam hướng dẫn hành động của đồng bào quốc nội yêu chuộng tự do và quý vi đồng hương hải ngoại trong công tác kiện toàn cơ cấu tổ chức các đoàn thể ái hữu, tôn giáo, cộng đồng địa phương, tiểu bang, liên bang, quốc tế để xây dựng đời sống mới, hầu hỗ trợ cho đại nghiệp cứu quốc chóng được viên thành.

Nhờ tự do tư tưởng mà các nước dân chủ đã tiến xa trên bước đường xây dựng quốc gia dân tộc, ý thức chính trị của quần chúng cao. “Ý dân là ý trời- vox populi vox dei”, không phải thể hiện bằng cách mạng, bằng đảo chánh, gây chiến tranh, cướp chính quyền mà bằng phương thức ôn hoà, nhân bản, văn minh, và trong hoàn cảnh bất bạo động hiện nay: Bầu cử tự do để thực thi quyền dân tộc tự quyết. (Right to self-

determination).

Bầu Cử Tự Do thật sự hữu hiệu mỗi khi cơ quan tổ chức bầu cử, cử tri, ứng cử viên được hình thành dựa trên động cơ đạo đức cao thượng” Một lòng vì dân, vì nước” qua quá trình

(1) Nghiên cứu hoàn cảnh, môi trường xã hội, kinh tế, chính trị, kiện toàn cơ cấu tổ chức, kỹ thuật, luật lệ, điều kiện của cử tri, của ứng cử viên, chiếu theo nhu cầu của môi trường dân sinh, thích ứng nhằm phát triển xã hội (cách vật trí tri);

(2) Tham gia bầu cử với tư cách cử tri, ứng viên hay nhân viên phòng phiếu với tâm chân tình nhằm mục đích phụng sự xã hội, “thượng vì đức, hạ vì dân” (thành tâm);

(3) Khi sự thành tâm đã an định thì không dùng phương pháp lừa lọc, gian trá, thay trắng, đổi đen, tôn trọng đặc tính liêm khiết của cuộc bầu cử (chánh ý);

(4) Người được vinh danh là người có phẩm hạnh, là người luôn xét mình, tự sửa sai để hoàn thiện trong lời nói và việc làm (tu thân);

(5) Chọn người đại diện một cách công minh, chính trực, thể hiện sự liêm chính, là hành vi nêu gương tốt cho con, cháu, hậu duệ, trong công tác giáo dục, xây dựng nền tảng gia đình (tề gia)

(6) Hỗ trợ, giúp đỡ các cuộc bầu cử tự do để sự điều hành được chính trực, làm gia tăng giá trị của tập thể, lòng tin nhiệm của đồng bào, sự kỳ vọng của ứng cử viên, trong công tác xây dựng nhân quần xã hội (trị quốc);

(7) Một khi mọi người, mọi nhà, quốc gia, tuân giữ đạo đức truyền thống thì công đồng quốc tế được thái bình, thịnh trị, (bình thiên hạ).

Nếu vai trò của các **đoàn thể, cộng đồng, chính đảng, chính phủ** là để hoàng dương chủ trương, đường lối chính trị vương đạo để mời gọi sự hợp tác của quần chúng trong công cuộc xây dựng tự do, dân chủ và thịnh vượng cho quốc gia, dân tộc, thì mọi công dân cao quý phải sáng suốt tự chọn lấy lập trường bảo vệ chính nghĩa cho chính mình vậy.

Trần Xuân Thời

Kính Gởi Tổng Thống Hiệp Chúng Quốc Hoa Kỳ

Trích yếu: Đề xin can thiệp tái lập tự do tôn giáo và công lý môi trường tại Việt Nam

Kính thưa Tổng Thống

Chúng tôi yêu cầu Tổng Thống hỗ trợ các vấn đề quan trọng về tự do tôn giáo và công lý môi trường tại Việt Nam.

Tự do tôn giáo là một nguyên tắc căn bản của quyền làm người; công lý môi trường bao gồm quyền về môi trường và vấn đề nhân quyền. Các quốc gia chẳng hạn như Cộng hòa xã hội chủ nghĩa Việt Nam, phải tôn trọng tự do tôn giáo và công lý môi trường.

Bài viết này cung cấp các chi tiết liên quan đến hành động vi phạm về cả tự do tôn giáo lẫn về công lý môi trường của chính phủ Cộng sản Việt Nam. Chúng tôi mong Tổng Thống quan tâm đến các hành động vi phạm và phản đối bằng lời nói và hành động chống lại các vi phạm rộng rãi hiện nay xảy ra ở Việt Nam.

Về tự do tôn giáo

Mặc dù hiến pháp CHXHCN Việt Nam đảm bảo tự do tôn giáo. Các nhà thờ và các hoạt động của giáo sĩ phải chịu nhiều cưỡng

chế và bị giám sát bởi cảnh sát an ninh được gọi là “công an” là thành phần được trả nhiều lương hơn cảnh sát thường. Sự hiện diện của hàng nghìn tín hữu tham dự Thánh Lễ hằng tuần và các ngày đại lễ tại nhà thờ và đền đài nói lên được tinh thần tự do bề ngoài. Thực ra, cảnh sát thường phục thường xuyên theo dõi những sự kiện này. Chúng tôi cũng đã được báo cáo rằng những người đáp ứng ơn gọi vào dòng tu được yêu cầu làm điểm chỉ viên về đồng môn của mình như là một điều kiện để được chấp thuận gia nhập chủng viện hoặc các tu viện theo ý muốn của họ.

Trong thực tế, mọi khía cạnh của đời sống tôn giáo đều phải có sự chấp thuận của chính phủ từ việc xin nhập học của một ứng viên vào một chủng viện đến sự thụ phong linh mục, thăng chức giám mục, thêm vào đó còn phải xin vô số phép tắc cho các phiên họp. Các cộng đồng tôn giáo bị cấm không được mở trường học và các hoạt động kinh doanh. Hơn nữa, tín hữu của các tôn giáo bị cấm không được giữ các chức vụ cao cấp trong chính quyền. Sự kỳ thị trắng trợn đối với tín hữu các tôn giáo không được tham gia vào việc hình thành chính sách quốc gia tạo nên một sự mất mát cho xã hội, làm cho phẩm chất của nền giáo dục bị sa sút và hệ thống tham nhũng bành trướng.

Mặc dù Nhà Trắng và Bộ Ngoại Giao Hoa Kỳ không ngừng kêu gọi tôn trọng quyền dân sự và tự do tôn giáo, chính phủ Cộng Sản Việt Nam vẫn quấy rối các nhóm tôn giáo khác nhau và tịch thu đất đai của họ.

Thông tin chi tiết có thể được tìm thấy trong các báo cáo qua thời gian về tự do tôn giáo quốc tế

(IRFR) http://state.gov/j/drl/ris/irf/religious_freedom/index_year=2015&dclid=256155

Ngày 14 tháng 9 năm 2016, khoảng 1000 viên chức chính phủ đã đã man trực xuất các nhà sư Phật Giáo từ Chùa Liên Trì tại Thủ Thiêm và sau đó chùa bị phá huỷ. Nhà lãnh đạo của Chùa là Hòa Thượng Thích Không Tánh đã than phiền về hành động khủng bố vô lương tâm và các vi phạm nhân quyền. Ông tuyên bố rằng chính phủ đã lấy cớ xây một thành phố mới tại Thủ Thiêm để phá huỷ một ngôi chùa đã được xây 70 năm nay, là ngôi chùa lịch sử đã phục vụ cộng đồng hàng thập niên nhất là đối với các cựu chiến binh quân lực Miền Nam Việt Nam. Thượng tọa Thích Không Tánh đã phá hành động phát triển thiếu ý thức này vì không lưu tâm đến nhu cầu tín ngưỡng của cộng đồng. Trong lời phát biểu gần đây, ông đã cho biết tinh thần đạo đức trong xã hội đã xuống thấp khi chính quyền áp dụng chính sách tôn trọng khuynh hướng và lòng tham tiêu thụ thái quá. (<https://youtu.be/7oxqxuFSPxDU>) Ông tìm cách xin tỵ nạn ở ngoại quốc và cho biết sự thiếu khoan dung về tôn giáo của Cộng sản không thể chấp nhận.

Một lời bình luận chi tiết về việc phá huỷ chùa Liên Trì đã được đưa ra bởi Hòa Thượng Thích Vô Danh (<https://>

youtu.be/1kFxfsiOvlnO) những người lên án hành động của chính phủ như là một nỗ lực cảnh báo để tiêu diệt Giáo hội Phật giáo thống nhất, một phần của một nỗ lực dài hạn để xóa ảnh hưởng Phật giáo trong văn hóa Việt Nam, hầu làm suy yếu tinh thần của người dân và làm cho Việt Nam dễ bị Trung Quốc tiếp quản. Hòa thượng Danh nêu lên nguy cơ chính trị xâm lấn của Trung Quốc được phổ biến ảnh hưởng đến diện chính trị và kinh tế Việt Nam.

Về vấn đề công lý môi trường

Ngày 15 tháng 9 năm 2016 Giám mục Nguyễn Thái Hợp của địa phận Vinh đã tổ chức một cuộc biểu tình chống lại người gây ô nhiễm (Công ty thép Formosa Hà Tĩnh) đã thải tất cả chất thải độc hại vào đại dương, gây ra sự tiêu diệt hàng ngàn loài cá trong khu vực trung tâm thành phố dọc theo bờ biển của Việt Nam. Khoảng 50.000 giáo dân đã tuần hành đòi hỏi chính phủ điều tra tội phạm về môi trường của Formosa và trục xuất công ty này (<https://youtu.be//aHrc4cnpOg8>). Tuy nhiên, chính phủ đã cho phép Formosa để tiếp tục hoạt động sau khi nhận được một số tiền bồi thường thiệt hại (500 triệu USD).

Cần lưu ý rằng công ty đã trốn thuế một cách có hệ thống và đã đòi được bồi hoàn lại tiền thuế quá mức qua việc áp dụng điều khoản thuế sai cho các thiết bị nhập khẩu trong tổng số tiền 314.74 triệu USD.

Trong năm 2010, tỉnh Hà Tĩnh cấp

phát 3.300 mẫu đất tại huyện Kỳ Anh để Công ty thép Formosa thiết lập một cơ sở khai thác thép lớn. Cựu Thủ tướng Nguyễn Tấn Dũng đã tham dự Lễ đặt viên đá xây cất ngày 2 tháng 12, 2012. Vào cuối tháng 6 năm 2016, báo cáo của chính phủ tìm thấy Formosa chịu trách nhiệm về việc cá bị tiêu diệt vì bị ngộ độc dọc theo khu vực ven biển miền trung. Việc xả thải từ Formosa chứa phenol, xyanua và hydroxit sắt.

Chính quyền từ chối 506 khiếu nại do các ngư dân từ tỉnh Nghệ An gửi. Linh Mục Đặng Hữu Nam khởi đầu các vụ kiện này, đã bị quấy nhiễu bởi các cảnh sát địa phương bằng cách gọi Giám mục Nguyễn Thái Hợp yêu cầu sa thải Linh mục Nam khỏi nhiệm vụ mục vụ của Linh Mục Nam. Mặc dù các ngư dân Nghệ An đã bị thiệt hại vì ảnh hưởng của sự ô nhiễm gây ra bởi Formosa, họ không được ghi danh vào danh sách các nạn nhân được bồi thường.

Chính phủ hỗ trợ công ty Formosa, dùng quân đội chính phủ và lực lượng đặc biệt với chó săn sừng để tấn công các các người biểu tình đến công ty Formosa để yêu cầu công ty đóng cửa. Đó là một trường hợp khủng khiếp của sự bất công của môi trường chứng tỏ Đảng Cộng Sản Việt Nam không bảo vệ công dân của mình chống lại hành vi gây ô nhiễm của công ty Formosa đã gây thiệt hại cho công nghiệp hải sản địa phương.

Giám mục Nguyễn Thái Hợp đã yêu cầu chính phủ cam kết chính sách phát

triển kinh tế bền vững và giúp đỡ các ngư dân nghèo khó mà cuộc sống đã bị phá hủy bởi thiệt hại do thảm họa môi trường trong khu vực. Ông cũng đã đưa ra một số dự án trong cộng đồng như làm vệ sinh môi trường với các toán tình nguyện để giữ cho các giáo xứ và khu dân cư được sạch sẽ.

Thực tế chính quyền địa phương đã đóng cửa Chùa Liên Trì, chống lại sự phản kháng của quốc gia và quốc tế phản ánh sự kiêu ngạo và thách thức của đảng Cộng Sản Việt Nam trong việc đảm bảo lợi ích tiền tệ và tham lam của riêng mình trên đau khổ của người dân. Điều này cũng giống như đảng CSVN đã làm khi Miền Bắc xâm lăng Miền Nam Việt Nam ngày 30 tháng 4 năm 1975, vi phạm Hoà Ước Paris ngày 27 tháng 1 năm 1973. Hoà ước này thiết lập hòa bình ở Việt Nam và chấm dứt các cuộc giao tranh giữa miền Bắc Việt Nam (Việt Nam Dân Chủ Cộng Hoà) và Nam Việt Nam (Việt Nam Cộng hòa). Hoà Ước đã đồng ý rằng khu phi quân sự (DMZ) từ vĩ tuyến 17 là đường ranh giới chia đôi Nam và Bắc và Việt Nam sẽ thống nhất qua các “biện pháp hoà bình”. Miền Bắc đồng ý “quyền tự quyết của nhân dân Miền Nam” và Miền Bắc không dùng vũ lực để thống nhất Việt Nam.

Thực tế đã chứng minh ngược lại. Sự xâm chiếm Miền Nam bằng vũ lực ngày 30 tháng 4 năm 1975 đã tạo nên cuộc di dân của 4 triệu người đi tìm tự do ở nước ngoài. Đảng Cộng sản Việt Nam đã áp đặt một chính sách khủng bố kéo dài suốt 47 năm nay. Năm 2016, ông David Saperstein, Đại

sứ lưu động của Hoa Kỳ, đến thăm Mục sư Nguyễn Công Chính bị giam cầm tại Việt Nam vì nói lên tiếng nói của lương tâm trong vấn đề bảo vệ tự do tôn giáo. Mục sư Chính bị án phạt 11 năm tù từ năm 2011. Vợ của Mục sư chính là bà Trần Thị Hồng đã bị đánh đập dã man và quăng bên lề đường vì đã nói chuyện với Đại sứ Saperstein.

Lời kêu cứu của bà được ghi trong link (<https://youtu.be/Ad8,QnHfws>).

Một số nhà công nghiệp của Đảng Cộng Sản Việt Nam và các đối tác Trung Quốc đã cưỡng đoạt các nguồn lực của Việt Nam, gây ô nhiễm cho vùng biển và triệt hạ các khu rừng.

Đất bị tịch thu.

Chính quyền tranh chấp đất với Đan Viện Thiên An từ năm 1975 đã gây ra nhiều cuộc tấn công chống lại các linh mục gần đây như vào tháng 6 năm 2016, (Assault Against Thien An Monastery).

Các tu sĩ dòng Benedictine đã dành nhiều thập kỷ để bảo tồn môi trường xanh lá cây này được biết đến như là “phổi của Huế.” Các nhà chức trách địa phương muốn chiếm đoạt vùng đất này để phát triển du lịch, không màng đến công trình của tu viện Kitô giáo đã dày công cả trăm năm nay thực hiện các công việc lớn lao nhằm chăm sóc sức khỏe và phát triển xã hội cho cộng đồng.

Thượng Toạ Thích Không Tánh, Mục sư Nguyễn Công Chính, Giám mục Nguyễn

Thái Hợp và Linh Mục Đặng hữu Nam là một trong những nhà lãnh đạo tôn giáo can đảm và đạo đức đã đứng lên chống lại xã hội bất công và chính quyền bạo ngược để đòi hỏi công lý và tự do cho đồng bào.

Quan hệ giữa Đảng Cộng sản Việt Nam và người Việt hải ngoại.

Đảng Cộng Sản Việt Nam đã khởi xướng một phong trào hòa hợp mời tất cả người Việt sống ở nước ngoài để trở về nhà để giúp phát triển Việt Nam.

Theo các dữ liệu điều tra dân số của Hoa Kỳ năm 2010-14, dân số Việt Nam Hải ngoại tại Hoa Kỳ là khoảng 2,1 triệu người được kể như bằng một nửa số người Việt Nam ở hải ngoại. Dữ liệu Ngân hàng Thế giới cho thấy rằng tổng số Kiều hối chính thức gửi về Việt Nam từ nước ngoài Việt Nam lên đến 12 tỷ USD năm 2014 đại diện cho 6 phần trăm của tổng sản lượng của người Việt tại hải ngoại. Kiều hối Việt Nam đã tăng lên gấp 6 lần kể từ năm 2000. Năm 2015, 7.4 tỉ đô la Mỹ được gửi từ Hoa Kỳ đến Việt Nam, 1,1 tỉ đô la Mỹ từ Úc, 923 triệu đô la Mỹ từ Canada và 714 triệu đô la Mỹ từ Đức quốc.

Hàng tỷ đô la mà người Việt Nam ở nước ngoài đã gửi về nhà trong bốn thập kỷ vừa qua phản ánh sự cam kết của chúng ta cho mỗi công dân Việt Nam với hy vọng có cơ hội giảm đói, phát triển dân chủ và tạo cơ hội cho người dân được đầy đủ tiềm năng, bình đẳng để tiếp cận không phân biệt giới

tính, chủng tộc, sắc tộc và tôn giáo của mình. Trong thực tế còn có sự kỳ thị rõ ràng đối với người dân có tín ngưỡng và vi phạm quyền con người. Sự đàn áp và chiếm đoạt đất đai của một số cộng đồng tôn giáo vẫn còn xảy ra mà không bị trừng phạt. Hơn nữa, còn có những sự trả thù vô lương tâm chống lại các cựu chiến binh của Việt Nam Cộng Hoà, ngăn cản họ tìm kiếm công ăn việc làm và con cái của họ không được giáo dục. Đây là sự hoà giải mà đảng Cộng Sản đã rêu rao?

Chúng tôi yêu cầu Tổng Thống đánh giá lại chính sách ngoại viện của Hoa Kỳ đối với Việt Nam khi mà Việt Nam vẫn tiếp tục đàn áp tự do tôn giáo và các quyền cơ bản của con người, mặc dù 27 năm bình thường hóa quan hệ với Hoa Kỳ. Phương thức điều hành của Đảng Cộng sản Việt Nam vẫn là dùng khủng bố để cai trị. Chúng tôi không muốn gửi tiền thuế mà chúng tôi đã nhọc công kiếm được để làm phong phú thêm các thành viên của Đảng Cộng sản và bẻ lủ cai trị bên trong đang sử dụng cảnh sát an ninh để khủng bố chống lại nhân dân không có phương tiện để tự vệ.

Chúng tôi bái phục tất cả những người Việt Nam chiến đấu để bảo vệ tự do và lương tâm đã nói lên sự thực bất chấp nguy cơ bị bắt bớ. Chúng tôi muốn hợp tác với quý vị để hoạt động xây dựng một nước Việt Nam tự do không còn tù nhân chính trị và hoàn toàn cam kết tôn trọng Tự Do Tôn Giáo và Công Lý Môi Trường.

Tóm lại, thưa Tổng Thống, nguyện vọng của chúng tôi cho tự do tôn giáo như sau:

Về tự do tôn giáo

Chúng tôi yêu cầu chính phủ Cộng Sản Việt Nam trả lại đất đai đã chiếm đoạt của các cộng đồng tôn giáo và cho họ quyền hoàn toàn tự quản trong việc điều hành giáo sự và kinh doanh. Điều này sẽ là một bước tiến đúng hướng để đi đến sự hòa giải và hoà hợp.

Chúng tôi kêu gọi chính phủ chứng tỏ thái độ thân thương với mọi công dân kể cả 25 triệu người có tín ngưỡng vào nền tảng của quốc gia. Nâng đỡ công dân theo truyền thống yêu thương vô điều kiện đối với Đảng Toàn Năng và với mọi công dân khác, và sự toàn vẹn trong công tác phục vụ công ích là một tích sản cho hoạt động của chính phủ ở mọi cấp độ. Cần lưu ý rằng số 25 triệu được công bố bởi số liệu thống kê của chính phủ và không bao gồm một số cộng đồng tôn giáo đã không được đăng ký.

Chúng tôi bắt tay với các tổ chức khác để yêu cầu Việt Nam được đặt lại vào danh sách của các quốc gia được đặc biệt quan tâm (CPC/ Country of Particular Concerns) như được đề nghị bởi Uỷ Ban Tự Do Tôn Giáo Quốc Tế tại Hoa Kỳ đề nghị.

(<http://w.w.w.uscirf.gov/sites/default/filesUSCIRF%202016%20Annual%20>

Về công lý môi trường

Chúng tôi yêu cầu rằng tất cả các nạn nhân, bao gồm cả các ngư dân từ nghề An, những người đã bất lợi bị ảnh hưởng bởi những thiệt hại môi trường gây ra bởi công ty “Formosa Hà Tĩnh”, được bồi thường đúng mức. Thêm vào đó, công ty Formosa phải công bố biện pháp sửa sai và chính phủ nên thực hiện công khai kế hoạch làm thế nào để khắc phục hậu quả này và ngăn ngừa ô nhiễm lan rộng. Điều này nên được xem là một bài học cho chính phủ áp dụng tích cực hơn về chương trình môi trường thích hợp cho tất cả các cơ sở công ty và cơ quan và sự giám sát của chính phủ được chu đáo.

Cuối cùng, chúng tôi muốn tôn vinh sự hy sinh của hơn ba triệu quân, dân VNCH, 58,220 quân nhân Hoa Kỳ và tất cả quân sĩ của các nước đồng minh khác đã chiến đấu và hy sinh tại Việt Nam. Chúng tôi cũng muốn tôn vinh những người tị nạn Việt Nam, những người thiệt mạng trên biển cả trong hành trình đi tìm tự do.

Nhân lễ Tạ ơn, năm 2022, chúng tôi mong muốn truyền đạt lòng biết ơn sâu xa đến Đấng Toàn Năng đã chỉ đạo cuộc hành trình của chúng tôi từ một đất nước chiến tranh tan vỡ bởi bạo lực và bất ổn đến định cư tại Hoa Kỳ. Chúng tôi sống trong vùng đất của tự do và của những người dũng cảm đã dang tay đón nhận chúng tôi. Từ đó chúng tôi đã tìm thấy hòa bình, tự do và thịnh vượng.

Cám ơn Tổng Thống lưu tâm đến các vấn đề nghiêm trọng này

Thưa Tổng Thống

Nếu có thể, chúng tôi muốn lấy cơ hội này để thưa chuyện với đồng bào của chúng tôi tại Việt Nam.

Đối với các anh chị ở Việt Nam, chúng tôi đã khóc với quý anh chị và cầu nguyện cho anh chị em đang chịu thương đau. Chúng tôi cầu nguyện xin ân sủng của Đấng Toàn Năng ban cho quý anh chị sức mạnh để chinh phục mọi nghịch cảnh. Chúng tôi mong quý anh chị vượt qua nỗi sợ hãi để tiếp cận với những người có tinh thần nhân đạo trong bạn bè, gia đình kể cả những quan chức cởi mở để đi đến một quan điểm chung hầu thực hiện sự thay đổi.

Chìa khóa đi đến tự do nằm trong tay của quý anh chị. Trừ phi quý anh chị chuyển nguyện vọng thành hành động, quý anh chị có thể bị bế tắc trong hoàn cảnh bị dày xéo và ân hận. Đừng chỉ nghĩ đến hay đợi chờ sự giúp đỡ từ bên ngoài. Sức mạnh đang tiềm tàng trong tâm hồn và tinh thần của quý anh chị. Hãy tin vào sức mạnh của mình. Quý anh chị có thể phá vỡ xích xiềng độc tài. Hy vọng sẽ có ứng viên ra tranh cử vào cơ quan chính quyền, lắng nghe những quan tâm của quý anh chị. Quý anh chị sẽ cảm thấy sau đó một niềm vui to lớn với hương vị của quá trình bầu cử dân chủ thực sự trong việc lựa chọn và bỏ phiếu cho người đại diện riêng của quý anh chị cũng giống như chúng tôi thực hiện trong các tiểu bang tại Hoa Kỳ.

Cần lưu ý rằng sẽ không có nhà tù lớn đủ để giam giữ 95 triệu người ở Việt Nam. Một nỗ lực phối hợp tập thể để thể hiện mong muốn của quý anh chị nói lên lương tâm và đời sống Đức tin của quý anh chị cuối cùng sẽ nâng cao cuộc sống và tinh thần của dân tộc.

Trong thời đại đen tối, hãy noi gương Đức Hồng Y Francis Xavier Nguyễn Văn Thuận để chuyển thất vọng thành hy vọng. ĐHY Thuận đã được ĐGH Phaolô VI bổ nhiệm làm Phụ Tá Tổng Giám Mục Sài Gòn ngày tháng 24, 1975, sáu ngày trước khi Saigon bị quân đội Bắc Việt chiếm đóng. Ngày 15 tháng 8 năm 1975 trong Lễ Mừng Triệu Thăng Thiên, Tổng Giám Mục Thuận bị Cộng sản giam cầm trong Trại Cải Tạo 13 năm, kể cả 9 năm biệt giam. GM Thuận cử hành Thánh Lễ hằng ngày với vài giọt rượu và dùng tay trái như chén thánh để chia sẻ Mình Thánh Chúa với các bạn tù khác mỗi khi có cơ hội. GM Thuận đã rao giảng tình yêu và tha thứ cho vài cai ngục, đã thay đổi tâm hồn của họ và vài cai ngục đã giúp ĐGM khắc một tượng Thánh giá nhỏ bằng gỗ và một chuỗi kim loại. GM Thuận ghi lại lời suy gẫm hằng ngày ở mặt sau của một khối lịch đã viết trong tù và cuối cùng được công bố trong tập “Con Đường Hy Vọng” (<http://youtu.be/mXdK189gnvu>). Đức Hồng y Thuận là một gương sáng thể hiện tình yêu, hy vọng, và hòa giải.

Chúng tôi kêu gọi tất cả người Việt Nam sống ở nước ngoài và mọi công dân của thế giới không nên giữ im lặng khi đối mặt với xã hội bất công và chịu đựng muôn

vàn khổ cực vì đức tin và lương tâm tại Việt Nam. Chúng tôi mời gọi quý vị làm việc với chúng tôi và yêu cầu quý vị sử dụng tất cả các đòn bẩy mà quý vị có với đại diện chính phủ và lập pháp, các giáo hội, xã hội dân sự, các cơ quan tài trợ, các cơ sở xã hội và cộng đồng đầu tư để cân nhắc Việt Nam yêu cầu cam kết và thực hành các nguyên tắc của “Tự do Tôn Giáo và Công lý về Môi trường”.

Chúng tôi yêu cầu chính phủ Việt Nam trao trả quyền tự quản cho các Cộng đồng Đức tin trong việc điều hành giáo sự, kinh doanh và trả lại tất cả tài sản sở hữu của họ đã bị chiếm đoạt. Điều này sẽ là một bước đi đúng theo hướng hòa giải và hoà hợp quốc gia.

Chúng tôi kêu gọi chính phủ bao dung tất cả mọi người có đức tin vào cơ sở hạ tầng chính trị cao nhất. Nuôi dưỡng họ theo truyền thống của tình yêu thương vô điều kiện đối với Đảng Toàn Năng và tha nhân và sự toàn vẹn trong công tác phục vụ công ích là một tích sản cho chính phủ hoạt động ở mọi cấp độ. Sự loại trừ đại đa số có Đức tin khỏi công tác hình thành chính sách công là một sai lầm nghiêm trọng. Chính phủ cần phải sử dụng tất cả nguồn nhân lực cho sự sống còn và phát triển.

Việt Nam có khả năng trong việc mua vũ khí sát thương từ Hoa Kỳ, có thể là một răn đe tại chiến trường, nhưng không phải là một đảm bảo cho hòa bình trong nước. Việt Nam cần thay thế chính sách cai trị khùng bố và trả thù với một mô hình mới của tình yêu, lòng từ bi, bao gồm và chia sẻ quyền lực và tài nguyên với công dân trong nước để được

đắc nhân tâm với đồng bào.

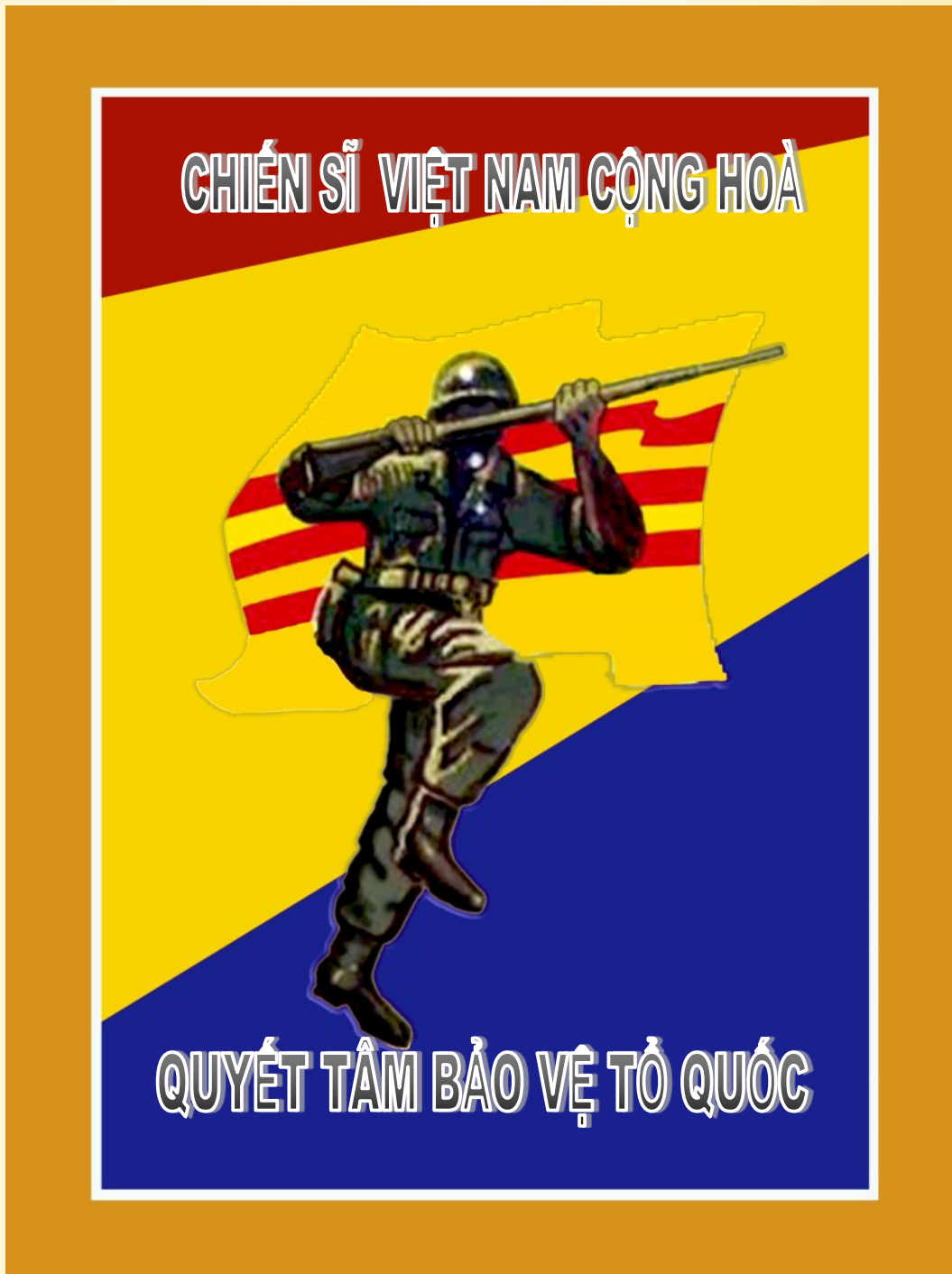
Cử chỉ tốt đẹp của hòa giải sẽ là việc tổ chức một cuộc trưng cầu dân ý, tham khảo đồng bào về thể chế chính trị, loại hình thức quản lý nhà nước mà đồng bào thực sự muốn và tôn trọng lá phiếu của nhân dân. Việt Nam sau đó sẽ trở thành một quốc gia hùng

mạnh, người công dân được hưởng nền hoà bình lâu dài và liên kết như được phản ánh trong các câu tục ngữ lâu đời:

“Bầu ơi thương lấy bí cùng, tuy rằng khác giống nhưng chung một giàn”

Kính thư

GS. Vĩnh Cầm

NHỮNG SỰ THẬT CHIẾN TRANH VIỆT NAM

Chương II: Việt-Nam 1945-1954

Ghi chú của Ban Biên Tập BT SHCATN: Như đã loan báo trong BT SHCATN số 7 trước đây, Ban BT sẽ trích đăng trong nhiều kỳ tác phẩm giá trị **NHỮNG SỰ THẬT CHIẾN TRANH VIỆT NAM 1954-1975** của 3 tác giả: Trung Tướng Nguyễn Văn Toàn, Đại Tá Lê Bá Khiếu, Tiến Sĩ Nguyễn Văn. Ban BT trân trọng cảm ơn 3 tác giả, và cảm ơn Đại Tá Lê Bá Khiếu đã tặng sách và cho phép trích đăng. Kỳ này chúng tôi chọn đăng Chương II: Việt-Nam 1945-1954 để “hiểu rõ và rút ra những nhận định về cuộc chiến 1954-1975”.

Muốn hiểu rõ và rút ra những nhận định về cuộc chiến 1954-1975, chúng ta phải trở về quá khứ để phân tích khúc quanh lịch

sử năm 1945. Trước năm 1945, các cá nhân, tổ chức, đảng phái, giáo phái, đều công khai tuyên bố chủ trương chống Pháp, dành độc lập cho xứ sở (Sơ lược về các lực lượng đã được trình bày trong các chương trước.) Năm 1936, Đức và Nhật ký hiệp ước antikomintern chống Quốc Tế Cộng Sản, và năm sau 1937, Ý tham gia vào, lập thành Trục Phát Xít Đức Ý Nhật khởi đầu cho trận Đệ Nhị Thế Chiến. Đệ Nhị Thế Chiến xảy ra, nước Pháp đầu hàng Đức. Tháng 8.1940, người Nhật đã tràn vào Đông Dương. Tháng 7.1941 hai bên Pháp Nhật ký hiệp ước với nhau và từ đó mặc dầu Pháp vẫn đóng vai trò cai trị, nhưng Nhật mới là kẻ nắm quyền tối cao. Kinh tế của Việt-Nam từ nay dùng để phục vụ chiến tranh của Nhật. Nạn đói của miền Bắc năm 1945 là hậu quả. Nhật đặt các phòng thông tin và truyền tuyên chủ trương Đại Đông Á và thuyết Á Châu của người Á Châu. Nhật giúp đỡ cho 2 giáo phái Cao Đài và Hòa Hảo phát triển ở Miền Nam. Ở Hà Nội, Đảng Đại Việt Dân Chính được thành lập, được Nhật che chở thu hút được nhiều đảng viên trong giới trí thức và sinh viên. Sau đó, Pháp nhượng bộ, Nhật bỏ rơi đảng này để Pháp đàn áp, một số đảng viên bị bắt, ông Nguyễn Tường Tam trốn sang Tàu. Năm 1941, Đảng Đại Việt Quốc Dân do Trương Tử Anh thành lập, sau một thời gian hoạt động, bị Pháp đàn áp, suy yếu dần.

Chính Phủ Trần Trọng Kim

Đêm 9.3.1945, Nhật đảo chánh Pháp, Việt Minh trở tay không kịp trong việc lợi dụng cơ hội để khởi nghĩa, bèn vội vã triệu tập hội nghị thường vụ để sửa đổi kế hoạch,

thay khẩu hiệu là đánh đuổi Phát Xít Nhật, và đồng thời đẩy mạnh chiến tranh du kích. Ngày 10.3.1945, sau khi lật đổ Pháp, Nhật tuyên bố trao trả Độc Lập cho Việt-Nam để cùng nhau lập khối thịnh vượng chung Đông Nam Á. Nhật không muốn làm đảo lộn guồng máy cai trị đương thời trong khi đang ở vào thời kỳ chiến tranh quyết liệt với Đồng Minh, nên quyết định giữ lại vai trò của Hoàng Đế Bảo Đại, thay vì đưa Kỳ Ngoại Hầu Cường Để về nước. Ngày 17.4.1945, Bảo Đại, không liên lạc được với ông Ngô Đình Diệm, trao quyền tân Nội Các cho học giả Trần Trọng Kim. Để chọn người vào Nội Các, ông Trần Trọng Kim dựa trên tiêu chuẩn: phải có đủ học thức và tư tưởng về mặt chính trị, và phải có đức hạnh chắc chắn để dân chúng kính phục. Ông Trần Trọng Kim xác nhận là trong lúc thành lập chính phủ, Nhật Bản không ép buộc phải chọn lựa người này, người kia. Mục tiêu của Nội Các là gây dựng nền Dân-Chủ và phát triển nước nhà, nên nhân sự toàn là người chuyên môn. Chính phủ Trần Trọng Kim đã đạt danh hiệu của quốc gia là Việt-Nam, dùng cờ vàng 3 sọc đỏ làm Quốc Kỳ, và lấy bài Tiếng Gọi Thanh Niên làm Quốc Ca. Về phương diện hành chánh, chính phủ tiếp xúc với Nhật Bản để thu hồi lãnh thổ, bắt đầu từ Bắc Kỳ. Để tránh xáo trộn, chính phủ thay thế dần dần những tham quan bất tài, phục vụ quyền lợi cho Pháp và cho cá nhân.

Đây là một khúc quanh lịch sử rất quan trọng. Ngoại trừ đảng Cộng Sản Việt-Nam tất cả những ai lưu tâm đến nền độc lập của Việt-Nam đều nhận thấy rằng giai đoạn

lịch sử này thật quý báu. Vì Việt-Nam có thể thoát khỏi sự đô hộ của Pháp mà không tổn xương máu. Nếu không vì tin theo con đường Cộng Sản Đệ Tam Quốc Tế, Hồ Chí Minh có thể cùng kết hợp với chính phủ Trần Trọng Kim, củng cố nền Độc Lập của Việt-Nam. Sau đó, khi Nhật bại trận, Pháp muốn trở lại Việt-Nam không phải dễ dàng. Trái lại, Hồ Chí Minh sợ mất cơ hội nắm quyền, phát động những chiến dịch ám sát các quan chức hành chánh để ngăn chặn tiến triển thu hồi nền Độc Lập cho Việt-Nam, giết hại những người thuộc các tổ chức và đảng phái khác. Cuộc chiến Quốc Cộng bắt đầu mạnh mẽ trong bóng tối kể từ năm 1945. Vì vậy, có thể nói, hậu quả trọng đại của việc Hồ Chí Minh tham gia Đệ Tam Quốc Tế Cộng Sản gồm:

(1). Phá hoại sự đoàn kết dân tộc: Để bành trướng chủ nghĩa Mác Lênin, Hồ Chí Minh luôn luôn tìm cách tiêu diệt tất cả những cá nhân, tổ chức, đảng phái, và tôn giáo nào không theo con đường của Cộng Sản Đệ Tam Quốc Tế. Việc này còn đưa đến những hậu quả khác là phá hoại tiềm năng kháng chiến và phát triển của tổ quốc, giết hại các thành phần ưu tú của quốc gia (kéo dài cho đến 1975.)

(2). Đưa Việt-Nam vào cuộc chiến chống Pháp* từ 1945 cho đến 1954: Nếu không có Việt Minh phá hoại, chính phủ Trần Trọng Kim sẽ củng cố được nền độc lập. Khi Nhật bại trận, Việt-Nam đã có một chính phủ hợp pháp, và Bảo Đại đã hủy bỏ tất cả các Hiệp Ước với Pháp từ trước, Pháp khó có thể trở lại, vì Mỹ không ủng hộ chính

sách thuộc địa của Pháp tại Đông Dương. Mỹ có thể công nhận chính quyền Việt-Nam như Mỹ đã làm năm 1950.

(3). Đưa Việt-Nam vào cuộc chiến ý thức hệ giữa 2 khối Cộng Sản và Tự Do kể từ 1954 đến 1975: Nếu không có phong trào Cộng Sản tại Việt-Nam, không có lý do gì mà quốc tế chia đôi nước Việt-Nam. Đó là nguyên nhân sâu xa, và là nguồn gốc đưa đến cuộc chiến tranh ý thức hệ. Hơn thế nữa, vì Hồ Chí Minh tham gia Đệ Tam Cộng Sản Quốc Tế, nên đã từ chối đề nghị của Hoa Kỳ là Việt-Nam có thể trở thành một quốc gia Cộng Sản Quốc Gia như Nam Tư (vì mục đích của Hoa Kỳ chỉ là ngăn chặn sự bành trướng của Cộng Sản Quốc Tế), cho nên quốc tế mới chọn lựa giải pháp chia một nửa nước Việt-Nam cho Cộng Sản như đã xảy ra tại Triều Tiên, Đức Quốc. Để bành trướng chủ nghĩa Cộng Sản, Hồ Chí Minh dựng chiêu bài giải phóng dân tộc, thống nhất đất nước để tiếp tục đưa chiến tranh vào miền Nam. Nhìn Đức và Triều Tiên, chúng ta không khỏi ngậm ngùi cho đất nước Việt-Nam. Làm sao Hồ Chí Minh và đảng Cộng Sản Việt-Nam có thể trả được món nợ của hàng triệu người dân Việt ở cả 2 miền Nam Bắc đã bị chết, và bị tù đày trong thời gian qua, và ngày nay, cả dân tộc sống trong sự kèm kẹp, đói khổ, chỉ vì những người Cộng Sản Việt-Nam đã nhận và bị chủ nghĩa Mác Lênin biến chất?

Vì không thể chấp nhận bất cứ tổ chức, đảng phái, ngay cả vua Bảo Đại nắm chính quyền, nên Hồ Chí Minh đã mở chiến dịch đả kích mạnh mẽ Nhật Bản, và tuyên

truyền tin ở Nhật Bản là tự sát, theo bọn Việt gian thân Nhật là ăn nọc độc của bọn thú dữ Phù Tang, đồng thời lên án một số đảng viên chủ trương hợp tác, cải tổ chính phủ Trần Trọng Kim hy vọng dành độc lập trong hòa bình, dưới hình thức một chế độ Quân Chủ Lập Hiến. Mục đích bôi bẩn chính phủ Trần Trọng Kim là để dành chính nghĩa giải phóng dân tộc về cho Việt Minh (che dấu lý lịch Cộng Sản.)

Trong lúc đó, để xách động quần chúng, đặc biệt là giới nông dân, theo về với Việt Minh, đồng thời phá vỡ sự hợp tác của chính phủ Trần Trọng Kim với Nhật Bản, Hồ Chí Minh đã mở chiến dịch khủng bố giết hại những nhân viên hành chánh địa phương (không còn được Pháp che chở,) gọi chung là cường hào, và những địa chủ gọi chung là ác bá (bá hộ là những người giàu có trong làng.) Cho đến năm 1945 lực lượng Việt Minh còn rất yếu, không thể cướp chính quyền trước khi quân Đồng Minh vào Việt-Nam. Nếu Việt Minh không đủ lực lượng để không chế Việt-Nam, ông Hồ thà nhường cho Pháp tiếp tục thống trị Việt-Nam thêm một thời gian, chứ không muốn cho các đảng phái Việt-Nam khác đứng ra lãnh đạo một nước Việt-Nam độc lập. Do đó ông đã dùng điện đài của Mỹ tại căn cứ của ông để tiếp xúc thẳng với đại diện của chính phủ De Gaulle tại Côn Minh, ngoài việc yêu cầu Pháp bảo chứng trong vòng từ 5 đến 10 năm phải trả độc lập cho Việt-Nam.

Ngay từ thời kỳ đầu của cuộc khởi nghĩa, Việt Cộng đã dùng chính sách khủng

bố. Trung Cộng cũng như Việt Cộng đều lợi dụng các vùng chiếm đóng rộng lớn của quân Nhật để xây dựng nên các khu giải phóng. Sau khi lập xong chánh quyền địa phương, Việt Minh liền dùng chính sách khủng bố để thống trị. Các phần tử của các đảng phái khác hoặc không thuộc đồng đảng, hoạt động trong phạm vi thế lực của mình, đều bị Việt Minh giết hại dã man. Những người bị thẩm sát đều bị Việt Minh gán cho tội Việt gian, làm gián điệp cho địch, hoặc thân Nhật... Bản chất tàn bạo của đảng Cộng Sản Việt-Nam do Hồ Chí Minh lãnh đạo đã đẩy một số người có cảm tình với kháng chiến, các Giáo phái..., phải dựa vào Pháp để chống lại Việt Minh. Theo họ Cộng Sản nguy hại hơn Thực Dân. Mãi đến năm 1972, một sự so sánh tương tự mới được nói lên bởi Nguyễn Chí Thiện, một thi sĩ miền Bắc:

Ôi thằng Tây mà trước kia người dân
không tiếc máu xương đánh đuổi

Nay họ xót xa luyến tiếc vô chừng

Nhờ vuốt nanh của lũ thú rừng

Mà bàn tay tên cai trị thực dân hóa ra
êm ả!

...

Đảng bắt câm, bắt nói, bắt khóc, bắt
cười

Bắt đói, bắt làm, hé răng oán thán

Là tù ngục mục xương độc đoán

(Đồng Lầy, 1972)

Thời bấy giờ, chỉ có một số ít người làm chính trị đã va chạm với đảng Cộng Sản Việt-Nam mới thấy được bản chất tàn bạo

của chủ nghĩa này. Ngoài ra, quân chúng, đa số các nhà trí thức, và ngay cả các lực lượng Bình Xuyên, Hòa Hảo, Cao Đài..., cũng bị làm trong một giai đoạn. Khổ thay, khi biết được sự thật, thì đã quá muộn màng. Cho nên, chúng tôi đã viết trong Lời Nói Đầu, đây là một cuộc chiến mà đa số không hiểu bản chất của Cộng Sản để phân định bạn và thù.

Đảng Việt Minh Cộng Sản có tổ chức rất chu mật và theo đúng phương pháp khoa học. Trong khi ông Hồ Chí Minh trở lại Trung Hoa chờ đợi thời cơ, ở trong nước đâu đâu cũng có cán bộ ngấm ngầm hoạt động và tuyên truyền rất khôn khéo. Họ lợi dụng lòng ái quốc của dân chúng mà tuyên truyền Việt Minh không phải là đảng Cộng Sản... Đảng có kỷ luật và chịu khó làm việc... Trong lúc đó, người Pháp ngấm ngầm dung túng họ để họ quấy nhiễu người Nhật... Họ (Việt Minh) cho người đi diễn thuyết và tuyên truyền rằng đảng Việt Minh đã có các nước Đồng Minh là Tàu, Mỹ và Nga ủng hộ...

Điều khôi hài, nếu không muốn nói là một trò gian dối, để che đậy lý lịch Cộng Sản Chính Phủ Lâm Thời do Hồ Chí Minh làm Chủ Tịch, lại ra lệnh giải tán Đảng Cộng Sản Đông Dương (do chính ông ta lãnh đạo) và đặt cho nó cái tên mới là Hội Nghiên Cứu Chủ Nghĩa Mác.

Trong thời kỳ này, Việt Minh đã giết hại, thanh trừng những ai không theo hoặc chống lại chính phủ, bắt chấp họ thuộc thành phần nào, tổ chức nào, đảng phái nào, tôn giáo nào. Ở sở Công An, Việt Minh bắt những người Việt-Nam Quốc Dân Đảng hay

những người bị tình nghi vào tra tấn cực hình, có khi họ dùng những cách tàn nhẫn ghê gớm hơn thời Pháp và Nhật cai trị. Ai trông thấy những cảnh tượng ấy cũng cúi đầu cúi gằm vì gà một nhà lại đá nhau lại dữ bằng mấy gà lạ. Người một nước với nhau mà đối xử vô nhân đạo như thế, thật là thâm hiểm.

Không phải chờ đến nhiều năm, chỉ vài tháng sau khi mời Cộng Sản hợp tác và bị từ chối, ông Trần Trọng Kim đã thấy ngay bản chất của Cộng Sản. Ông viết: Cái thủ đoạn của Việt Minh là dùng mọi cách bạo ngược, tàn nhẫn, giả dối, để lừa đảo để cho được việc trong một lúc. Ngay như họ đối với Việt-Nam Quốc Dân Đảng, và nay nói là đoàn kết, mai nói là đoàn kết, nhưng họ vẫn đánh úp, vẫn bao vây cho tuyệt lương thực. Khi họ đánh được thì giết phá, đánh không được thì lại đoàn kết, rồi cách ngày lại đánh phá.

Ngày 6.8.1945, hai quả bom nguyên tử thả xuống Hiroshima và Nagasaki đã khiến Nhật Bản phải đầu hàng Đồng Minh. Tại Việt-Nam, quân của Trung Hoa được chỉ định giữ nhiệm vụ đến giải giới quân Nhật từ vĩ tuyến 16 trở ra Bắc, và quân của Anh, Ấn từ vĩ tuyến 16 trở vào Nam.

Trước ngày Nhật Bản đầu hàng, John (Mỹ) đã dùng điện đài của ông đánh đi bức điện tín sau đây giùm cho ông Hồ: Đảng Đại Việt (một tập đoàn dân tộc chống Việt Minh) đang trù tính gây một cuộc khủng bố chống Pháp đại qui mô và mưu toan giá họa cho Việt Minh(?). Việt Minh đã ra lệnh cho 2 triệu hội viên (?) và số dân chúng ủng hộ,

hãy đem hết khả năng đề phòng cẩn mật cùng ngăn chặn kế hoạch phạm pháp này của Đảng Đại Việt. Việt Minh xin tuyên bố mục đích rõ ràng của mình là mưu cầu nền độc lập cho quốc gia bằng đấu tranh chính trị; nếu cần thiết phải dùng hành động quân sự thì quyết không dựa vào các thủ đoạn hèn hạ và phạm pháp. Ủy Ban Giải Phóng dân tộc ký tên. Lúc bấy giờ Hồ Chí Minh đang biểu diễn một màn thân Pháp, và cũng giống như ông đã từng biểu diễn cho Trương Phát Khuê và Tiêu Văn xem các màn thân Hoa, phản Pháp, kháng Nhật trước đó không lâu; nó hay cho đến nỗi, khi Việt Minh đã trở mặt bài Hoa mà Tiêu Văn vẫn tin rằng ông Hồ tất đi theo con đường Trung Quốc và phản Pháp, lại còn cho rằng ông Hồ cùng với Trung Cộng không có quan hệ gì hết. Tiêu Văn khuynh tả nên đã giả vờ như không biết mà thôi. Sự dối trá của Hồ Chí Minh để vu cáo cho các đảng phái khác, để chỉ điểm cho Pháp bắt các nhà chí sĩ Quốc Gia yêu nước, giết những lãnh tụ Quốc Gia hay tôn giáo được dân chúng yêu chuộng, cho đến ngày nay, vẫn còn có kẻ khen tặng là một nhà chính trị giỏi, biết quyền biến.

Tại miền Bắc, ngày 17.8.1945, bằng xảo thuật, Việt Minh đã biến cuộc biểu tình ủng hộ chính phủ Trần Trọng Kim thành cuộc biểu tình ủng hộ Việt Minh. Hồ Chí Minh đóng vai Chủ Tịch của Chính Phủ Lâm Thời. Ngày 23.8.1945, Bảo Đại bị cưỡng ép thoái vị, và nhận giữ chức Cố Vấn Tối Cao cho chính phủ Việt-Nam Dân-Chủ Cộng-Hòa do Hồ Chí Minh thành lập vào ngày 2.9.1945. Sau đó, để loại bỏ ảnh hưởng của

Bảo Đại, Hồ Chí Minh đã tổ chức cho Bảo Đại đi Hương Cảng, và không cho ông ta về nước nữa. Ngày 19.11.1945, Tiêu Văn lấy danh nghĩa là đại biểu của Trương Phát Khuê đứng ra tổ chức một cuộc hội nghị hòa giải có Quốc Dân Đảng, Việt-Nam Cách Mạng Đồng Minh Hội và Việt Minh tham dự. Sau khi bàn bạc, cả 3 đều thỏa thuận thành lập một Chính Phủ Liên Hiệp, và dự trù ngày 23.12.1945 sẽ tiến hành việc bầu cử Quốc Hội.

Sau đây là lời ông Trần Trọng Kim mô tả lại tiến trình và cách thức tổ chức Quốc Hội Lập Hiến do Hồ Chí Minh chỉ đạo: khi việc dàn xếp của các Tướng Tàu xong rồi, đến ngày 2 tháng 3, thì mở cuộc họp Quốc Hội. Quốc Hội này có cái đặc sắc hơn cả Quốc Hội của các nước trên thế giới là chỉ họp có một ngày, xét qua bản lập hiến của Việt Minh đã định, và thừa nhận một chính phủ Liên Hiệp do ông Hồ Chí Minh làm chủ tịch. Quốc Hội lại giao toàn quyền cho một uỷ ban thường trực có 15 người do chính phủ đề cử, và để ông Nguyễn Văn Tố làm trưởng ban. Đoạn, Quốc Hội giải tán. Cũng nên nói thêm rằng, trước đó, khi bầu cử Quốc Hội, Quốc Dân Đảng Trung Quốc muốn bênh vực cho Quốc Dân Đảng Việt-Nam. Tuy nhiên, Hồ Chí Minh khôn khéo hơn, ông đã mua chuộc các Tướng Tàu để đảng Cộng Sản tự do hướng dẫn dân chúng (hoặc ép buộc nếu cần) bầu cho những người của họ bất chấp sự phản kháng của phía Quốc Dân Đảng. Biết rõ tính tình người Trung Hoa còn ai hơn ông Hồ Chí Minh. Để đảm mồm trước, họ Hồ cho trích quỹ Tuần Lễ Vàng đánh một khay đèn cùng đầy đủ dụng cụ hút nha phiến toàn

bằng vàng, cùng hàng tấn nha phiến hảo hạng đem tặng cho Lư Hán và các đồ vật quý khác cũng bằng vàng đem tặng cho Tiêu Văn và các Tướng Lãnh cao cấp khác.

Trên căn bản, không ai có thể chối cãi được rằng, Đảng Cộng Sản Việt-Nam, ngay từ những năm còn hoạt động trong bóng tối, thật sự đã là tay sai của Nga Sô, và Trung Cộng. Từ việc nhỏ đến việc lớn, Hồ Chí Minh đều thỉnh thị ý kiến hay nhận lệnh từ Mạc Tư Khoa. Ngay cả việc thay đổi tên Đảng Cộng Sản thành Đảng Lao Động Việt-Nam để đánh lừa dư luận, Bác Hồ có đi gặp Stalin để xin ý kiến. Stalin dạy làm như người Mông Cổ... Nghe tới Stalin nói thì còn ai hó hé. Cộng Sản Việt-Nam đối với Mao và Stalin:

“Thương cha, thương mẹ, thương chồng

Thương mình thương một, thương ông thương mười...”

(Tố Hữu)

Giết giết nữa bàn tay không phút nghỉ,
Cho ruộng đồng lúa tốt thuế mau
xong,

Cho Đảng bền lâu rập bước chung
lòng,

Thờ Mao Chủ Tịch, thờ Xít Ta Lin bất
diệt

(Tố Hữu)

(*) Chính Hồ Chí Minh ký hiệp ước 6.3.1946 cho Pháp trở lại Việt Nam.

Các phần chữ nghiêng (Italian), là những phần trích từ các sách, tài liệu của các tác giả liên hệ như Phan Khoang, Trần Trọng Kim, Tưởng Vĩnh Kính (Thượng Huyền dịch), Hoàng Văn Đào, Tố Hữu.

Trần Trọng Kim là một học giả, không gia nhập đảng phái nào cả.

**Bài phát biểu của Vũ Đình Hiếu hôm Thứ Bảy 5 tháng 11,
2002 trong buổi hội thảo**

“KINH NGHIỆM KIẾN QUỐC 1955-1975”

Kính thưa quý vị quan khách,

Trước hết tôi cảm ơn Tiến Sĩ Phan Quang Trọng đã giới thiệu, và mời tôi lên phát biểu. Đây là một điều ngạc nhiên chưa chuẩn bị trước, do đó tôi xin chia sẻ một kinh nghiệm mà mình đã trải qua trong một chuyến đi dự hội thảo về đề tài “Văn Hóa, Chiến Tranh Việt Nam” do Trung Tâm Việt Nam (Vietnam Center) trong khuôn viên trường đại học Texas Tech University tổ chức hàng năm, mà tôi thường được mời.

Đó là buổi hội thảo (khoảng năm) 2000, lúc đó tôi đang dạy học cho trường Đại Học Bắc Texas (University of North Texas – UNT), ban Khoa Học Điện Toán (Computer Science). Nhóm cựu quân nhân chúng tôi năm đó tham dự có anh Lê Hữu Thà, hội trưởng hội BĐQ, anh Phan Văn

Phúc, hội trưởng hội Tù Nhân Chính Trị, anh Phúc là phi công trực thăng trong phi đoàn 219 – King Bee, rất nổi tiếng thương biệt phái làm việc cho đơn vị SOG (Đoàn Nghiên Cứu Quan Sát), Nha Kỹ Thuật (Lôi Hồ) VNCH, và vài người nữa tôi không nhớ tên.

Chương trình hội thảo thường kéo dài ba ngày, chia thành nhiều ban thuyết trình. Hôm tôi thuyết trình, trên bàn thuyết trình viên có cựu Trung Tướng Lâm Quang Thi tư lệnh phó (tiền phương) Quân Đoàn I, ông Thi sẽ thuyết trình về quyển sách ông ta xuất bản “25 Năm Quân Ngũ”. Jay Veith một cựu sĩ quan Thiết Giáp quân đội Hoa Kỳ, sau khi giải ngũ anh ta trở nên một nhà nghiên cứu về tình hình chính trị, quân sự VNCH trong những ngày cuối cùng, Jay thuyết trình về “Trận Đánh Xuân Lộc”. Người thứ ba là tôi, năm đó tôi thuyết trình về “Trận Ban Mê Thuột”

Tôi chọn đề tài này, vì đã từng theo đơn vị Liên Đoàn 22/BĐQ đi hành quân trên vùng cao nguyên, đã từng “đụng độ” với 2 trong số ba sư đoàn chính quy Bắc Việt: sư đoàn 320 “Thép” ở Pleiku, sư đoàn 10 trên Kontum (VNCH lúc đó gọi là F-10, thực ra F là bí số cho cấp sư đoàn), Sau này nghiên cứu thêm, tôi được biết bộ Tổng Tham Mưu Quân Đội Bắc Việt tăng cường cho mặt trận cao nguyên thêm sư đoàn 316. Ba sư đoàn Bắc Việt 320, 10, 316 gom lại thành lập Quân Đoàn III (BV), cả sư đoàn 316 làm nỗ lực chính từ miền Bắc vào thẳng, tấn công thị xã Ban Mê Thuột.

Đó là một phần trong bài thuyết trình của tôi năm đó. Sau khi tôi thuyết trình xong, thỉnh giả dự khán có quyền đặt câu hỏi, tôi trả lời êm xuôi... Chợt có mấy quân nhân Mũ Xanh Lực Lượng Đặc Biệt Hoa Kỳ (Green Beret), ngồi ở hàng ghế cuối phòng đặt câu hỏi về “Chuyện Tham Nhũng trong Quân đội VNCH”, và được tôi trả lời như sau:

Trong cuộc chiến tranh Việt Nam, tôi là một sĩ quan cấp bậc nhỏ, do đó sự hiểu biết có giới hạn. Tôi chỉ có thể trả lời câu hỏi của ông trong phạm vi hiểu biết giới hạn của tôi, còn nếu ông muốn biết rõ hơn... Trong phòng thuyết trình ngày hôm nay, có sự hiện diện của cựu Đại Tướng (Thủ Tướng) Nguyễn Khánh, cựu Trung Tướng Lâm Quang Thi... quý vị có thể đặt câu hỏi trực tiếp.

Thưa quý vị, cuộc chiến Việt Nam đã kéo dài hơn 20 năm, đó là điều không được may mắn cho đất nước chúng tôi... chuyện tham nhũng rất đáng tiếc (theo cá nhân tôi) đã xảy ra vì tình trạng kinh tế miền nam Việt Nam đã kiệt quệ, và tôi cũng là một nạn nhân vì tôi là một sĩ quan cấp bậc nhỏ. Nhưng sau khi đã có một đời sống tạm ổn định nơi đất lạ quê người (Hoa Kỳ), tôi ngồi nghĩ lại “chuyện xưa”...

Trong cuộc chiến Việt Nam, tôi là một sĩ quan trẻ tuổi, độc thân, chưa phải nuôi ai (vợ con) mà không đủ sống với đồng lương của mình! Các bậc đàn anh, cấp chỉ huy của tôi thường đã có gia đình, làm sao họ nuôi nổi vợ con? Đó là một bài toán không dễ dàng, đơn giản... Vị đàn anh can đảm của tôi phải chiến đấu trên hai mặt trận cùng lúc, phải thi hành nhiệm vụ chiến đấu quân đội trao phó, và mặt trận “kinh tế gia đình”.

Làm sao ông ta có thể yên tâm thi hành nhiệm vụ, khi biết rằng đàn con mình phải đi ngủ trong khi bụng vẫn còn đói! Làm sao để có tiền đóng tiền học, mua sách vở cho chúng? Trong truyền thống xã hội Á Đông

và của người Việt Nam, đa số các bà mẹ, người vợ đều làm những công việc nội trợ ở nhà, người đàn ông Việt Nam, người cha, người chồng một mình đi làm, đem tiền về nuôi vợ con... Tôi xin kể một thí dụ điển hình, có thật đã xảy ra trong những ngày cuối của miền nam Việt Nam.

Sau khi quân đội Bắc Việt đã chiếm được vùng I, vùng II của miền nam, các đơn vị Bắc Việt cấp Quân Đoàn kéo xuống bao vây, tấn công vào thủ đô Saigon. Quân đội VNCH lúc đó vẫn còn hai liên đoàn Biệt Động Quân 8 và 9 quân số đầy đủ, và các liên đoàn BĐQ khác 4, 6, 7 đã bị sút mẻ, đang tiếp tục bổ xung, tái trang bị để đi hành quân.

Phòng tuyến liên đoàn 8 BĐQ bảo vệ hướng tây nam Saigon, khu vực Bình Chánh, Cây Đa Xà Phú Lâm, kéo dài theo xa lộ Đại Hàn, và họ tiếp tục chiến đấu ngay cả khi đã được lệnh đầu hàng... Đến gần 1 giờ chiều, nhận thấy đã “hết hy vọng”, Thiếu Tá Trần Tiên San một vị tiểu đoàn trưởng trong liên đoàn ra lệnh phá hủy mấy khẩu đại bác rồi cho đơn vị rút lui. Tiểu đoàn BĐQ chiến đấu trong cô đơn, gần hết đạn, súng phóng hỏa tiễn M-72 chống chiến xa đã hết, lúc đó đã bị thương, sĩ quan trưởng ban hành quân (ban 3) cũng chạy lạc, chỉ còn lại một sĩ quan đại đội trưởng và khoảng 1 trung đội chạy theo. Viên đại đội trưởng báo cáo “Thiếu Tá Tiểu Đoàn Phó (T/Tá Đoàn Đình Thiệu) nằm chết cách đây hai bờ ruộng. Trước khi chết, ông Thiệu than khóc ‘Tôi chết, lấy ai nuôi vợ con tôi...’” T/Tá San ra lệnh “đầu hàng”, người sĩ quan đại đội trưởng trả lời “mình vẫn còn đánh được ... mà Thiếu Tá”. Thiếu Tá San trả lời người sĩ quan thuộc cấp... “Không còn gì nữa đâu... đầu hàng đi”

Câu chuyện kể trên cho thấy, trong xã hội, gia đình người Việt Nam, trách nhiệm của người đàn ông rất nặng nề... Trước khi

nhắm mắt, buông xuôi, vẫn lo cho vợ con!

Tôi xin được kết thúc phần thuyết trình nơi đây, và theo sự suy luận của tôi, chúng ta nên nhìn lại Cuộc Chiến Việt Nam dưới một góc độ rộng rãi, cởi mở hơn... Riêng cá nhân, bản thân tôi cảm thấy mình không có quyền, cũng chưa đủ tư cách để phê phán người khác, nhất là các cấp chỉ huy cũ của tôi.

Trân trọng.

Phần phụ thêm:

Sau khi ra khỏi phòng họp, người quân nhân Mũ Xanh Hoa Kỳ đó tên là Steve Sherman, một người nghiên cứu rất kỹ về ngành, binh chủng Lực Lượng Đặc Biệt, nói với tôi "I don't mean to pick on you!" (Tôi đâu muốn làm khó dễ anh). Steve thường đi thuyết trình hàng năm, trở thành bạn thân của tôi, cũng như anh chàng Jay Veith (Trần Xuân Lộc). Chính Steve và Jay đã gửi cho tôi đường link (Internet) để sao lục huy chương Hoa Kỳ đã ân thưởng cho cựu Trung Tá Hoàng Phổ, TĐT/TĐ37/BĐQ rất nổi tiếng trong trận Khe Sanh năm 1968.

Đi dự hội thảo ở Trung Tâm Việt Nam (Vietnam Center), tôi được biết nhiều người nổi tiếng trong Cuộc Chiến Việt Nam như: Đại Tướng Nguyễn Khánh, Trung Tướng Lâm Quang Thi, Trung Tướng Lữ Lan, Trung Tướng Vĩnh Lộc... và cựu Đại Sứ Bùi Diễm. Ông cựu Giám Đốc Trung Tâm Việt Nam lúc đó là Tiến Sĩ Reckner nói với tôi rằng "Tôi biết các ông quý những đồ lưu niệm, những kỷ vật của Cuộc Chiến Việt Nam... do đó các ông nên đem lên đây. Trung Tâm Việt Nam có ngân khoản dồi dào, kỹ thuật để bảo quản các kỷ vật đó. Các ông để trong closet ở nhà, chúng sẽ hư hại, hao mòn theo thời gian" Ông ta nói đúng, tôi đã đem tất cả ba lô, giày MAP lên tặng cho Việt Nam Center, chúng được lưu trữ trong viện bảo tàng của Vietnam Center.

Dallas, Texas Nov. 5th, 2022

vđh (viết lại)

ÁO EM LÀ GIẤC MỘNG THƯỜNG

Chập chờn áo trắng Em bay
Cuốn hồn tôi lạc giữa ngày nắng trong
Tới, lui. Xuôi, ngược mây vòng
Muốn làm quen. Ngại. Đờ bông, Lính rừng!
Phố Xuân rộn rã, tungA bùng
Tim lòng vẫn nhịp ngập ngừng, phân vân
Tôi, chinh y nhuộm phong trần
Em, tà áo lụa trong ngần tuổi hoa
Tình cờ trên phố lại, qua
Có quen rồi cũng chia xa dặm ngàn
Bèo mây chóng hợp, vội tan
Thì thôi! Vui cảnh lang thang phố chiều
Có Em đời bớt cô liêu
Dù sao cũng được ít nhiều băng khuâng
Bước theo Em giữa chợ Xuân
Tạm quên mấy nỗi gian truân chiến trường
Áo Em như cánh mây vương
Tôi là chiếc bóng bên đường, không tên!
Tình cờ nhưng chẳng mau quên
Một tà áo trải mộng trên phố phường
Mai đây ngoài cõi gió sương
Áo Em là giấc mộng thường tôi mơ.

HUY VĂN

(Đà Nẵng, Xuân Giáp Dần 1974)

CỰU TRUNG TÁ HOÀNG PHỔ VỚI CHIẾC HUY CHƯƠNG MUỘN MÀNG

Thái Hóa Lộc

30.3.1963, Tổng Thống VNCH Ngô Đình Diệm đã đến chủ tọa lễ mãn khóa 17 và đặt tên khóa là Khóa Lê Lai. Khóa 17 có 30 sĩ quan phục vụ Không Quân, 33 sĩ quan Biệt Kích, 30 sĩ quan Biệt Động Quân trong đó có Thiếu Úy Hoàng Phổ và 15 sĩ quan phục vụ trong binh chủng TQLC. SVSQ Võ Toàn thăng cấp Đại Tá nhanh nhất chỉ sau 8 năm ra trường, SVSQ Phan Tất Trí là SVSQ Khóa 17 tử trận đầu tiên ngay sau khi ra trường.

Con đường từ Dallas đến Athens không xa lắm nhưng mới đi lần đầu, chúng tôi thấy không giống đường đi Houston. Trên đường đi, vừa nghe anh Vũ Đình Hiếu kể chuyện thêm về Trung tá Hoàng Phổ. Cảnh vật chung quanh làm tôi chú ý quan sát hơn nên con đường đi đến Athens như rút ngắn lại. Vợ chồng chúng tôi cũng như vợ chồng anh Vũ Đình Hiếu đến nơi được anh Hoàng Phổ ra tận ngoài cửa đón vào khoảng 11 giờ hơn. Dáng dấp anh không còn nhanh nhẹn, bên cạnh là chiếc gậy giúp cho bước đi của anh vững hơn. Anh cho biết phía bên chân trái từ đầu gối trở xuống bị đau nhiều. Tôi và Hiếu xốt xa nhìn nhau. Thời gian và tuổi tác đã làm anh thay đổi nhiều. Tôi nhớ lại lúc anh còn tham gia sinh hoạt cộng đồng, hội đoàn, anh đã từng đảm nhiệm chức vụ Hội trưởng Hội Võ Bị Đà Lạt Dallas-Fort Worth và vùng phụ cận. Lúc bấy giờ cá

Athens, TX.- Sáng Thứ Bảy ngày 17 tháng 9 năm 2022, chúng tôi tháp tùng với gia đình anh Vũ Đình Hiếu đi tham dự buổi lễ trao tặng huy chương Anh Dũng Bội Tinh Ngôi Sao Đồng của chính phủ Hoa Kỳ cho cựu Trung tá Hoàng Phổ nguyên Tiểu Đoàn Trưởng Tiểu Đoàn 37 Biệt Động Quân Việt Nam Cộng Hòa ở Khe Sanh năm 1968. Hiện đang sống tại thành phố Athens, tiểu bang Texas cách Dallas hơn một giờ lái xe...

Cựu Trung tá Hoàng Phổ xuất thân Khóa 17 Trường Võ Bị Quốc Gia Việt Nam. Khóa 17 có 179 người tốt nghiệp. Nhập khóa vào tháng 11, 1960 và mãn khóa ngày

nhân và tờ báo của tôi có sự hiểu lầm với với các hội đoàn cựu quân nhân địa phương. Tôi trở thành “bị cáo” trong một “phiên xử đặc biệt” và anh là người “chánh án” trong một phiên xử tại một nhà hàng thành phố Arlington được gọi “hầm Song Long”. Anh đã phân xử một cách công tâm với cả lý lẫn tình. Tôi đã có cái nhìn đối với anh từ bấy giờ và hoàn toàn khác với các vị đại diện các hội đoàn khác. Vợ chồng tôi quý cả anh lẫn chị về sự hiểu biết và nhân cách. Sự liên lạc và sự thương mến lẫn nhau đã cho chúng tôi cơ hội và hãnh diện nên hôm nay tham dự ngày anh nhận tám huy chương muện mạng “Anh Dũng Bội Tinh Ngôi Sao Đồng” của chính phủ Hoa Kỳ trả lại công lao, sự hy sinh cho anh hơn nửa thế kỷ...

Trong khi chờ đợi phái đoàn trao tặng huy chương đến từ Houston, tôi và Hiếu cũng có một vài sự kiện cần tìm hiểu để chia sẻ với anh. Hơn nữa với anh Vũ Đình Hiếu, người cùng binh chủng Biệt Động Quân lại từng sống với nhau nhiều năm trước đây khi cựu Trung tá Hoàng Phổ làm việc trên Dallas. Anh Vũ Đình Hiếu đã gửi cho tôi một số tài liệu liên quan đến sự kiện cựu Trung tá Hoàng Phổ sẽ được nhận lại huy chương Anh Dũng Bội Tinh Ngôi Sao Đồng của chính phủ Hoa Kỳ.

Tưởng cũng nên nhắc lại, anh Vũ Đình Hiếu là người sáng lập Hội Cựu Sinh Viên Sĩ Quan Trừ Bị Thủ Đức cũng như Hội Biệt Động Quân Dallas-Fort Worth. Anh là tác giả của nhiều cuốn sách đã phát hành nhưng “hoàn toàn tặng cho bạn bè không bán” của tử sách Yên Thái như: Cấp Chỉ Huy – Con Đường Dài – Gián Điệp và Biệt Kích – Xã

Hội Đen Mafia – Chuyện Tình – Đàn Ông , Đàn Bà Và Đứa Trẻ - Huyền Thoại Đơn Vị SOG – Câu Chuyện Oliver – Tháng Tư Đau Thương v.v....

Vì thế, vợ chồng chúng tôi và vợ chồng Vũ Đình Hiếu đã đến với cựu Trung tá Hoàng Phổ như trong tình huynh đệ chi binh và không khác gì một gia đình!

Tham dự cùng chúng tôi ngoài đại diện Văn Phòng Cựu Chiến Binh Ngoại Quốc (VFW) đơn vị 658 từ Houston Texas, phóng viên Rich Flower của Athens Daily Review và gia đình của cựu Trung tá Hoàng Phổ.

Anh chị Hoàng Phổ có 4 người con trai nhưng đã có mặt 3 người từ Houston và Dallas về. Còn người con trai út làm việc tại San Jose, California không về tham dự được. Tất cả đều thành đạt và lập gia đình và có 9 cháu nội trai gái...

Buổi lễ trao tặng Anh Dũng Bội Tinh Ngôi Sao Đồng được trao tặng để thay thế cho thời gian lúc bấy giờ (năm 1970) tại Việt Nam. Nghi thức được cử hành thật đơn gian ngoài trời, hàng hiên bên nhà nhưng không kém phần trang nghiêm và xúc động. Mọi người quay quần cạnh một cây cao có bóng mát. Lúc bấy giờ đã trưa, nắng lên cao và nhiệt độ cũng khá nóng, thấp thoáng nhiều ánh nắng xuyên qua. Nhưng trời đã vào thu khí hậu đã dịu hơn nhiều!

Đại diện phái đoàn là ông Suttan tuyên đọc tiểu sử, trao mũ cựu chiến binh và tám Plaque huy chương Anh Dũng Bội Tinh với Ngôi Sao Đồng mà Quân Đội Hoa Kỳ ân thưởng cho niên trưởng Hoàng Phổ. Đại ý của bản tuyên dương xin được tạm dịch như sau:

Tuyên dương Trung tá Hoàng Phổ Anh

hùng tốt nghiệp Trường Võ Bị Quốc Gia Việt Nam. Được xem như học viện Quân Sự West Point của miền Nam Việt Nam. Ông đã phục vụ trong quân đội 15 năm.

Trung tá Hoàng Phổ là Liên Đoàn Phó Liên Đoàn 12 Biệt Động Quân thuộc Quân Lực Việt Nam Cộng Hòa.

Ông và Liên Đoàn của mình đã đánh bại kẻ thù của phương Bắc và đã hỗ trợ cuộc chiến của Lực lượng vũ trang Hoa Kỳ.

Ông đã được trao tặng Huân chương Anh Dũng Bội Tinh với Ngôi Sao Đồng của Quân đội Hoa Kỳ vào năm 1969 vì sự dũng cảm và hy sinh của mình.

Trung tá Hoàng Phổ, vợ và bốn người con trai còn rất nhỏ của ông đã rời Sài Gòn Việt Nam vào ngày 29 tháng 4 năm 1975. Họ được tàu Hải quân Hoa Kỳ vận chuyển đến Hoa Kỳ vào tháng 7 năm 1975 đến Fort Chaffee ở Arkansas, trung tâm tập trung tỵ nạn cho người Việt Nam.

Gia đình ông được Hội Thánh Baptist ở Athens, Texas, bảo trợ vào tháng 10 năm 1975.

Chúng tôi cảm ơn Trung tá Hoàng và gia đình vì những hy sinh mà ông đã dành cho Hiệp Chúng Quốc Hoa Kỳ.

Được ký bởi Chỉ Huy Phó:

Dois Sutton / Đã nghỉ hưu

Tiếp theo, cựu Trung tá Hoàng Phổ đã đáp với lời cảm tạ như sau:

“Kính thưa Quý vị,

Chân thành cảm ơn quý vị đã có mặt

hôm nay để đại diện trao một phần thưởng danh dự quý giá dành cho tôi thật vô cùng ngạc nhiên.

Cảm ơn ông Dois Suttten 1st., Chỉ huy phó Binh đoàn American Legion Post 658 và các thành viên của BCD 658.

Tôi cảm ơn người vợ đáng yêu của tôi, vợ của các con trai của chúng tôi và những đứa con lớn của chúng tôi, những người đã chuẩn bị ngày đặc biệt này cho tôi.

Thưa Ông Suttten, không thể có từ ngữ nào diễn tả đủ rằng tôi rất vinh dự vì giải thưởng mà ông đã trao cho tôi. Ông là một người rất tuyệt vời, người có một trái tim giàu lòng nhân hậu. Đó là một ngày thực sự hạnh phúc đối với tôi.

Kính thưa Quý vị,

Xin quý vị cho phép tôi phát biểu vài cảm nghĩ về cuộc chiến tranh đất nước của tôi mà tôi đã được sống sót.

Ngày 1/5/1975 là ngày Việt Nam bị cộng sản Việt Nam và Trung Cộng tiếp quản.

Tôi đã rất buồn và rất thất vọng. Trong nhiều năm, những người lính của tôi và tôi đã chiến đấu cùng với quân đội Hoa Kỳ để bảo vệ đất nước của chúng tôi, nơi chúng tôi đã hy sinh cả mạng sống của chúng tôi vì giá trị của sự tự do.

Từ trong thâm tâm, tôi luôn cầu mong sẽ có một thế giới an toàn, tự do và hòa bình ở tại Việt Nam và các nước cộng sản khác sẽ được giải phóng trong tương lai.

Cầu nguyện cho các Phép lạ của Đức

Chúa Trời, Cảm tạ Chúa nhân lành là Chúa Jêsus, Đấng Cứu thế của chúng ta, nếu không có Ngài, tôi và gia đình tôi đã không có mặt ở đây ngày hôm nay.

Chúng tôi yêu đất nước này và cảm ơn các Quân Đội Hoa Kỳ.

Xin Chúa phù hộ Quý vị.”

Nghi lễ chính thức trao huy chương Anh Dũng Bội Tinh Ngôi Sao Đồng của Chính phủ Hoa Kỳ gọi là “replacement” cho cựu Trung tá chấm dứt. Quan khách và mọi người vào nhà hàn huyên và cùng dùng bữa cơm trưa do chị Hoàng Phổ và các con của anh khoản đãi.

Trong dịp vừa dùng bữa vừa tìm hiểu thêm về cuộc đời binh nghiệp của anh. Một thoáng ngậm ngùi nhớ lại ngày tháng cũ, từ lúc vào quân trường cho đến khi ra đơn vị. Anh gia nhập binh chủng Biệt Động Quân ngay từ mới ra trường. Hầu hết cấp bậc từ trung úy đến trung tá đều đặc cách tại mặt trận, đơn vị của anh luôn đứng tuyến đầu từ khi phục vụ Liên Đoàn 11 đến Liên Đoàn 12 Biệt Động Quân. Toàn thể Vùng I chiến thuật đều có dấu chân anh cùng mồ hôi, nước mắt và cả máu. Anh cũng buồn cho binh chủng của mình không có các cấp lãnh đạo quân tâm như các quân binh chủng khác. Trận chiến Cổ Thành Quảng Trị, Liên Đoàn 12 Biệt Động Quân, hơn 300 chiến sĩ Biệt Động Quân đã hy sinh để ngăn giữ đường tiếp viện Cổ Thành Quảng Trị của địch quân tại Cửa Việt nhưng cũng không được nhắc đến khi trận chiến kết thúc. Ngoài ra còn nhiều trận đánh khác, cùng chiến đấu và sát cánh với đơn vị bạn nhưng lại không có tên Biệt Động Quân ngay cả huy chương ân

thương cũng vì thế mà lạc hướng...

Anh tâm sự: “thời gian đã qua đi, tuổi tác đã bước qua giai đoạn khó khăn của tuổi già, bệnh tật. Rồi một ngày nào đó, xa hay gần cũng ra đi. Những người cựu quân nhân dù bất cứ quân binh chủng nào của Quân Lực Việt Nam Cộng Hòa hãy nghĩ đến tình chiến hữu, tình huynh đệ chi binh nên thương yêu và đoàn kết lẫn nhau. Cùng nhau cầu xin Ông Trên phù hộ cho đất nước Việt Nam của chúng ta thoát khỏi sự thống trị của chế độ Cộng Sản. Cảm ơn gia đình Vũ Đình Hiếu và Thái Hóa Lộc đã đến chung vui cùng gia đình anh chị.”

Kết thúc cho ngày vui của cựu Trung tá Hoàng Phổ khi anh cắt hai chiếc bánh chúc mừng và cùng mọi người chia nhau vị ngọt cùng nụ cười. Và cũng là lúc phái đoàn ra về và chúng tôi cùng chia tay với anh chị Hoàng Phổ và gia đình.

**** Nguồn gốc chiếc huy chương Anh Dũng Bội Tinh Ngôi Sao Đồng của Cựu Trung Tá Hoàng Phổ**

File Unit: Awards and Decorations System (AWADS) Translated File, 12/1965 - 11/1972

in the Series: Records of Awards and Decorations of Honor During the Vietnam War, created 5/1969 - 3/1973, documenting the period 12/1965 - 11/1972. - *Record Group 472* ([info](#))

Brief Scope: The series contains information about some of the awards and decorations of honor awarded to U.S. military

This series does not contain records of all awards and decorations of honor presented during the Vietnam War. You may wish to View the FAQs for this series.

Field Title Value Meaning

Unique Identifier 3296991410 3296991410

Name of Individual PHO HOANG PHO HOANG

Grade Code 03 03

Command/Staff Code AH RVN ARMYII CORP Service/

Country Code F

officers, soldiers, and sailors, and to allied foreign military personnel.

Recommended Award Code BSMV BRONZE STAR MEDAL (VALOR)

Award 09 9

Month Date Recommended Award Received: April

Year Date Recommended Award Received: 1970

Date of Action: 170370

Board Number: 104

Military Assistance: **Bộ Tư Lệnh Quân Viện Hoa Kỳ Tại Việt Nam**

General Order Number:2492

Award Presented in: Yes

MÙA THU TỤY TRƯỜNG

Mùa thu chợt đến với gió heo may se lạnh, nhưng con nắng hạ miền Nam Cali vẫn chưa chịu từ giã ra đi. Tôi đến đón cô cháu nội trong ngày khai giảng của một trường tiểu học ở Garden Grove. Đứng đợi trước cổng trường, tôi nghe hơi thu lành lạnh mà nhớ đến những mùa tựu trường năm xưa ở quê nhà, nhớ đến bài viết của nhà văn Thanh Tịnh:

TÔI ĐI HỌC: Buổi mai hôm ấy, một buổi mai đầy sương thu và gió lạnh, mẹ tôi âu yếm nắm tay tôi dẫn đi trên con đường làng dài và hẹp. Con đường này tôi đã quen đi lại lắm lần, nhưng lần này tôi tự nhiên thấy lạ. Cảnh vật chung quanh tôi đều thay đổi, vì chính lòng tôi đang có sự thay đổi lớn: hôm nay tôi đi học...

Tôi cũng nhớ đến hình ảnh cậu học trò nhỏ nước Pháp đến trường vào một ngày mùa thu, khi đọc bài viết của văn hào Pháp, Anatole France:

NGÀY KHAI TRƯỜNG (Chuyển ngữ

tiếng Việt bài LA RENTRÉE) (1): Tôi sẽ kể điều khiến tôi nhớ lại, hàng năm khi bầu trời chuyển mùa sang thu với lá úa vàng trên cành cây run rẩy... Tôi sẽ kể điều tôi đã

nhìn thấy khi đi qua vườn Lục Xâm Bảo vào những ngày đầu tháng Mười, khi bầu trời hơi buồn và đẹp hơn bao giờ hết. Bởi khi đó những chiếc lá rơi từng cánh trên đôi vai trắng ngần của bức tượng đá...

Tôi sẽ kể những điều tôi nhìn thấy khi đi qua khu vườn ấy, chính là hình ảnh cậu bé, tay ủ trong túi quần, túi sách mang trên vai, đi đến trường với những bước chân chim sẻ tung tăng nhảy nhót. Ý tưởng này chỉ có tôi cảm thấy; bởi cậu bé ấy chỉ là chiếc bóng; chiếc bóng của chính tôi lúc bấy giờ, của hai mươi lăm năm về trước...

Đã hơn nửa thế kỷ rồi, kể từ khi tôi học những đoạn văn ấy ở quê nhà, chiều hôm nay tôi chợt thấy mình đứng trước một ngôi trường tiểu học ở xứ Cờ Hoa. Trong sân chơi, vang vang tiếng vui đùa thích thú của những cô cậu học sinh chạy nhảy trên sân trường, rộng thênh thang và tràn ngập nắng vàng. Trong quá khứ, suốt những năm tiểu

học ở quê nhà, tôi chưa từng được chạy nhảy thoải mái trên những sân trường bao la như thế!

Nếu ai hỏi tôi từng học trường tiểu học nào ở Việt Nam, tôi xin thưa rằng tôi đã cấp sách đến nhiều lớp, nhiều trường khác nhau.

Vào một ngày đầu thu sau Thế chiến thứ hai, Mẹ tôi đưa tôi đến trường tiểu học Sông Cầu, tỉnh Phú Yên, ghi danh vào lớp Đồng Ấu. Trời thu hôm ấy có điểm chút mưa phùn nhẹ. Mẹ cho người giúp việc ra bến gọi một chiếc xe kéo để đưa hai mẹ con đến trường. Khi qua đồn lính, tôi nghe tiếng kèn đồng thổi vang, và lá cờ tam tài của Pháp từ từ được kéo lên. Dù đang ngồi trong xe với Mẹ, tôi cũng đưa tay lên trán chào, như những người lính trong đồn.

Cảnh tượng chào lá cờ tam tài - cờ của “thực dân Pháp” - sau năm 1945 tôi không dám kể lại cho bạn bè lúc còn trong vùng Việt Minh. Bởi tôi e sợ chúng sẽ báo cáo cho thầy giáo đảng viên phụ trách lớp. Mãi đến gần bảy mươi năm sau, tôi mới có dịp chào lần nữa lá cờ của một quốc gia biết tôn trọng “Tự Do - Bình Đẳng - Tình Huynh Đệ” (*Liberté, égalité, fraternité*) khi đi du lịch Paris.

Sau ngày “toàn quốc kháng chiến” 1946, tôi theo gia đình “chạy giặc” từ Phú Yên về Bình Định trên chuyến xe lửa cuối cùng, trước khi cầu đường bị phá sập. Tại đây, tôi tiếp tục học lớp Hai tại trường An Lương, huyện Phù Mỹ - theo chương trình mới ở vùng Việt Minh. Đêm đêm theo cô giáo đến trường với chiếc đèn ve chai thấp sáng bằng dầu dừa. Thuở ấy tôi chỉ là cậu bé bảy tuổi, nhưng đã cảm nhận được vẻ đẹp cảnh rước

đèn của toán học sinh đến trường thời kháng chiến. Về sau, nghe bài hát Đêm Hoa Đăng của nhạc sĩ Cung Tiến khiến tôi nhớ lại cảm giác thời thơ ấu năm xưa:

Trên đường vào thôn vắng

Vương dầy đặc tơ trắng

Tưng bừng Hội Hoa Đăng

Muôn ánh đèn hoa, muôn tiếng cười, muôn tiếng ca...

Đến năm lớp Ba, tôi học trong một ngôi trường ở thị trấn Bình Dương, huyện Phù Mỹ, nằm cạnh quốc lộ 1. Mỗi buổi sáng tôi ngắm nhìn chiếc xe đò ịch lạch trên đường. Thời gian ấy, cuộc chiến tranh Việt Pháp bắt đầu tăng cao, gây nên nạn thiếu xăng. Nhưng chủ xe vẫn cố gắng duy trì giao thông đường bộ, với loại xe đò chạy bằng than!

Mỗi chiếc xe có một thùng sắt đặt phía sau, cao gấp đôi chiếc thùng “phuy”. Bên trong chứa than củi được đốt cháy. Thỉnh thoảng, những tàn lửa từ chiếc thùng nóng bỏng theo gió tung bay. Hồi ấy tôi rất thích hình ảnh này, bởi chiếc xe giống như con rồng, bụng chứa đầy hành khách, trên lưng chất đầy quang gánh thúng mủng. Thỉnh thoảng con rồng phì phò phun ra những tia lửa, trông như cảnh đốt pháo bông mà tôi đã đọc thấy trong sách vở.

Đến năm lớp Bốn, tôi theo Ba Mẹ di chuyển đến thị trấn Bồng Sơn, huyện Hoài Nhơn. Nơi đây, lớp học là một mái nhà tranh không vách, đơn sơ, bàn học xiêu vẹo. Cầu Bồng Sơn bắt qua sông Lại Giang, không xa trường học của chúng tôi là mấy. Đến mùa hè nước cạn, tôi theo các bạn đi đá bóng ở bãi cát dưới lòng sông. Dọc theo bờ nước sâu, có những bánh xe bằng tre thật lớn kéo

nước quay tròn, dính chặt những ống tre tự động đưa nước từ lòng sông lên tưới những bãi mía, nương dâu, ruộng bắp trên bờ.

Thời kháng chiến chống Pháp, con sông này là đề tài những câu chuyện đồn đoán rùng rợn. Đó là khi mùa nước cạn, người ta phát giác bao bố đựng xác người. Những vụ thanh toán dã man ấy thật xa lạ với trí óc non nớt và trong trắng của chúng tôi thuở ấy. Nhưng thảm cảnh này, trong suốt những năm chiến tranh vẫn thường xảy ra. Cho nên từ đó phát sinh một danh từ mới. Trong những vụ thanh toán nhau, người ta bí mật “bỏ bao bố”, cho “đi mò tôm” dưới lòng sông khi mùa nước lớn.

Vào năm cuối Cấp Một (bậc tiểu học), tôi theo cha mẹ đến vùng cao, gần thượng nguồn sông Lại Giang. Đây là miền quê heo lánh, nghèo nàn, xa biển và có nhiều vườn cây trái. Cho nên mới có câu ca dao: “Ai về nhắn với nậu nguồn/Mít non gỏi xuống cá chuồn gỏi lên”. Cư dân phần lớn là những gia đình chạy trốn chiến tranh. Ngoài ra cũng có những viên chức, cán bộ làm việc trong bộ máy hành chánh Việt Minh đưa gia đình đến cư ngụ nơi đây.

Trong lớp học mà nam sinh ít hơn nữ sinh, tôi được cô giáo xếp đặt ngồi cạnh bé Dung, con gái một cán bộ theo kháng chiến từ những ngày đầu “cách mạng mùa Thu 1945”. Mẹ cô bé theo bố mẹ từ Miền Bắc lưu lạc vào đây, lập gia đình và mở một quán nhỏ bán nước dừa tươi, nước chè, bánh kẹo... Khách đi công tác muốn thi vị hoá chiếc quán nơi vùng keo cư heo lánh này, đã lấy tên bản nhạc của Lê Trọng Nguyễn đặt cho quán. Đó là bản Quán Bên

Đường - một bản nhạc chép tay, được phổ biến rộng rãi trong thời Việt Minh. Trải qua bao năm tháng, bao tang thương biến đổi của đất nước, của cuộc đời, tôi vẫn còn nhớ bản nhạc nổi tiếng thời ấy:

*Đây quán bên đường, mái khói lam
chạnh nổi lòng*

*Đây quán bên đường, lòng chan chứa
bao niềm thương*

*Nếp quán xinh xinh, thương anh áo xám
ra đi cứu nước bụi nặng vai gầy.*

*Mời anh dừng bước, tay đưa bát nước
môi run ánh mắt bao nhiêu nồng thắm....*

Ngoài giờ học, tôi xúi bé Dung xin tiền của mẹ để thuê xe đạp ở một tiệm gần trường. Đó là chiếc xe đạp nhỏ, lốp xe đặc ruột. Trong khi tập cưỡi xe tôi bị té ngã nhiều lần, nhưng cuối cùng có thể chạy xe vững vàng. Cô bé Dung thấy bạn trai bị ngã trầy tay, nên e ngại không dám tập lái như tôi. Nhưng từ đó, chúng tôi có một cam kết ngầm: Bé Dung xin tiền mẹ để thuê xe, còn tôi lái xe chở cô bé đi dạo để khoe với bạn bè cùng lớp!

Ngoài ra, còn một kỷ niệm khiến tôi nhớ mãi, đó là xung phong đánh trống cho trường học. Là một cô gái trạc tuổi tôi, nhưng bé Dung thật nhanh nhẹn và khoẻ mạnh. Tiếng trống do cô nữ sinh ấy đánh lúc tan học cũng vang to, chẳng khác tiếng trống của tôi báo hiệu giờ đến trường. Đám nữ sinh bạn của Dung rất hãnh diện về điều đó.

Thuở ấy tôi chưa biết tình yêu là gì. Nhưng từ khi cô nữ sinh được xếp đặt ngồi gần tôi trong lớp học; rồi sau giờ học ngồi sau lưng tôi trên chiếc xe đạp nhỏ bé, bỗng nhiên như có đóm lửa tình cảm bắt đầu

cháy lên trong trái tim còn ngây thơ của tôi. Tôi cố kìm giữ, nhưng nó vẫn bùng cháy khi cơn gió thổi đến. Đó là cơn gió thời cuộc, cơn gió chính trị sau khi Hiệp định Genève ký kết.

Khi nhìn thấy gia đình cô bé Dung chuẩn bị đi tập kết ra Bắc, tôi rất buồn. Tôi cảm thấy lạnh buốt trong tim và ướt trong mi mắt! Tôi có linh cảm sẽ không còn thấy cô bạn học bé nhỏ hằng ngày tỉ tê tâm sự với tôi, khi chúng tôi chờ nhau trên xe đạp vào những buổi chiều tắt nắng. Sẽ không còn ai “đồng thanh tương ứng” với tôi trong việc đánh trống cho trường học. Sẽ không còn ai “đồng khí tương cầu” khi chúng tôi ngồi học tập bên nhau...

Rồi ba mươi năm sau, có biết bao tang thương biến đổi cuộc đời - sau một thời gian thanh bình ngắn ngủi và sau một cuộc nội chiến khốc liệt. Và rồi tôi đóng vai “bên thua cuộc” trong một kịch bản mà tác giả là những kẻ xa lạ với đất nước chúng tôi. Sau đó tôi đã trở về từ trại tập trung Miền Bắc, với thân thể tiêu tụy, cõi lòng tan nát. May mắn thay, tôi được bạn cũ giới thiệu vào làm sổ sách giấy tờ cho một tổ hợp sản xuất đồ nhôm ở quận 6 Sài Gòn.

Một hôm, có một nữ cán bộ ngân hàng đến kiểm tra sổ sách để cho tổ hợp chúng tôi vay tiền mua nguyên vật liệu sản xuất. Theo xã giao - và cũng theo tục lệ “thủ tục đầu tiên” lúc bấy giờ, tôi mời cô đại diện ngân hàng ra quán nước. Cũng tại đây, nghe giọng nói, gợi vài kỷ niệm năm xưa, tôi biết đây là cô bạn học thời thơ ấu đã chia tay với tôi, theo bố mẹ đi tập kết ra

Bắc năm 1954. Nhưng hôm nay cô cán bộ đã đóng vai “bên thắng cuộc” trong kịch bản “Đổi Đời”. Và tôi cũng biết vai trò của tôi- kẻ đứng “bên cầu biên giới” của tình cảm – mà hôm nay gặp lại cố nhân mà lòng thấy buồn đau tê tái!

Chiều hôm ấy, sau khi kiểm tra sổ sách tổ hợp, cô cán bộ lên xe gắn máy ra về. Nhưng khi đến giữa cầu chữ Y, cô dừng lại, tựa trên thành cầu chờ tôi. Có lẽ cô cán bộ ngân hàng thấy đã hết giờ làm việc, không còn đóng kịch nữa, bèn nhỏ nhẹ thú thật:

-Dung đã nhận ra anh từ khi biết anh là Kế toán của tổ hợp này. Nhưng trong giờ làm việc, nhất là khi biết anh đã từng làm việc trong chính quyền Miền Nam trước đây, nên Dung đối xử như người xa lạ. Xin anh đừng buồn...

Đang im lặng hút thuốc, tôi bèn ném điếu thuốc cháy giở xuống dòng sông, lên tiếng cắt ngang:

-Nếu cô biết tôi là người trong chính quyền Miền Nam trước đây, là “kẻ thua cuộc” thì cô cứ xem tôi như mọi người khác, hà cớ phải thanh minh làm gì!

Dung buồn bã nhìn tôi. Ánh chiều chiếu lên khuôn mặt người nữ cán bộ luống tuổi, vài nét chân chim đã hiện lên khoé mắt u buồn của nàng. Tôi nhìn cô bạn học thuở ấu thơ, một thời tươi vui, xinh đẹp mà nay đã khác hẳn. Duy chỉ còn âm thanh triu mến trong giọng nói quen thuộc mà tôi đã nhận ra, khi cô ta đến tổ hợp này.

Quay nhìn Dung, tôi dịu giọng với nàng:

-Xin lỗi, tôi đã nặng lời với Dung. Ba mươi năm rồi mới gặp, sao chúng mình

không giữ tình bạn thắm thiết như xưa? Tôi sắp đi xa rồi, ra nước ngoài theo diện hợp pháp. Rồi đây liệu còn gặp lại Dung nữa chăng?

Cô bạn học ngày xưa bỗng cúi mặt, vai rung rung, nói qua giọng ướt sũng nước mắt:

-Dung cũng xin lỗi vì đã không vồn vã khi nhận ra anh. Ba mươi năm qua, Dung biết thế nào là “tai vách mạch rừng”, thế nào là sợ hãi... Không biết rồi đây Dung còn gặp lại anh không? Xin chúc anh tìm được hạnh phúc trong cuộc sống mới...

Rồi nàng ngẩng lên nhìn tôi, mỉm nụ cười qua làn nước mắt và đưa tay nắm lấy tay tôi. Bàn tay cô bạn nữ sinh tiểu học ngày xưa, dẫu đã thi đua đánh trống với tôi tại trường, nhưng lúc ấy vẫn còn mềm mại. Trải qua bao gian lao của cuộc sống Miền Bắc, bàn tay ấy nay đã chai sạm, khô cứng như bàn tay của chính tôi sau bao năm chịu cảnh tù CS!

Khi chiếc xe Honda màu đỏ của Dung khuất dưới dốc cầu, tôi đứng nhìn theo mà nhớ đến bài ca Bên Cầu Biên Giới của Phạm Duy.

*"Em đến bên tôi một chiều khi nắng
phai rồi*

Nắng ngừng bên chiếc cầu biên giới

Xa xa thoáng đàn trâu vô tư

Đâu đây dáng huyên diệu duyên mơ...

Còn tôi, chiều hôm ấy tôi đứng trên cầu biên giới tình yêu của hai kẻ từng có tình cảm mặn mà, mà nay ở hai chiến tuyến khác nhau - dẫu cuộc chiến súng đạn đã ngưng hẳn từ lâu!

Đã mấy mươi mùa thu cũ đi qua đời
tôi, biết bao vật đổi sao dời, hôm nay trước

mái trường của một quốc gia tôi đã đến tận nạn, tôi nghe tiếng chuông báo hiệu giờ tan học. Tiếng chuông điện vang lên như tiếng nhạc reo vui. Tôi chợt nhớ lại tiếng trống trường tan học năm xưa tại quê nhà, qua bài thơ của Thanh Tịnh:

*Năm nay thôi học ở trường quê,
Nhớ lại lòng tôi cảm nặng nề.
Những buổi thu sương buồn ảm đạm,
Trống trường vang dội phía sau đê."*

Tam Bách Đình Bá Tâm

(1)Phụ đính:

LA RENTRÉE

Je vais vous dire ce que me rappellent tous les ans, le ciel agité de l'automne et les feuilles qui jaunissent dans les arbres qui frissonnent.

Je vais vous dire ce que je vois quand je traverse le Luxembourg dans les premiers jours d'octobre, alors qu'il est un peu triste et plus beau que jamais ; car c'est le temps où les feuilles tombent une à une sur les blanches épaules des statues.

Ce que je vois alors dans ce jardin, c'est un petit bonhomme qui, les mains dans les poches et son sac sur le dos, s'en va à l'école en sautillant comme un moineau. Ma pensée seule le voit; car ce petit bonhomme est une ombre: c'est l'ombre du moi que j'étais, il y a vingt-cinq ans...

Anatole France

HỘI THỦ-ĐỨC TB/WA TỔ CHỨC PICNIC.

Mùa Hè nắng ấm tình người - Hội THỦ-ĐỨC TB/WA đã tổ chức buổi sinh hoạt ngoài Trời cho gia đình, các cháu Hậu-duệ và Thân hữu tham dự, để thắt chặt thêm tình Huynh-đệ chi binh có cơ hội tạo thời gian gần gũi nhau, thăm hỏi hàn huyên mà đời sống trong năm dài bận rộn và Dịch bệnh, mọi

người ít có cơ hội gặp nhau.

Buổi PICNIC được tổ chức lúc 11:00 AM, Ngày 31 tháng 7 Năm 2022 tại SEA-WARD - PARK - SEATTLE -TB/WA. Buổi họp mặt có đông đủ các Niên Trưởng Các Anh Chị Đồng Môn và các cháu Hậu duệ, tính hơn 90 % nhân số của Hội > Ngoài ra Hội còn Mời một số Thân -hữu trong Hội Không Quân, một số Anh Chị Em đã khẩn khít với Hội đến tham dự.

Điểm nổi bật là các thức ăn được các Chị trong Hội chuẩn bị và đóng góp rất phong -phú như: thịt quay, bánh mì, mì xào, gỏi tôm thịt và một số thức ăn được mọi người ưa thích. Các loại trái cây, nước giải khát cho mùa Hè nóng bức.

Phân Văn-nghệ, với cây nhà lá vườn, các Anh Chị đã đóng góp với những bản nhạc vui tươi, vinh danh người lính VNCH, ca ngợi nét đẹp quê hương Việt Nam được mọi người vỗ tay tán thưởng nồng nhiệt.

Tóm lại, đây là buổi PICNIC mang niềm vui vẻ cho cả Hội và Bạn bè tham dự .

SINH-HOẠT CỦA HỘI CAO NIÊN RAINIER VISTA TP SEATTLE, TB/WA.

Nhằm mục đích tạo niềm vui và điều kiện sinh hoạt cho người Cao Niên thường xuyên gặp mặt để trao đổi kinh-nghệm trong cuộc sống, giúp mọi người không cảm thấy cô đơn khi tuổi già xế bóng .

Lúc 11:00 AM, Ngày 8 Tháng 12 năm 2022, Hội Cao niên RAINIER VISTA đã tổ chức buổi họp mặt tại Hội trường Housing số 2917-S- SNOQUALMIE ST, TP. SEATTLE, Tiểu Bang WA. Khai mạc buổi lễ, Cô PHỤNG NGUYỄN Trưởng ban tổ chức đã ngỏ lời chào mừng và thăm hỏi đến mọi người hiện diện. Cô đã giải đáp một số thắc mắc cũng như giải quyết một số vấn đề liên quan đến Hội. Chương trình kế tiếp là phần Tin tức về dịch bệnh COVID.19, dịch cúm đang bùng phát khi mùa Đông đến. Tin tức chiến sự Thế giới và địa phương. Tiết mục "Bếp nhà ta nấu" và "Lời hay ý đẹp" đã góp phần chú ý đặc biệt cho mọi người.

Tiếp tục là chương trình mừng Sinh

Nhật cho các thành viên của Hội sinh trong Tháng 12 với chiếc bánh sinh nhật thơm ngon. Ẩm thực chính hôm nay là món Mỳ xào đặc biệt và tráng miệng với món chè đậu trắng được ban tổ chức khoản đãi.

Phần Văn nghệ rất phong-phú, với các Ca sĩ nghiệp dư trong Hội trình diễn rất sống động. Tiết mục kể chuyện cười đã đem lại niềm vui chung cho mọi người. Trong dịp này mục rút thăm trúng thưởng cũng làm mọi người nôn nao thử thời vận hên sui.

Cuộc họp mặt kết thúc lúc 2:00 PM cùng ngày, với sự vui vẻ của mọi người khi ra về./.

TRÍ TÂM, VẤN CÒN MỘT CHỨT ĐỂ NHỚ

Đoàn kim bảng

Chiều mùng 2 Tết, bầu trời xám đen với những đám mây giăng mắc trên đầu như báo hiệu một cơn mưa trái mùa trong những ngày khô nắng. Tôi ngồi trên chiếc M125 súng cối, nhìn khắp một lượt Chi Đội, những người lính đang lẳng xăng chuẩn bị cho một bữa ăn tối ngày Tết nơi đơn vị hành quân.

Chi đoàn chúng tôi vừa về đây sau vài ngày hành quân ngắn ngủi nhưng gặp nhiều điều không vui.

Một chiếc xe của Chi Đội bị cháy, vài người lính bị thương và Trung Sĩ Hậu trưởng xa tử trận. Cả Chi đội bao trùm một bầu không khí ngột ngạt và u trầm...

Hạ Sĩ Được tài xế, đứng dưới xe nói vọng lên

- Thiếu Úy, xuống uống với tụi tôi một ly ăn Tết.

Phía sau xe súng cối của Trung Sĩ Năng, chiếc cửa hậu được thả xuống, một miếng bìa carton trải làm chiếc bàn để dọn những món ăn trên đó. Một đĩa thịt gà luộc, một tô lớn đầy nước xúp gà nấu măng khô, một đĩa thịt heo kho mặn, một đôn bánh tét còn nguyên lá được cắt ra từng khoanh nhỏ và một chậu thau nhôm to bằng cái rổ vo gạo đựng đủ loại rau sống trong đó.

Thêm một chiếc thau nhôm khác đựng đầy một loại rượu thuốc đen kịt pha đá cục mà những

người lính thường gọi là rượu “ông già bật ngựa” (chỉ vì ngoài chai in hình một ông già chống gậy!!!, một loại rượu rẻ tiền nhất dành cho những người lính nghèo.)

Trên “mâm cỗ” ngày Tết chỉ có duy nhất một chiếc bát nhỏ đã gấp đầy thức ăn và một đôi đũa để bên cạnh.

Những chiếc bát và đũa khác thì xếp thành một chồng cao trên chiếc thùng gỗ đựng đạn pháo binh đặt dưới đất. Trung Sĩ Năng vừa trả phép chiều hôm qua mang lên một con gà, vài món ăn ngày Tết. Anh ta đứng cạnh chiếc cửa hậu xoa tay mấy lần rồi trình trọng phát biểu:

- Thưa Thiếu Úy, hôm nay ngày Tết, anh em trong Chi đội tổ chức bữa ăn để mọi người cùng chung vui đón Tết, nhưng rất buồn là Chi Đội vừa mất đi Trung Sĩ Hậu trưởng xa, tuy nhiên chúng tôi cũng dành cho TS Hậu một chỗ trong

Dầu Tiếng 1970

bữa ăn này. Xin Thiếu Úy và mọi người vui vẻ và xin TS Hậu phù hộ cho chúng tôi.

Tôi trầm giọng nói vẫn tất:

- Cảm ơn anh em đã cho tôi tham dự chung bữa ăn này. Tuy xa nhà nhưng mọi người rất thương yêu và đùm bọc nhau, Tôi sẽ ngồi với mấy anh em một chút sau đó phải lên tham dự với các Sĩ Quan khác trong Chi Đoàn. Chúc mọi người vui vẻ.

Trung Sĩ Năng và HS Được cầm chiếc bát đã đầy thức ăn cùng đôi đũa và một ly rượu ra phía đầu xe, đốt lên vài thẻ nhang vái lạy vài cái sau đó đặt tất cả các thứ đó trên bưng xe phía trước rồi nói:

- Mời Trung Sĩ Hậu về chung vui với tụi tôi, anh chết đi nhưng Chi Đội ai cũng thương mến anh hết, xin anh độ trì cho chúng tôi.

Mùi nhang bay vờ trong không khí ẩm đạm và xấp xỉ tối của một chiều ngày Tết. Những người lính cùng đưa ly vào chiếc chậu nhôm múc rượu và đưa lên:

- Chúc mừng năm mới, chúc mừng năm mới....

Không khí u trầm lúc trước mau chóng được thay bằng một không khí vui nhộn của những người lính. Nhiệm vụ của họ đối với người chết đã xong, bây giờ là niềm vui của riêng họ...

...Rồi tất cả ai ai cũng sẽ phải bước qua cây cầu định mệnh đó thôi, lính tác chiến mà, sống chết đều đã được an bài sẵn, hãy cứ vui khi còn vui được, hãy cứ uống khi còn được uống và hãy chiến đấu khi tay còn cầm được cây súng...tất cả chỉ đơn giản thế thôi.

Hơi men và sương chiều nơi những dãy núi

và rừng cây cao su bạt ngàn vây quanh, làm mắt tôi mờ nhòa khuôn mặt những người lính và của...đôi mắt em. Thanh Vân, người con gái bé nhỏ chợt đến với tôi rồi em cũng bất chợt qua đi trong cõi đời này.

Những người lính còn có một ly rượu đưa tiễn người bạn mình vừa nằm xuống, còn tôi, tìm đâu ra nụ hoa bé nhỏ, mong manh, đóa hoa “lồng đèn” mà em yêu thích, giữa cảnh núi rừng xa lạ này, để tiễn biệt ngày em nằm xuống, thơ ngây và vô tư như nụ hoa vừa nở?

Trung Sĩ Hậu chậm chậm bước đến trước mặt tôi:

- Thiếu Úy cho tôi đi phép về nhà ăn Tết này, năm ngoái tôi đã nhường cho Trung Sĩ Chân rồi.

- Anh phải đợi Tr/Sĩ Năng trả phép đã chứ, ngày mốt ông ta lên tôi sẽ cho anh đi.

- Cảm ơn Thiếu Úy.

- À này, nghe nói hình như anh mới có thằng con trai kháu khỉnh lắm phải không?

- Dạ, thằng bé được hai tháng rồi. Con vợ tôi cứ đòi bông nó lên đây thăm cho tôi biết mặt, nhưng ông nghĩ coi, mình thì rày đây mai đó, có khi nó lên không gặp thì tội nghiệp.

- Thế Anh định mang gì về làm quà cho vợ con anh Tết này đây?

- Tiền lính tính liền mà ông, làm gì còn tiền mà quà với chẳng cấp.

Ông biết đấy, ngày lãnh lương là “Điểm Nở” (HSI Nở người lính bán Câu Lạc Bộ lưu động của Chi Đoàn trên chiếc M548, nhưng lính

Chi Đoàn thường gọi một cách chua cay là Điểm Nở) đã ngồi kè kè bên ông Râu (Đại Úy Hồ Đàn, Chi Đoàn Trưởng 1/10TK) đòi nợ, tháng nào cũng đi đứt một nửa. Nửa kia thì tôi và con vợ cửa đòi.

- Như thế Anh lấy tới 2/3 rồi còn gì nữa?

- Nhưng ông coi, vài ngàn bạc thì chỉ đòi ba ngày là sạch bách rồi còn gì, sau đó thì lại đứt đầu cho Điểm Nở chặt tiếp, đúng là kiếp lính...

- Nhưng đặc biệt kỳ phép này, anh cũng phải dành chút đỉnh mua quà cho vợ con nó vui chứ, không lẽ về tay không?

- Ông nghĩ coi, đúng là năm cùng tháng tận, xui tận mạng. Hôm qua có một độ bi-da lớn ngoài chợ, tính là xong độ này thì gác cơ, đi phép xong đã. Nhưng ông coi, Hạ Sĩ Nhất Sóc, Chi đội ông Hường đó (KB Nguyễn Mạnh Hường, Atlanta) thằng chả đúng là dân bi-da gạo, cầm cây cơ thì lọng cọng như gà nuốt dây thung, thế mà hấn chỉ thắng tôi có hai điểm mới cay chứ (thở dài). Bây giờ thì sạch bách rồi.

- Tôi không muốn mấy ông chơi bi-da ăn tiền của nhau, lính một đơn vị mà như thế coi sao được.

- Đâu có ăn tiền Thiếu Úy, một châu nhậu với mười mấy thằng ăn theo, lại gắp toàn mấy thằng uống rượu như uống nước, làm sao chịu đời cho thấu hả ông.

- Vậy tiền đâu nữa mà anh đòi đi phép?

- Có khó gì đâu ông thầy, lại Điểm Nở là xong ngay, ký sổ nợ mua hấn vài cây Ruby QTV đem ra chợ bán lại, lỗ 1/3 là có tiền về ăn Tết với vợ con rồi.

- Rồi kỳ lương tới anh không còn đồng nào?

- Thì lính trận mà ông, sống ngày nào hay

ngày đó. Ông biết thằng Tâm Chi đội 2 chứ?, không hút thuốc, không bài bạc rượu chè, có bao nhiêu tiền đem đi bao mấy con bán xôi chè ngoài chợ, đến khi chết có đũa nào lại ngó mặt đâu?

- Thôi ông đi nhắc nhở mấy thằng lính gác cho cẩn thận, Tết nhất tụi nó hay bò vào phá phách lắm đó.

Nhớ dặn mấy xa đội dùm tôi chuẩn bị đồ ăn ngày mai có thể phải hành quân trước Tết, chiều tôi đi họp về sẽ cho biết sau.

- Ông cứ yên trí đi họp, mọi chuyện tôi lo. Nhưng ông nhớ là khi Trung Sĩ Nhất Năng trả phép, cho tôi đi ngay nhé...tới kỳ đi phép mà trễ nãi xui lắm đó ông.

- Chỉ vợ vẫn, đạn nó tránh mình chứ mình làm sao tránh nó mà hên với chẳng xui.

- Có tin có lành mà ông. “Nhất cưới vợ, Nhì vợ sanh”, xui tận mạng. Nhưng không lẽ con vợ nó muốn đẻ mà mình không cho nó đẻ, nhưng bây giờ có thằng con...

- Nói như anh chắc lính tráng ở vậy hết sao?

- Thì đũa nào cưới cứ cưới, đâu ai cấm...nhưng Thiếu Úy nhớ cho tôi đi phép ngay nghe. Tôi đã hẹn với con vợ là sẽ về ăn Tết ở nhà rồi đó.

- Anh ra lệnh cho tôi hả, chưa biết có được đi phép hay không đã hẹn trước...

- Tội nghiệp tôi mà ông thầy.

- Thôi ông đi lo đôn đốc gác dùm tôi đi.

Quận Ly Trị Tâm, Dầu Tiếng hay đồn điền cao su Michelin cũng chỉ là một. Nằm về phía Bắc của Sài Gòn, dựa lưng vào đầu nguồn sông Sài Gòn, nơi được bao quanh bởi trùng trùng điệp điệp những hàng cây cao su từ thời Pháp thuộc và những cánh rừng nhiệt đới kéo dài mãi tận biên

giới Kampuchia.

Cái tên nghe thì mỹ miều nhưng sao đầy đầy những bất trắc vây quanh.

Quận bé chút xíu, với duy nhất một con đường tráng nhựa, vài con đường đất đỏ và mấy dãy nhà mái ngói rêu phong chen chúc nhau trong một chu vi chật hẹp.

Đường bộ vào Trị Tâm trong những năm tháng chiến tranh hình như chỉ còn một ngõ duy nhất là đi theo Tỉnh Lộ 239, qua Trảng Bàn, Khiêm Hanh, Suối Ông Hùng thuộc tỉnh Tây Ninh, rồi vượt qua cây cầu sắt là đến Quận lỵ Trị Tâm.

Nếu vào Trị Tâm bằng hướng Đông và Nam thuộc Bình Dương thì con đường này chỉ còn dành cho một số dân chúng quanh vùng, không một người lính nào dám lai vãng trên khúc đường này vì sợ mìn bẫy và bắn tỉa.

Chi Đoàn 1/10TK do Đại Úy Hồ Đản làm Chi Đoàn Trưởng được tăng phái về đây những ngày giáp Tết cùng với Đại Đội Trinh Sát Trung Đoàn 49/SĐ25BB, thêm một Tiểu Đoàn BBSĐ25 khác nhằm mở cuộc hành quân truy lùng một Tiểu Đoàn CS và đám du kích đang hoạt động trong khu vực đồn điền cao su Mitchelin.

Thường thì mỗi khi Tỉnh nào hoặc Quận lỵ nào được tăng phái một đơn vị Thiết Giáp, thì những vị Tỉnh Trưởng, Quận Trưởng đều o bế chúng tôi hết mình. Do đó, ban ngày thì hành quân xa Quận, nhưng tối đến, thế nào mấy ông cũng điều bọn Thiết Giáp về nằm gần dinh Quận, Tỉnh cho chắc ăn.

Và trong quan niệm đó, để giữ an ninh cho Quận, chúng tôi chỉ tham dự những cuộc hành

quân trong ngày hoặc ngắn hạn đôi ba ngày rồi lại trở về nằm tại căn cứ hỏa lực dã chiến phía Bắc quận lỵ (của Mỹ để lại) rất gần với dinh Quận Trưởng. Bọn CS trong thời gian này đang cố gắng mở những cuộc quấy phá nhằm cầm chân những đơn vị của SĐ 25BB trong nội địa để giảm áp lực trên lãnh thổ Kampuchia.

Bao quanh Quận lỵ nhỏ bé này đều là những khu rừng cao su, tuy lâu ngày và nhiều khu vực đã bị tan hoang vì bom đạn, nhưng nhiều nơi vẫn còn được khai thác. Mỗi buổi sáng, hàng đoàn xe tải chở công nhân cạo mủ nối đuôi nhau xếp hàng chờ khám xét, đặc biệt là lương thực khô và thuốc men (chống cung cấp cho CS) để đi vào những lô cao su.

Dân cư tại Trị Tâm đa số là những người miền Bắc và một số ít là miền Trung, được tuyển vào làm cho đồn điền cao su của người Pháp từ trước năm 1954 (năm chính thức di cư của người miền Bắc).

Ngoài những người có cửa hàng buôn bán trong lồng chợ, làm công chức, còn lại đa số cư dân nơi đây phục vụ cho đồn điền hoặc phụ cạo mủ cao su.

Để dễ dàng khai thác cao su và kiểm soát nhân công. Chủ Pháp đã thiết lập thành nhiều

làng, được đánh theo số thứ tự từ 1, như Làng 1, Làng 2...nằm rải rác trên toàn khu đồn điền rộng lớn, mỗi làng khoảng vài trăm công nhân. Tuy nhiên kể từ khi chiến cuộc lan rộng, nhiều ngôi làng đã bị bỏ hoang, dân chúng kéo nhau về dựng nhà tạm bợ quanh khu vực hành chánh của Quận lỵ, hoặc ra khỏi Trị Tâm đi nơi khác lập nghiệp.

Trị Tâm, ngoài những dãy nhà nhỏ bé đơn sơ của dân chúng, còn có những ngôi biệt thự tường xây, mái ngói đỏ, có phi trường cho máy bay nhỏ, có hồ bơi, sân quần vợt, dành cho các cai thầu Pháp ở. Bao quanh những ngôi biệt thự là những con đường trải nhựa với những hàng cây phương vĩ, hoa rực rỡ mỗi khi hè đến. Tuy nhiên khi chúng tôi đến đây, 1970, những ngôi biệt thự đã trở thành hoang phế vì chủ nhân đã bỏ về Pháp. Tất cả những hình ảnh vàng son của Mitchelin xưa kia nay chỉ còn trong tâm tưởng của những cư dân lâu năm ở đây.

Thế nhưng, chính những hình ảnh của “lối xưa xe ngựa hồn thu thảo” đã là những ấn tượng khó quên cho những ai mới đặt chân đến Trị Tâm.

Tôi biết đến Trị Tâm lần đầu tiên vào khoảng cuối năm 1969. Trong một cuộc hành quân tại mật khu Hồ Bò, Tây Ninh, tôi bị thương vì miếng đạn súng cối của VC nới cánh tay trái. Trực thăng Mỹ tải thương tôi về bệnh viện Dã chiến Hoa Kỳ, nằm trong một căn cứ quân sự của Mỹ tại quận Trị Tâm. Chỉ trong khoảng nửa giờ đồng hồ cuộc giải phẫu chấm dứt. Các bác sĩ Quân Y Mỹ dùng một miếng băng, gói miếng đạn và bỏ vào túi cho tôi để giữ làm kỷ niệm. Cánh tay tôi được băng bó cẩn thận và có sợi dây băng treo lên cổ. Ngay sau đó tôi được dẫn lên

một xe Jeep và chở ra cổng. Người tài xế dừng xe ngay sát cánh cổng chính, đưa cho tôi chiếc gối mà những người lính khi tải thương đã bỏ lên chiếc branca để tôi gối đầu rồi nói:

- Ông xuống xe và tìm đường để về lại đơn vị hay bệnh viện VN.

Tôi ngớ ra chưa hiểu...

-Tại sao các ông không đưa tôi về bệnh viện của Việt Nam?

- Sorry, nhiệm vụ của chúng tôi đến đây là chấm dứt.

Nói xong hấn lên xe nổ máy và quay vào trong bệnh viện !

Sự việc xảy ra quá đột ngột làm tôi ngỡ ngàng. Tôi nghĩ, có lẽ vì thấy vết thương của tôi không đến nỗi quá trầm trọng nên họ mới đối xử với tôi thế này hay sao?

Không còn biết cách nào khác, tôi bèn phải tìm đường bước đi. Một cánh tay bị treo lên cổ, một cánh tay kẹp cái gối đi giữa một khung cảnh hoàn toàn xa lạ, không người quen. Hôm đó, vì hành quân trong rừng nên tôi chỉ mặc bộ quần áo rằn ri của LL Đặc Biệt Mỹ, không huy hiệu, không cấp bậc, không giấy tờ, không tiền bạc, ngoài một tấm thẻ tải thương duy nhất treo trên khuy áo giữa ngực.

Đi được vài phút, thấy cái gối kẹp trên nách vô duyên quá, tôi bèn quăng nó vào một bụi cây bên đường rồi hỏi thăm đường đến Bộ Chỉ Huy Chi Khu.

Tôi trình bày sự việc cho người lính gác cổng Chi Khu, anh ta không hiểu thế nào lại nói:

- Hôm nay Thứ Bảy nghỉ việc, anh là Hồi Chánh viên thì thứ Hai lại trình diện cũng được!!!

- Không, tôi là Sĩ Quan Thiết Giáp/

QLVNCH, bị thương nên đến đây xin phương tiện để về lại đơn vị.

Anh lính gác nhìn tôi xoi mói hơn

- Thôi được để tôi gọi SQ trực ra giải quyết cho anh.

Sau khi viên Thiếu Úy, SQ trực ghi đầy đủ tên họ, cấp bậc, số quân, đơn vị của tôi, ông ta đi vào phòng hành quân và liên lạc với đơn vị tôi khai báo để xác minh.

Tôi được chấp nhận và anh ta dẫn tôi lên trình diện với Thiếu Tá Quận Trưởng. Sau khi nghe đầu đuôi sự việc, tôi được ông mời dùng bữa cơm tối với vợ chồng ông ngay tại dinh Quận Trưởng.

Tin tức từ phòng hành quân Chi Khu cho tôi biết, tôi phải đợi ở đây ít nhất thêm 5 ngày nữa mới có chuyến tiếp tế cho Chi Khu rồi sau đó tôi sẽ theo đoàn xe về lại đơn vị. (BCH Thiết Đoàn 10KB đang đóng tại căn cứ Suối Cao, Trảng Bàng). Trong thời gian nằm chờ xe tiếp tế, tôi quen với Thiếu Úy Trai, trưởng ban Truyền Tin và Đoàn Long, một nhân viên dân sự (CIA) chân

bị tật bẩm sinh, đi hơi khập khiễng, làm việc trong Ủy Ban Phương Hoàng. Tôi và Đoàn Long trở nên thân thiết rất nhanh có lẽ vì có Họ trùng với nhau hay sao. (gia đình Long có tiệm chụp

hình Đoàn Hùng tại ngã tư Cao Thắng-Phan Đình Phùng SG).

Nằm chờ được 3 ngày, tôi nản chí quá nói với Đoàn Long

- Mày kiếm cho tao 2 trái lựu đạn

Hắn trố mắt kinh ngạc

- Bộ ông định tự sát hay sao?

- Ngu gì tự sát mày, tao phải tìm đường ra khỏi cái quận lỵ hắc ám này, ở đây gò bó quá.

- Không được đâu, muốn ra khỏi Quận này phải có xe hộ tống, ông đi khơi khơi sao được.

- Thì mày cứ kiếm dùm tao 2 trái lựu đạn đi, mai tao phải ra khỏi đây.

Sáng hôm sau, tôi kẹp 2 trái lựu đạn mà Đoàn Long đưa cho tôi hồi đêm vào dây lưng quần, kéo áo cho dài xuống để phủ lấp.

Ra bến xe đò, hỏi thăm xe về Trảng Bàng, vừa đặt chân bước lên phía cửa sau, ông tài xế giữ tay tôi lại về khẩn khoản:

- Không được đâu ông, ông mặc đồ lính mà đi xe, rủi mấy "Ổng" ra chặn đường tôi không biết nói sao, vừa nguy hiểm cho ông, vừa gây khó khăn cho tôi làm ăn sau này.

- Thì có sao đâu, tôi đi tôi chịu mà

- Đành rằng ông chịu, nhưng còn việc làm ăn của tôi nữa, ông thông cảm cho, kiếm xe khác mà đi.

Thấy tôi mặc bộ đồ lính Biệt Kích, không chiếc xe đò nào chịu chở. Tôi bước vào chiếc quán nước cạnh con lộ dò la tìm đường...

- Nếu ông chịu chơi dám đi, tôi cũng dám chở ông

- Thì tôi nhất quyết đi mà. Nhưng hiện tại tôi

không có tiền, mấy người bạn ở Chi Khu mới cho ít tiền, chỉ đủ bao ông ly cà phê, khi chở tôi đến đơn vị, tôi sẽ vào lấy trả ông

- Có sao đâu, tôi từng chở làm phước cho nhiều người rồi mà.

Tôi ngồi lên yên chiếc Honda 67, một tay lành lặn ôm sát người tài xế xe ôm. Khi xe bắt đầu lăn bánh rời Quận ly, tôi ghé sát tai ông ta:

- Tôi có 2 trái lựu đạn, nếu có thằng nào chặn dọc đường, ông cứ rú ga phóng thật nhanh để tôi chơi lại tụi nó.

- Ông yên trí đi, qua được khu rừng cao su Suối Ông Hùng là an tâm. Nói thật với ông chứ, tôi cũng là Thượng Phế Binh Cộng Hoà đây, cụt một chân bên đạp thắng, vì mặc quần dài nên ông không thấy đó thôi. Thấy ông chịu chơi, tôi cũng chơi luôn đầu ngón tay nó.

Xe chạy trên con đường đất đỏ được một lúc, thì gặp một đoàn con-voi Mỹ chạy ngược chiều, bụi mịt mù. Mấy chiếc xe Gun-Truck hộ tống, vừa chạy vừa bắn vu vơ vào những khu rừng hai bên đường. Bụi đỏ mù trời, đường lại đầy ổ gà, ông tài xế xe ôm không điều khiển được tay lái, tránh chiếc xe GMC chạy lấn đường, thế là chiếc Honda lao thẳng xuống ruộng, tôi chỉ kịp lấy bàn tay lành lặn ôm đầu lăn theo chiếc xe mấy vòng, tay kia dù đau cũng rón giữ chặt 2 trái lựu đạn.

Hú hồn, cả hai người đều bình an tuy có trầy trật vài chỗ trên trán và cánh tay.

Thế là tôi đã thoát ra khỏi cái Quận ly Trị Tâm gó bó, đầy bất trắc này. Cảm ơn anh TPB dũng cảm đã dám xả thân vì tôi.

Trải tấm bản đồ ra trước mặt các Hạ Sĩ Quan xa đội trưởng để thông báo về cuộc hành quân:

- Chi Đoàn cần 2 xe súng 106 đi theo các Chi Đội kinh kỵ, do đó Trung Sĩ Chân tăng phái cho Chi Đội 2, Trung Sĩ Nhất Hậu đi theo Chi Đội 1. Nhớ bảo em út cẩn thận, hai cây 106 phải lau chùi và điều hành tốt, tôi không muốn như lần trước bên Kampuchia khi đụng trận thì súng không kích nổ được.

Trung sĩ Hậu lộ vẻ lo lắng vì kỳ đi phép của mình nên lên tiếng:

- Kỳ này mình đi mấy ngày Thiếu Úy, hôm nay đã 27 Tết rồi?

- Tôi không rõ, phóng đồ hành quân chỉ biết vài giờ trước khi di chuyển, nhưng theo những mục tiêu này, ít ra mình phải đi trong hai ngày mới hết. Đêm nay sẽ lên đường lúc 3 giờ sáng nhưng từ giờ đến đó vẫn phải cắt gác như thường lệ. Thôi mấy ông về lo cho xa đội đi, nhớ kêu mấy thằng ngoài phố về hết cho tôi, không cho bất cứ ai ngủ ngoài đó hết.

Gấp tấm bản đồ lại. Tôi bực tức đứng lên tiện chân đá tung cái thùng đạn 30 ly rỗng không vừa làm ghé ngồi, đúng là năm cùng tháng tận, Tết nhất đến nơi mà cũng chẳng được nghỉ ngơi. Hành quân, hành quân...đến ngày nào đất nước này mới thôi chiến tranh?

6 giờ chiều, những ngày cuối năm ở đây trời tối thật nhanh. Những chiếc M113 in hình trên nền trời xẫm đen, mờ nhòe trong những hỗn độn giữa những bao cát, những khung gỗ vất ngổn ngang của một căn cứ Mỹ bỏ lại sau khi rút đi.

Chi Đoàn chúng tôi đã về đây được gần một tháng, với những ngày hành quân sáng đi tối về trên những đoạn đường đất đỏ mù trời và những hàng cây cao su đầy muỗi mòng tăm tối. Giữa những hàng cây cao su thẳng tắp đó, từng khuôn mặt nhợt nhạt thiếu máu của những người phu cạo mủ, đa số là phụ nữ, thoản thoắt ẩn khuất bên những gốc cây xù xì đen bản.

Nhiều lần tôi đã tự hỏi, liệu trong số những người này ai đích thực là phu cạo mủ và kẻ nào là những tên du kích Cộng Sản đang dõi theo những chiếc xe thiết giáp chúng tôi đây?.

Ngay ngõ vào khu rừng cao su, xác một chiếc chiến xa M41(không biết có phải của Chi Đoàn 1/ICX ?) bị bắn cháy xám đen còn nằm chắn ngang trên con lộ đỏ. Hình ảnh này chính là lời cảnh cáo hiệu lực nhất cho chúng tôi trong những cuộc hành quân tại đây.

Càng về đêm thời tiết vùng núi rừng càng thêm lạnh buốt. Quấn chiếc khăn len màu rêu xạm quanh cổ và đưa tay kéo cao cổ áo chiếc fieldjacket, tôi leo lên ngòi vào chiếc ghế trên nóc xe, tẩm bản đồ đặt ngang trước mặt. Tiếng máy xe thiết giáp đã rầm rì nổ và tiếng gọi nhau của những người lính bộ binh từng thiết đang leo lên xe làm vang động cả một khu phi trường quân sự hoang phế này giữa đêm khuya.

Đoàn xe được lệnh dần dần lăn xích theo thứ tự đã định sẵn ngang qua con phố chính của Trị Tâm tiến về hướng Nam. 3 giờ sáng ngày 28 Tết.

Cả cái quận lỵ bé nhỏ này như vẫn còn say trong giấc ngủ sau một ngày làm việc vất vả, thế nhưng lác đác đây đó hai bên đường chúng tôi đã nhìn thấy những bếp lửa rực sáng dưới những nôi

bánh chưng Tết. Một vài người dậy sớm đang bước thấp bước cao lo toan cho một buổi chợ sớm trên hè phố.

Tuy nghèo nàn, nhưng người dân Việt đâu đâu cũng mong chờ ngày Tết đến.

Mẹ tôi giờ này chắc cũng thế thôi, ngày nào cũng như ngày đó, vẫn tất bật kiếm tiền nuôi con từ sáng tinh mơ. Tết đến rồi Mẹ ơi mà con thì vẫn miệt mài nơi xa lạ này.

Đoàn xe chậm chậm lăn qua con phố. Tiếng xích sắt xiết trên mặt đường nhựa tạo thành những âm động rộn người, xoáy vào tim gan những người lính xa nhà.

Cuối con phố là khu lồng chợ giờ này vẫn vắng tanh lạnh ngắt. Qua một vài căn nhà nữa, ngôi nhà có mái ngói đỏ bám đầy rêu phong, trước hiên một cây trứng cá um tùm, căn nhà của em đó, giờ này cũng im lìm trong đêm tối như bao căn phố khác. Trước sân, một "bàn Thiên" với vài thẻ nhang gần tàn chỉ còn một đốm đỏ le lói trong gió sớm. Mắt tôi chột cay cay, tại gió đêm chẳng hay tại nhớ Em?

Cô bé dẫn tôi vào nhà, chỉ chiếc ghế kê gần nơi cửa sổ ngó ra con lộ chính của quận lỵ, nhí nhảnh:

- Anh ngồi đây, cấm không được chạy lung tung em sẽ cho anh một món quà thật hay.

Tôi vẫn đứng giữa nhà chưa chịu ngòi vào chiếc ghế mà Thanh Vân đã chỉ định:

- Phải cho anh đứng để chiêm ngưỡng em và món quà đó chứ?

- Không được, em đã bảo là anh ngồi xuống đi em mới cho anh.

Chần chừ một chút, chiều lòng cô bé, tôi ngồi xuống chiếc ghế gỗ có tay dựa. Cô bé chạy vào nhà trong còn nói vọng ra:

- Em vào trong lấy quà cho anh, nhưng em vẫn nhìn thấy anh đó, nếu anh đứng lên em sẽ không cho anh đâu à nghe...

Bên kia con đường, ngay đối diện với nhà Thanh Vân là quán cà phê Mây Chiều, luôn luôn cho hát những bản nhạc của Trịnh Công Sơn, chiếc quán mà hầu như những người lính trẻ từ phương xa đến hành quân như bọn tôi đứa nào cũng yêu thích vì lối trang trí gần giống như một số quán tại Sài Gòn.

Những ngày không hành quân, là bọn chúng tôi thường tà tà ra phố, chỉ khoảng 10 phút đi bộ là tới.

Thằng thì đánh bi-da, thằng đi nhậu, riêng tôi thường thích vào chiếc quán này uống cà phê nghe nhạc họ Trịnh để thả hồn về với những mộng mơ nơi sân trường ngày chưa đi lính.

Em ngồi bên kia đường, trong một tiệm bán tạp hóa, nhà em, mắt ngó ra trước hiên nhà nhìn xe cộ và người đi qua lại. Một hôm, đôi mắt đó đã trở nên bối rối khi cả hai chúng tôi bất chợt nhìn thấy nhau qua một con đường bé nhỏ cách ngăn.

Rồi thời gian qua đi, tôi trở thành khách hàng thân quen của Mẹ em, lúc thì cây kim cuộn chỉ, lúc cái bàn chải cây kem đánh răng. Có lúc tôi mua một thứ đến hai lần trong một ngày, chỉ vì muốn được nhìn và gặp em để nói đôi ba câu ngớ ngẩn của tuổi mới lớn.

Dần dần, tôi cũng không còn ngồi trong quán cà phê một mình mỗi lần ra phố nữa mà được ngồi bên em, phía sau những kệ hàng hóa để nói chuyện bằng quơ mưa nắng...và nhẹ nhàng đi vào những câu chuyện nhớ nhung xa

vời của tuổi ngọc...

- Anh là lính gì mà đội chiếc nón đen vậy, ở đây em đâu thấy ông nào có nón giống anh đâu?

- Thì không ai giống mới là Anh chứ, nếu giống thì đã là người khác rồi còn gì nữa

- Anh chỉ nói huề vốn. Nhưng em cũng biết anh là lính gì rồi, Tàu Bò phải không? gôm mấy chiếc xe của anh chạy nổ rầm rầm nghe điếc cả tai. Mà anh biết không, mỗi lần xe của các anh chạy ngang qua là Mẹ bắt em phải đóng cửa lại để khỏi bị bụi bám vào hàng hóa đó.

- Thế lúc đó em có hé cửa ra để tìm xem anh đi trên chiếc xe nào hay không?

- Hừ...chỉ có người ngồi trên xe nhìn xuống chứ ai mà thèm nhìn lên làm gì...

- Nếu em không nhìn lên làm sao biết anh từ trên xe nhìn xuống

- ...Em chả thèm nói chuyện với anh nữa...

Cô bé từ trong nhà đi ra, đôi tay dẫu phía sau lưng, đầu nghiêng về một bên nói như ra lệnh:

- Bây giờ anh phải nhắm mắt lại, em đếm 1.2.3 anh mới được mở mắt ra nghe chưa?

- Ai cấm anh mở hé hé để nhìn xem em làm gì?

- Không được, mấy ông lính Sài Gòn lẻo mép và hay ăn gian lắm. Anh phải nhắm mắt thật kỹ em mới cho anh cái nè hay lắm.

- Em còn làm tội làm tình anh hơn cả Mẹ anh nữa.

- Thì anh cứ nhắm mắt lại đi, Mẹ về bây giờ là không được lộn xộn nữa đâu à nghe.

Món quà Thanh Vân tặng là một chiếc khăn quàng cổ màu xanh rêu xậm, với một vài bông hoa bé nhỏ màu trắng thêu nơi hai đầu chiếc

khăn.

- Khăn đẹp quá, em mua ở Sài Gòn phải không?

- Nhưng mà em thức cả đêm để thêu cho anh mấy bông hoa đó.

- Hoa gì sao anh chưa từng thấy, cái cọng lại cong cong và nụ hoa lại chụp xuống như chiếc đèn ngoài đường vậy?

- Anh này chả biết gì hết làm sao chỉ huy lính. Đố anh biết hoa gì đó

- Thì là hoa...hoa xí xọn

- Hứ...Hoa...hoa“Lồng Đèn” đó, anh đã nhìn thấy bao giờ chưa?

- Anh chưa từng nghe ai nói cái hoa này, nhưng sao em không thêu hoa hồng hay hoa gì khác?

- Em thích hoa này vì...nó mỏng manh, yếu đuối...như em.

Cô bé nói xong ngó mông ra phía ngoài đường, đôi mắt rơm rớm nước mắt.

- Em mà yếu đuối gì, chuyên môn ăn hiệp anh thì có

-vậy nhờ mai em...anh có còn thương em không?

- ...mà sao đừng không em nói đến chuyện chia ly làm chi

- Em không nói chia ly nhưng em nói nhờ mai...nhờ mai...em chết cơ.

Thanh Vân nói chữ “em chết” nhỏ hẳn lại như ngập ngừng làm tôi chột rùng mình nổi gai ốc trên lưng.

Là người lính tác chiến, tôi chưa từng nghĩ đến cái chết thế mà tại sao một người con gái nhỏ bé, mong manh như nắng lụa lại nghĩ và nói ra một điều mà không bao giờ tôi có thể tưởng tượng và nghĩ đến như thế này?

- Em chỉ nói gở, anh là lính còn chưa nghĩ đến

chết, em ở nhà với Mẹ tối ngày, đi đâu cũng phải có phép của Mẹ mới được đi, ai mà đụng đến em được mà chết.

Cô bé dịu giọng nhỏ nhẹ:

- Em chỉ nói đùa cho vui thôi...tại vì sự tích cái hoa lồng đèn này kết thúc thật buồn mà em thì lại rất yêu nụ hoa mong manh đó.

- Người ta chỉ thêu dệt ra sự tích những loài hoa cho có vẻ tình tứ và lãng mạn thôi chứ làm gì có thật

- Anh không biết chứ đó là sự thật mà, nhỏ bạn em nó nói mình tin điều gì thì điều đó sẽ xảy ra đúng như thế đó.

- Đúng là mấy cô chỉ tin nhảm, anh không tin đâu

Thanh Vân mơ màng:

- Em ước ao khi chết đi, trên mộ sẽ mọc đầy những bông hoa “Lồng Đèn” để những chiếc lồng đèn bé nhỏ đó sẽ sưởi ấm em nơi cõi vĩnh hằng...như trong truyện kể về chiếc hoa lồng đèn mà nhỏ bạn đã kể cho em nghe!!!

(CÒN TIẾP)

GIẢNG SINH NĂM ĐÓ, BÂY GIỜ...

Nhã Giảng Thu Tâm

“Nó” và tôi học chung một lớp từ Tiểu Học, nhà ở sát cạnh và lớn lên bên nhau như những đứa trẻ con cùng xóm. Hơn nữa hai ông Bố của chúng tôi phục vụ cùng một đơn vị trong Quân đội, còn hai bà Mẹ thì ngày ngày vẫn thường xuyên chạy qua chạy lại vay trả từng củ hành hay chén nước mắm. Tình thân thiết giữa hai gia đình không khác gì anh em ruột thịt. Tôi biết “nó” là thằng con trai lớn hơn tôi tới ba tuổi, dáng cao to gầy gáp hai tôi cùng với nước da đen cháy nắng. Đi bên cạnh “nó” tôi như lọt thỏm chỗ nào mắt chẳng thấy tấm hơi, nhưng vì tôi được “nó” luôn bảo vệ nên mẹ tôi rất an tâm mỗi khi cho tôi đi đâu với đứa con trai này. Nhiều lần Mẹ tôi có la rầy nhưng lũ trẻ chúng tôi vẫn quen miệng xưng hô “mày tao” khó có thể thay đổi.

Thật ra tôi cũng hơi ... sợ vì sự chững chạc và cái vóc dáng to lớn bặm trợn của “nó”. Mặc dù vậy, tôi vẫn ngượng ngùng không thể gọi khác đi, những đứa cùng lớp thì làm sao bắt tôi gọi bằng ...anh cho được. Và lại, tuy học rất giỏi và thông minh, “nó” cũng là đứa nghịch ngợm ngâm và phá phách nhất xóm, hay chọc ghẹo khiến nhiều lúc tôi phải bật khóc lên mới được tha. Ấy vậy

nhưng chẳng hiểu sao tôi chỉ giận được một chốc lát thì lại quên khuấy mất, lại kêu nhau oi oi và hộc nhau bày chơi chung đủ thứ trò. Lại lẻo đẻo theo chân “nó” khắp nơi để được chơi chung, được vui vĩnh....

Có một lần khi lấy sách vở ra để bắt đầu buổi học, không hiểu sao có một con cóc xấu xí đen xì từ trong cặp tấp nhảy ra làm tôi giật mình hét âm ỉ và hất tung sách vở chạy ra khỏi chỗ ngồi. Tất cả các bạn và cô giáo cũng hoảng hốt theo, sau đó tôi bị cô giáo bắt phạt vì làm ồn trong lớp. Trong lúc “thằng” bạn thân ngồi bên dãy bàn bên kia nhìn qua cười thích thú, tôi thì đứng chịu phạt ở một góc phòng khóc tằm tức mà tim còn đập hoảng loạn vì chưa hoàn hồn. Sau khi biết ai là thủ phạm, tôi rất ghét “nó” và không thêm đi học chung một thời gian khiến “nó” theo năn nỉ mãi, mua cả kẹo cho tôi ăn, hứa kể nhiều chuyện ... ma cho nghe nữa làm con bé hay khóc nhè phải tha thứ.

“Nó” là con trai nhưng rất khéo tay mà lại chịu khó để lũ con gái nhờ cậy việc treo cây hái lá hoặc trái non về chơi, hay sẵn sàng đánh nhau sứt đầu trầy đầu gối để bảo vệ cho chúng tôi khi bọn trẻ hàng xóm đến quấy phá cướp đồ chơi. Điều đó cũng đủ để tôi không thể giận nó được lâu, và trong các trò chơi “nó” luôn là đứa “đầu tiêu” bày ra đủ cách mới mẻ làm cho bọn con nít chúng tôi thích thú khó cưỡng lại mà nói câu tẩy chay. “nó”. Nhưng có một đặc điểm, tuy thuộc vào loại nghịch ngợm có tiếng mà học lực “nó” lại vào loại giỏi trong lớp, nhất là môn Toán, còn các môn học khác cũng khá đều. Năm nào “nó” cũng được lãnh phần thưởng vì đứng

đầu lớp. Còn tôi thì chỉ âm ớ được vài môn, lại... dốt đặc cán mai về Toán nên vô cùng khâm phục tài của “thằng” bạn này và thường nhờ “nó” chỉ bài sau giờ ở trường. Cũng nhờ vậy mà số học bạ hàng tháng của tôi được cô giáo phê: có tiến triển. Bù lại, tôi thường cho “nó” những vở bao thuốc lá của Bố tôi để xếp lại mà chơi tạt lon với đám con trai. Vậy là huê, tôi vẫn bảo thế với “nó” khi “nó” kể công.

Trong xóm chỉ có vài gia đình theo đạo Công Giáo mà trong đó có gia đình nhà “nó” là một, nhưng mỗi mùa Giáng Sinh, “nó” thường sang nhà rủ tôi đi lễ nửa đêm. Mẹ tôi không cấm cản gì mà còn bảo dắt thêm mấy đứa em và vài đứa bạn trong xóm đi theo cho... vui. Cả lũ con nít ngoại đạo ngồi nghe “Cha” giảng mà mắt thì tò mò nhìn ngó tứ tung, chuyện trò rôm rả. Khi hết buổi lễ, cả bọn cũng bắt chước dơ tay làm dấu thánh giá và miệng cũng lẩm bẩm câu “amen” như những con chiên ngoan đạo lắm vậy! Thật ra có đứa nào nghe được lời Cha nói gì và có hiểu chi đâu! Nhưng “nó” thì vui ra mặt, cứ líu lo khen Cha giảng hay quá! Lũ chúng tôi len lén thăm thì chắc “nó” lớn hơn tụi mình nên hiểu nhiều là phải!

Trên đường từ nhà Thờ về nhà, tôi là đứa thích nghe kể chuyện ma nhưng lại nhát nhát đám nên cứ chuyên môn chen vào giữa để đi. Tuy thế vẫn cứ mắt la mày lét lâu lâu lại ngó chừng chung quanh và sau lưng. Tưởng tượng đủ thứ quái đản hiện ra trong bóng đêm mà run cầm cập, thỉnh thoảng lũ bạn trêu chọc bỏ chạy thật nhanh qua mặt tôi. Tôi khóc lác cả giọng và quỳnh quáng không

nhấc chân lên nổi, đành ngồi bệt xuống giữa đường đi... “Nó” lại là người phải quay lại dìu tôi và đỡ dành mãi tôi mới chịu nín khóc. Tôi luôn dọa sẽ không thèm đi chơi chung với nó nữa, và lần nào “nó” cũng hứa sẽ không có lần sau. Nhưng bao nhiêu cái lần sau vẫn cứ tiếp diễn và chẳng hiểu sao tôi vẫn cứ tha thứ...

Cho đến khi chúng tôi lên Trung Học, hai đứa cùng thi đậu vào trường công nên lại đi học và về chung xe đạp do Linh chở đi vì từ nhà đến trường khá xa, nhưng Linh học bên Pháp Văn còn tôi chọn Anh Văn nên hai đứa không còn thường xuyên gặp mặt trong giờ học nữa. Những trò chơi trẻ con cũng từ từ thưa dần đi. Chúng tôi vô tư ríu rít bên nhau không chú ý tới thời gian đã qua đi nhanh chóng và tất cả đã dần lớn hơn.

Đệ Thất vùn vụt trôi qua, đến năm Đệ Lục thì tiếng “mày” Linh hay dùng để gọi tôi tự nhiên biến mất tự lúc nào không ai để ý. “Nó” không còn hay bắt nạt hay dọa ma tôi nữa thay vào đó là cách chiều chuộng nhẹ nhàng. Thỉnh thoảng những lời nói dịu dàng bắt chọt bằng cái giọng ồ ồ kỳ khôi làm tôi ngạc nhiên đưa mắt tròn xoe nhìn khiến “nó” lúng túng ấp úng quay mặt đi. Một thời gian sau, không biết có phải vì sự thay đổi của “nó” khiến tôi cũng bắt chước đổi cách xưng hô, lần đầu tiên nghe tôi gọi tên “Linh” và xưng “Lan” khiến nét mặt “nó” ngây ngô trông thật buồn cười, cứ sững người ngó tôi chăm chăm. Nhìn “nó” lúc ấy tôi không nén được tiếng cười phát ra và câu nói ”mà...y ” đang dở dang thì dừng lại kịp thời. Tôi quay lưng rồi chạy biến đi,

trong lòng chẳng chút thắc mắc bởi ánh mắt đang đuổi theo tôi. Lúc đó tôi chỉ mới vừa mười ba tuổi, và “nó” đã mười sáu. Từ đó mỗi khi gặp mặt Linh cũng ít nói hẳn đi, và tất nhiên không còn chơi chung với đám con gái chúng tôi nữa, không còn xí xô chuyện trò mà chỉ nói băng quơ mỗi lần ngồi chung xe đến trường.

Tình bạn của chúng tôi đã có gì ngăn cách chính giữa chẳng, không ai hỏi và cũng không có câu trả lời nào thỏa đáng. Tôi cũng không để ý đến nữa vì đã có những đứa bạn chung lớp khác cùng sinh hoạt, với bao nhiêu bài vở đang chờ đợi. Mỗi ngày cứ giãn dần ra như thế thì đột nhiên đến đầu mùa học năm Đệ Ngũ, Linh kể cho tôi nghe có Thầy dạy Toán khuyên Linh nộp đơn xin thi nhảy lên lớp trên. Linh làm theo và cuối cùng không ngờ Linh đã thi đậu Trung Học, tiếp đó bỏ xa tôi hai rồi tới ba lớp. Tôi không nhớ là từ bao giờ chúng tôi ít khi đi chung nữa.

Trở thành học sinh Đệ Nhị, Linh đã ra dáng là một chàng thanh niên chững chạc hơn nhiều trong cách ăn mặc cũng như cư xử khiến mẹ tôi khen không tiếc lời, còn tôi vẫn khờ khạo chưa biết ngại ngùng gì trong thân thể con gái đang phát triển nên bị mẹ mắng hoài mà chẳng biết tại sao, chỉ thấy mình không còn thích các trò chơi ngày xưa. Thay vào đó là ngồi hàng giờ vừa nghe nhạc vừa vẽ tranh hay hình ảnh chân dung của từng người... Những đứa bạn cùng xóm khác cũng không ai bảo ai mỗi đứa tự tìm cho mình những việc giải trí thích hợp. Hình như chúng tôi đã lớn cả. Chúng tôi lại ngày càng dần xa nhau thêm.

Mùa Giáng Sinh năm đó, khi Linh qua nhà khấn khoản, viện cớ đi lễ một mình buồn nên xin mẹ cho tôi cùng đi, nể lời quá tôi đành nhận lời. Ngồi trong giáo đường mà chẳng nghe hiểu gì. Trên đường về tôi cứ huyên thuyên hỏi này hỏi kia về những bài vở đang lo lắng, Linh kiên nhẫn giảng nghĩa từ tốn từng câu thắc mắc của tôi. Câu chuyện đã phải dừng lại vì đã đến trước cổng nhà tôi, Linh đứng lại ngần ngại một chút rồi đột ngột hỏi ngắn gọn:

“Hồi nãy Lan có cầu nguyện gì không?”

Tôi ngần ngơ: “Cầu nguyện về cái gì cơ?”

“Thì những gì mình mong muốn đó”

Tôi thật thà: “Lan chỉ chú ý nghe lời Cha giảng thôi mà, có cầu nguyện gì đâu? À mà có, Lan mong ước làm sao năm nay thi đậu Trung Học”

Linh chăm chú nhìn tôi rồi buột miệng: “Tạm biệt Lan nghe!”

Tôi cũng vô tư trả lời: “Ừ, tạm biệt Linh”.

Ngày tháng qua đi, tôi đã biết đứng trước gương soi để thăm hãnh diện với dáng thanh thanh trong tà áo dài trắng thướt tha. Mái tóc mượt mà dài quá phần lưng của tôi khiến nhiều bạn gái mong muốn có được, khuôn mặt bầu bĩnh trơn láng không một cái mụn nào cũng được các bạn trầm trồ. Tuổi mười bảy vừa chớm biết mơ mộng, tôi thường ngồi trong nhìn ra ngoài khung cửa sổ lớp học theo dõi những chiếc lá vàng rơi đến không nghe được tiếng Thầy giáo gọi tên lên bảng trả bài. Nét mặt ngơ ngác của tôi khiến các bạn òa lên

cười làm tôi thêm lúng túng.

Một buổi chiều tan học về đến đầu ngõ nhà, càng đi đến gần tôi càng nghe tiếng khóc lớn hơn cùng thấy cả đám đông người đang bu quanh trước cửa nhà của Linh, không hiểu chuyện gì xảy ra nên tôi chạy vội vàng len vào trong. Tôi chột bàng hoàng trước cảnh tượng đang thấy, ngọn nến lung linh trên đầu một cỗ áo quan phủ lá cờ vàng nằm giữa nhà, mẹ của Linh đang bò lết dưới đất ôm đứa em mới chín tuổi của Linh trong tay mà than khóc thảm thiết. Linh đi học về từ bao giờ ngồi bên cạnh choàng tay qua vai mẹ với đôi mắt đỏ hoe. Tôi cũng không cảm được lòng trước hoàn cảnh thương tâm kia, những giọt nước mắt nóng chột rơi xuống môi tôi mẫn mẫn. Nhìn bức hình cha của Linh nghiêm nghị trong bộ quần áo trận đặt trước cỗ áo quan, tôi thấy nghẹn ngào thương xót, tôi khóc nức thành tiếng. Mẹ tôi từ dưới nhà đi lên thấy tôi liền hỏi:

“Con về thay quần áo rồi qua đây xem có gì phụ được thì làm giúp cho bác ấy, nhanh lên”

Tôi nghe lời mẹ nhưng lúng túng không biết phải làm gì để san xẻ nỗi đau lớn lao này, chỉ biết vào bếp nấu cơm bung lên nhà trên mời mẹ của Linh, sau đó dẫn đám em của Linh ra hè tắm rửa rồi đỡ cho chúng ăn. Mấy đứa trẻ như biết rõ chúng đang ở trong hoàn cảnh nào nên rất ngoan.

Đêm hôm đó, tôi sang nhà cùng ngồi canh quan tài với Linh. Hai đứa nhìn nhau im lặng cả buổi, tôi không biết nói gì để an ủi bạn khi nhìn nét mặt Linh âm thầm khác thường. Linh là con trưởng và là anh trai của đàn em

3 đứa, mà đứa nhỏ nhất chỉ vừa chín tuổi. Tôi không biết Linh nghĩ gì và tính toán ra sao sau này khi trở thành cột trụ của cả gia đình lúc mới có hai mươi tuổi, đang dở dang năm thứ II Đại Học. Cứ lặng lẽ ngồi im trong bóng tối nhập nhòa khiến dễ mõi mết, tôi ngủ gục lúc nào không hay, khi giật mình tỉnh giấc thì đã có tấm chăn mỏng đắp qua vai từ lúc nào. Ở góc nhà Linh đang ngồi ủ rũ trước cuốn sách, những giọt nước mắt chưa kịp khô trên khóe mắt Linh long lanh trong bóng tối khiến tôi bồi hồi xúc động. Tôi lại gần đặt tay lên vai Linh vỗ nhẹ thay lời an ủi, Linh quay lại nhìn tôi gật đầu không nói gì nhưng tôi thấy được cả sự đau khổ lẫn lo âu đang dần vạt tâm hồn của người thanh niên trẻ. Linh là người rất ham học, ai cũng biết điều đó. Nhưng trong hoàn cảnh này liệu Linh còn đủ tâm trí mà học tiếp lên không đây! Tôi ra thay mấy cây nến sắp tàn lụi trên quan tài, đôi mắt hiền từ của người cha trong tấm hình dõi theo tôi mọi hướng. Linh vẫn ngồi yên chìm trong suy tư không động đậy. Tôi đến bên cạnh gọi chuyện:

“Linh mệt thì đi ngủ đi, để Lan canh thế cho, Lan ngồi một mình được rồi”

Linh nhìn sâu trong mắt tôi và nói những câu khó hiểu làm tôi ngạc nhiên:

“Không sao đâu Lan, Linh không thấy mệt, nhất là có Lan ngồi bên cạnh như thế này...”

“Sao kỳ vậy?” Tôi bộp chộp hỏi một câu chắc là vô duyên lắm nên Linh mỉm cười không nói. Nụ cười dù không trọn vẹn cũng xóa bớt đi nét u sầu của Linh khiến tôi thấy vui trong dạ, quên cả hỏi sao Linh không trả

lời.

Sau đám tang cha, Linh nghỉ mấy hôm nữa rồi trở lại trường học. Nét buồn vương vấn trong cả dáng đi lẫn nụ cười gương gao, miếng vải đen nhỏ xíu xinh xắn nổi bật trên ngực áo sơ mi trắng cũng u sầu. Tôi muốn cùng đi với Linh một đoạn đường, nhưng tôi cảm thấy như lạc lõng vì sự im lặng kéo dài của Linh, tôi thấy hụt hẫng dù hiểu những gì vừa xảy ra đã khiến cho bạn tôi thay đổi khác trước nhiều.

Một thứ tình cảm là lạ bỗng nhiên len trong lòng tôi, tội nghiệp hay thương cảm lẫn lộn không hiểu được, chỉ biết tôi không thể để Linh một mình. Mỗi chiều tan học, tôi xin phép mẹ cho sang nhà làm phụ việc này việc kia với mẹ Linh và nói chuyện cho bà khuấy khóa. Mẹ tôi tán thành và cũng hay qua lại thường xuyên hơn khi thu xếp xong việc nhà. Hai gia đình vẫn gắn bó và mẹ Linh thường tìm cách tránh mặt mỗi khi Bố tôi về thăm nhà, dù Bố tôi là người đã đưa xác cha Linh từ mặt trận về và cũng giúp lo phần giấy tờ xin lương trợ cấp quả phụ cho gia đình Linh, nhưng có lẽ nhìn Bố tôi bà tủi thân khi nghĩ đến người chồng đã khuất bóng. Linh xem mẹ tôi như mẹ ruột nên rất khăng khít, hơn nữa nhà tôi không có con trai lớn và mẹ tôi quá hiểu Linh từ nhỏ thành ra bà cũng rất thương mến Linh.

Những ngày Đông giá rét lại về báo hiệu một năm cũ sắp qua đi. Nhịp sống nhộn nhịp lại bắt đầu để chuẩn bị cho ngày lễ lớn của người Công Giáo. Như mọi năm, Linh cũng làm hang đá với đủ các tượng chúa Jésus, mẹ Maria, thánh Giuse và các thiên thần bên

máng cỏ. Ngắm nhìn tác phẩm đã hoàn thành của Linh tôi thấy rất phục đôi bàn tay khéo léo ấy. Tôi không phải người trong đạo mà cũng cảm thấy lâng lâng vui lây. Còn cây thông Noel năm nay thì chị em tôi cùng trang hoàng với những bóng đèn nhỏ xíu đủ màu sắc nhấp nháy vui mắt. Vừa làm tôi vừa kể cho các em nhỏ nghe về câu chuyện lý thú của truyền thuyết cây Noel tôi đã được nghe từ lâu, đám trẻ con thích thú hỏi lung tung làm câu chuyện cứ đứt đoạn.

Câu chuyện tôi nghe được có pha chút thần thoại, tuy nhiên lại thích hợp với lứa tuổi trẻ thơ. Vào thế kỷ thứ VII, có một nhà tu hành người Đức, đó là Thánh Boniface sinh năm 680. Thánh muốn thuyết phục các tu sĩ Đức tại vùng Geismar rằng cây sồi không phải là một loài cây thiêng liêng. Ông giảng giải, khi ông đốn một cây sồi thì khi ngã xuống nó đã đẽ tan nát hết mọi vật xung quanh, chỉ sót lại một cây thông non còn tươi tốt. Chuyện kể thêm rằng thánh Boniface đã cho rằng đó là một phép lạ và tuyên bố: “kể từ nay ta gọi tên cây này là cây Chúa Hài Đồng Jésus”. Từ huyền thoại này người ta trồng thông con để làm lễ Giáng Sinh. Rồi tại sao lại gọi là Noel, đó là danh từ theo tiếng Pháp được viết tắt từ chữ gốc Emmanuel, nghĩa là Thiên Chúa ở cùng chúng ta...

Linh lắng nghe tôi thao thao nói chuyện với đám trẻ con rồi quay sang hỏi tôi với giọng ngạc nhiên:

“Sao Lan biết những chuyện này?”

“Thì Lan đọc trong sách của Linh cho

đó!”

Tôi nhanh nhẩu khiến Linh phì cười. Nét rạng rỡ trên khuôn mặt Linh làm tôi thấy vui hơn. Linh bảo Giáng Sinh năm nay vì nhà có chuyện buồn nên chỉ làm đơn sơ thôi, không bánh trái gì cả. Linh rủ tôi cùng đi lễ nửa đêm, tôi không nỡ chối từ nên nhanh chóng gạt đầu nhận lời, các em tôi cũng nhao nhao đòi đi theo. Thấy ánh mắt của Linh tôi cảm giác được nỗi bồi hồi trong lòng mình. Dự định tạo sự bất ngờ cho gia đình Linh nên cả một buổi chiều trước đêm Noel tôi mệt mỏi với chiếc bánh buche de Noel hình khúc cây màu chocolat. Lâu lâu mới làm thành ra cứ loay hoay mãi vẫn không được khéo lắm, nhưng khi bắt kem lên tất cả đã che đi khuyết điểm. Tôi hài lòng đứng ngắm và tưởng tượng những tiếng reo của đám em Linh khi nhìn thấy. Hôm Linh thi đậu vào Đại Học, tôi cũng chưa có món quà gì tặng mừng nên nhân dịp này muốn biểu lộ chút lòng, tôi xin mẹ cho tiền làm thêm hai con gà quay và chuẩn bị một số bánh mì để hai nhà cùng hưởng chung sau khi đi lễ về. Một đêm Giáng Sinh nhiều kỷ niệm và cũng là đêm Giáng Sinh mà tôi tưởng chừng là lần cuối cùng được chung hưởng với Linh.

Năm sau đang mùa học , mẹ của Linh bệnh và lây lất kéo dài được hơn một năm thì qua đời. Máy anh em Linh được gia đình người Di tận Đà Lạt đón về chăm sóc, còn Linh thì vì chỉ còn năm cuối nên xin chuyển vào trường Đại Học Khoa Học Đà Lạt. Ngày chia tay bịn rịn mãi không rời được, tôi lặng lẽ khóc vì thương cho một gia đình đang đầm ấm bỗng nhiên vì chiến tranh mà chia cắt nát

tan. Thương cho anh em người bạn tự nhiên mồ côi cả cha lẫn mẹ, thương cho tình bạn mười mấy năm trời của chúng tôi từ đây gián đoạn.

Tiền gia đình nhỏ bé của Linh ra tận bến xe, tôi cứ nghẹn ngào không nói nổi một câu chia tay. Linh ngập ngừng câu gì đó không nên lời rồi quay đầu đi chỗ khác khi dòng lệ cũng từ khóe mắt đang rung rung... Tôi trở vào nhà với sự trống rỗng tâm hồn, nghe như nhoi nhói đau trong lồng ngực. Những cánh thư qua lại với vô vàn tâm sự, trong một đoạn kết của lá thư Linh đã viết vài lời tỏ tình với tôi. Tình yêu sâu kín bao nhiêu năm giờ mới có dịp được bộc lộ cũng vì sự nhát nhúa của tuổi trẻ mà đến muộn. Tôi bối rối không biết tình cảm trong lòng tôi hiện thời có phải là tình yêu dành cho Linh? Tôi đành trả lời Linh hãy cho tôi thêm thời gian để xác định.

Linh vẫn tiếp tục trao đổi thư từ với tôi, ngày tôi ra trường Linh có về thăm và tặng tôi một món quà đặc biệt. Món quà bất ngờ cả cho tôi lẫn mẹ tôi nữa, đó là sợi dây chuyền trái tim có hình Linh và tôi lồng bên trong. Tôi luống cuống và sợ hãi, lần đầu có người con trai tặng quà tôi không muốn vội vàng nhận ngay khi chưa xin phép mẹ, thấy sự ngần ngại của tôi Linh vội nói:

“Lan cứ giữ hộ cho Linh, mai một mình bàn tiếp, nha!”

Lời năn nỉ làm tôi yếu lòng, tôi đưa cho mẹ cất hộ. Suốt hai năm trời, tôi đã nghĩ ngang khi đang năm Đại Học thứ nhì vì một trận đau nặng mất sáu tháng, bây giờ đang dạy tạm mấy môn phụ tại một trường tư

thực trong khi chờ đợi một việc làm khác vì không có bằng Sư Phạm chính thức. Thư từ vẫn qua lại càng lúc càng đậm đà hơn, nhưng đột nhiên voi dần từ khi Linh bước chân vào quân đội trong binh chủng Biệt Động Quân. Từ đó anh cứ nay đây mai đó khắp chiến trường miền Trung. Bắn bắt cả năm dài không tin tức gì, tôi bồn chồn lo lắng cho sự an nguy của anh mà không biết hỏi ai.

Tình hình chiến sự càng ngày càng khốc liệt, những viên đạn ngoài chiến trường vô tình đầu chừa một ai hướng chi người bạn của tôi lại là một trong những người Sĩ Quan tác chiến luôn đối đầu với bao nhiêu hiểm nguy giữa rừng già núi thẳm. Tôi tự áy náy lương tâm mỗi khi nghĩ tới Linh, và càng ngày càng nghĩ nhiều hơn. Mẹ thúc hối tôi dò hỏi tin tức, bà lo cho tôi cứ phải chờ đợi hoài trong vô vọng. Lúc đó cũng có mấy người bạn của mẹ muốn làm sui gia với bà, nhưng lúc này tôi đã biết rõ tình cảm của tôi chắc chắn đặt ở đâu nên nói mẹ lựa lời từ chối .

Đang chờ đợi mỗi mòn trong khắc khoải, bất ngờ một hôm Linh về Saigon tìm đến nhà thăm chúng tôi, đúng buổi chiều trước ngày lễ Noel. Tôi vừa ở ngoài nắng bước vào nên hơi ngỡ ngàng, không nhận ra người bạn thân đến mấy mươi năm. Một thời gian dài với phong trần sương gió đời quân ngũ tạo cho Linh vẻ dày dặn cứng cõi khác xưa rất nhiều, nhưng nụ cười tươi với hàm răng trắng kia tôi làm sao quên ... Thấy tôi Linh đứng bật lên đáng loạng choạng với cây nạng bên nách, tôi ngạc

nhien thấy một bên ống quần của Linh bị cắt như rách! Lờn anh giải thích làm nổi xúc động òa vỡ không kèm chế được khiến tôi ôm mặt khóc tức tưởi.

Thì ra Linh bị thương nặng nằm bệnh viện 2 tháng vừa xuất viện ra và được nghỉ dưỡng thương một tháng rồi lại trở về đơn vị. Đó là lý do anh vắng mặt một thời gian dài. Tôi xót xa nhìn Linh khi anh cho tôi xem vết thương vẫn còn chưa tháo hết băng nơi bắp vế chân. Linh bạo đạn chống cây nạng đến gần choàng vai tôi đỡ dành như ngày xưa còn bé đã thường làm. Đáng to lớn oai vệ của Linh như bao trùm cả thân thể nhỏ bé của tôi, bàn tay đen đui cháy nắng siết chặt hơn khiến tôi nghe nặng nặng bên vai, bao nhiêu kỷ niệm lại tràn về cho tôi quên hết sự e dè mà vùi đầu trong ngực Linh khóc tím tím, mùi ngai ngái nồng mồ hôi của bộ quân phục rần rì cho tôi cảm giác ấm áp thân thuộc từ bao giờ. Lần đầu tiên trong đời tôi tỏ thái độ thân mật làm Linh ngạc nhiên càng ôm tôi chặt hơn.

Lúc này tôi cảm thấy xấu hổ và sợ mẹ trông thấy sẽ la, nhưng lại muốn để yên tư thế trong vòng tay Linh để tận hưởng niềm hạnh phúc đầu đời, con tim nhỏ bé của tôi đập những nhịp loạn mất trật tự. Bố tôi đã nằm xuống mấy năm trước sau một cuộc hành quân, tôi thấy như tìm lại được hình bóng người cha thân yêu phảng phất qua Linh, qua bộ quân phục oai hùng này. Các em tôi tuy đã lớn nhưng vẫn như còn con nít xúm xít quanh Linh tíu tíu hỏi han làm rộn ràng cả không khí trong nhà. Mẹ từ trong bước ra nhìn chúng tôi rồi cười bảo:

“Anh nó mới đi xa về chắc mệt mỏi, mấy đứa không lo lấy nước mời anh sao?”

Tôi thầm nghĩ: “Chà, mẹ gọi Linh là “anh nó” nghe ngọt ngào làm sao, có lẽ bà đã đoán được lòng tôi lúc này và chắc không phản đối chúng tôi đến với nhau. Linh sung sướng ra mặt, nhìn tôi với ánh mắt lung linh sáng còn miệng thì trả lời mẹ tôi:

“Dạ, không sao bác ạ, cháu rất vui khi gặp lại gia đình thấy bác còn khỏe mạnh và các em đã lớn hết”

Mấy ngày liền trong nhà tôi nhộn nhịp ăn uống và tiếng đàn ca. Cây đàn guitar của bố tôi để lại nằm trong góc nhà đã bám bụi từ lâu, nay trong đôi bàn tay khéo léo của Linh đã trở thành sinh động làm sao! Tôi không ngờ Linh đàn và hát quá hay những bản tình ca tiền chiến, giống hệt như bố tôi ngày xưa... Tôi cất tiếng hòa theo những bài hát quen thuộc mà Bố đã dạy cho. Có phải hạnh phúc là đây và chỉ có bấy nhiêu thôi là đủ? Đối với tôi, chỉ cần có thế vì tôi đã tìm cho mình được một hình bóng để rợn rùng con tim khi gần gũi, để nhớ nhưng khi xa xôi.

Vết thương của Linh dần lành hẳn, anh đã bỏ được cây nạng mặc dù bước đi chưa được tự nhiên lắm. Đêm Giáng Sinh năm đó chỉ mình tôi đi lễ với anh, trong dáng quỳ còn rất gượng gạo giữa Giáo Đường đông người xung quanh, Linh đột nhiên nhẹ nắm tay tôi với lời cầu nguyện khe khẽ bên tai khiến tôi giật mình và ngượng đỏ mặt:

“Lạy Chúa hãy khiến cho nàng không

chê con, và bằng lòng làm cô dâu của con, con thề yêu cô ấy trọn đời”

Tôi chỉ biết thầm thì nho nhỏ: “Lạy Chúa, con là người ngoại đạo nhưng tin có Chúa ngự trên cao, con xin cảm ơn Chúa đã trả về cho con một người quan trọng trong đời con. Xin Chúa ban phép lành cho chàng để chúng con không bao giờ phải xa rời nhau.”

Mùa Giáng Sinh năm ấy đã là một kỷ niệm đẹp trong tôi đến suốt cuộc đời, câu chuyện vẫn luôn khiến tôi xúc động mỗi lần nhớ đến. Chàng thanh niên dễ thương hiền hòa, oai hùng ngày xưa đã chìm vào dĩ vãng. Theo thời gian bào mòn thân xác, cùng những năm tù đầy khốn khổ, anh đã thay đổi nhiều cả về hình hài lẫn tính tình. Nhất là hiện nay đã là một “ông lão” lẩm bẩm bệnh tật, lại càng trở nên thâm trầm và khó tánh hơn. Còn cô gái xinh xắn hay khóc nhè ngày nào bây giờ biến thành bà nội bà ngoại của một đàn cháu lau nhau, nghịch phá. Cháu thì cứ lớn dần và bà thì lợm khộm thêm, tối ngày than thở đau nhức các khớp xương... Cũng có khi, các cháu đã ngủ yên chỉ có hai vợ chồng ngồi bên nhau bên những cây bonsai nho nhỏ do Linh chăm bón, chúng tôi nhắc lại những chuyện vui buồn thời còn đi học để cùng cười hay ngậm ngùi nhớ tưởng... Kỷ niệm luôn trở thành vô cùng quý giá khi đã qua đi, càng quý hơn khi chúng ta biết rằng ngày tháng hạnh phúc bên nhau chẳng còn bao lâu nữa.

Chúa đã chứng lời nguyện của chúng tôi, nay hai đứa đã qua ngưỡng cửa của tuổi “thất thập cổ lai hy” và trải qua bao nhiêu sóng gió

tai ương mà vẫn yên bình. Từ lúc cả hai vợ chồng không còn phải bươn chải vì đời sống, miếng cơm manh áo không còn là mối lo hàng ngày nữa thì chúng tôi chuyển hướng sang chăm sóc các cháu nội ngoại. Không biết có phải vì nhiều thời gian ở cạnh nhau quá đến nhàm chán mà chúng tôi thường có những giây phút bàn luận, thỉnh thoảng cãi nhau chí chóc khi bất bình vì cách dạy dỗ mấy đứa cháu. (Mà không đúng, chỉ mình tôi hay chí chóc chứ Linh thì rất giỏi nhịn, hay không thêm giả nhời giả nhấc gì cả khi tôi bất ngờ nổi nóng.).

Chúng tôi vẫn không sao xa rời nhau được, và đôi lúc vẫn khắc khẩu. Chắc số đã định vậy mà, đành vậy thôi... Tạ ơn phước Chúa ban, Amen!

Nhã Giang Thu Tâm

Xuân Đến Rồi Chẳng

Nguyễn đình Minh

Lại một Xuân nữa đến trong ta
Tết đâu bằng Tết ở quê nhà
Mai vàng bánh mứt câu đối đỏ
Cụ đồ lã lướt nét hào hoa
Bốn mấy năm trời đã trôi qua
Đỏ ai trẻ được mãi không già
Giang sơn gấm vóc chờ ta đó
Ngày về chẳng lẽ nhớ không ra
Ai đã ra vào chốn trường sa
Phòng không hỏa tiễn vẫn xông pha
Ngày bay đêm gác quên giấc ngủ
Đoạn cuối cuộc đời lấm xốt xa
Quanh đi quẩn lại tháng ngày qua
Tâm thân viễn xứ sức mệt nhòa
Miếng cơm manh áo đành cảm nín
Chờ ngày quang phục Nước non ta

MÙA XUÂN HY VỌNG

Xuân tha hương! Xuân mang nhiều nhưng
nhớ

Cánh mai vàng báo hiệu năm mới sang
Một năm cũ với lắm chuyện ngổn ngang
Hết thiên tai rồi chiến tranh, bệnh tật

Đẩy thế giới ngày càng thêm tất bật
Sống vội vàng trong nỗi sợ bất an
Năm Quý Mão hy vọng sẽ xoá tan
Cuốn trôi hết những muện phiền năm cũ

Làm tươi mới bao khuôn mặt ủ rũ
Và lau khô những giọt lệ đắng môi
Cho sự sống lại phát triển sinh sôi
Sự ấm áp bao trùm trên nhân loại

Để tình người không hao mòn hủy hoại
Những toan tính cực đoan đừng tồn tại
Kẻ độc tài ngông cuồng xin dừng lại
Lập lại hoà bình hạnh phúc an nhiên

Đó là điều tôi chúc tết đầu tiên
Trong năm mới với bao niềm hy vọng
Trong năm mới với bao niềm lắng đọng
Xin nguyện cầu cho THẾ GIỚI bình an

KTP (Denmark)

Thăng Xuân Quý Mão 2023

**BAN BIÊN TẬP BT/SH CATN KÍNH CHÚC QUÝ NIÊN
TRƯỞNG NĂM MỚI QUÝ MÃO 2023 DỒI DÀO
SỨC KHỎE, TRÀN ĐẦY NIỀM VUI VÀ HẠNH PHÚC.**

NHÁNH MAI VÀNG

Thôn Phú Lộc uể oải phơi mình dưới cơn nắng gắt dù trời đang vào Xuân. Hậu cứ của Bộ Chỉ Huy Liên Đoàn 12 BĐQ cũng lảng dần sinh hoạt. Thay vì theo con đường đi ngang qua doanh trại kiêm hậu cứ của các Tiểu Đoàn 21 và 39 BĐQ để đến khu vực của Tiểu Đoàn 37 thì tôi rẽ phải, theo lối tắt ở phía sau cư xá sĩ quan của Liên Đoàn rồi băng ruộng để đi cho gần. Vừa bước lên bậc thềm của văn phòng Tiểu Đoàn 37 BĐQ thì đã nghe tiếng reo vui:

- Có ông ở đây thật là đỡ cho tui quá!

Thiếu úy Tuấn vừa thân mật bắt tay tôi, vừa nói nhỏ:

- “Gồng” dùm tui vụ tiếp nhận quà Xuân Chiến Sĩ này nghe! Ông về thật đúng lúc ghé nơi!

Anh bạn cựu học sinh Phan Chu Trinh và sinh viên trường Luật này bán cái đẹp thật! Tôi vừa làm bầm trong bụng vừa đóng vai đại diện cho Tiểu Đoàn để nhận quà và thư chúc Tết của các học sinh trường Nữ Trung Học Hồng Đức gửi cho đơn vị. Đã có hai thầy và bốn em học sinh đang ngồi quanh bàn họp, trước mặt mỗi người là một tách trà đang tỏa khói và vài đĩa bánh mứt. Trong góc phòng là một số thùng gói ghém đẹp mắt và buộc nơ nhiều màu. Cuộc tiếp xúc diễn ra ngắn gọn nhưng rộn rã. Một mặt là nhờ Tuấn giải chuyện thời còn đi học và tôi thì cứ luôn miệng kể chuyện tham dự hội chợ Tết Giáp

Dần của Trường Nữ, mặt khác, hai vị giáo sư đều là những người đã tham gia buổi văn nghệ mừng Xuân do Tiểu Đoàn tổ chức hồi năm ngoái, nên câu chuyện cứ thế mà diễn tiến trong bầu không khí thật tự nhiên và thân mật. Sau đó, Tuấn mời phái đoàn qua Câu Lạc Bộ ăn cơm chiều nhưng người giáo sư hướng dẫn thoái thác với lý do chính đáng là “Phải đưa các em về sớm như đã hứa với nhà trường và phụ huynh...”.

- Ông có chương trình gì cho mấy ngày Tết không?

Tuấn vừa hỏi tôi, vừa nhìn theo chiếc Dodge chở phái đoàn của trường Nữ Trung Học đang tiến ra cổng.

- Ăn Tết tùy hứng. Không có dự tính nào cả. Tôi đáp gọn.

- Vậy nếu ông muốn thăm Thiếu tá Gio hay Đại úy Vương và mấy người bạn của ông ngoài hành quân, thì ngày mai trở lại đây đi với tui vào Quảng Ngãi. Sáng đi sớm. Phát quà xong là về liền. Còn không thì trưa mừng Một trở lại đây nhậu với anh em một bữa. Coi như để mừng Xuân và bàn giao bán chính thức hậu cứ này cho ông.

- Mai mấy giờ ông về pa?

- 8 giờ sáng! Hay là...ở đây chờ tui lo xong công việc rồi tui mình vào phố nghe! Thăm "nàng" một chút rồi mình trở vào đây ngay. Tường Vy gặp ông chắc vui lắm, cứ nhắc ông và bản Mộng Dưới Hoa hoài.

- Tôi không có chủ đích rõ rệt, lại cũng có ý ghé qua vài nơi. Đúng 8 giờ sáng mai mà không thấy tôi thì ông cứ vọt, đừng chờ! Còn mừng Một thì tôi sẽ có mặt với anh em!

- Cũng được! A! Suýt chút nữa tui quên. Mới hai tuần trước, có một cô tên Mai và

người chồng vào đây tìm ông. Họ có để lại một mảnh giấy nhỏ. Ông chờ đây.

Tuấn vào trong văn phòng rồi trở ra ngay với một mảnh giấy trên tay.

- Tui đã biết câu chuyện ghi trong đó. Là cô ấy kể cho nghe chứ không phải tui coi lên đâu! Nhớ trở lại đây sáng mai hoặc mừng Một nghe!

Tôi gật đầu, bắt tay từ già Tuấn rồi cất mảnh giấy vào túi áo. Không cần đọc vội vì có thể đoán được nội dung. Trên đường ra cổng, tôi rào chân đi một vòng ngang qua dãy văn phòng của các Đại Đội với hy vọng nhìn thấy một gương mặt quen thuộc nào đó. Nhưng không còn ai lai vãng. Vắng ngắt. Khu gia binh kế bên doanh trại cũng im lìm không kém. Quang cảnh hoàn toàn trái ngược với một năm trước đây, khi Tiểu Đoàn từ Trà Kiệu trở về hậu cứ dưỡng quân và ăn Tết. Còn bây giờ thì cả Liên Đoàn đang bảo vệ Quảng Ngãi. Lính xa nhà nên hậu cứ buồn thiu! Gia đình của những người bạn thân cũng không thấy đâu. Nhà chị Hương, vợ thiếu úy Công và nhà trung sĩ Chế Việt, người bạn văn nghệ đầu tiên của tôi khi mới ra đơn vị, đều đóng cửa. Có thể chị Hương đã về Hồ Nai ăn Tết và vợ con của Chế Việt cũng đã về Huế đón xuân không chừng. Nhớ quá những ngày dưỡng quân đầu đời của Lính!...

...Mảnh giấy của cô giáo tiểu học theo tôi vào Hương Xưa, chiếc quán quen thuộc nằm cạnh ga Hòa Khánh, nơi lui tới hầu như hằng ngày mỗi khi chúng tôi có dịp dưỡng quân tại hậu cứ. Buổi xế chiều, quán vắng. Những

người quen thuộc không thấy đâu. Anh chị Quyên lo đi sắm Tết. Hương, cô em út của chị Quyên thì đi dự tiệc mừng xuân với bạn học chung lớp. Không biết khi nào họ trở về. Cô thâu ngân viên cho biết như thế. Tôi chọn chiếc bàn trong cùng, nơi mọi khi chúng tôi vẫn thường quây quần trước đây. Nhân ảnh vẫn hằn nét trong đầu nhưng người thì đã chia xa. Một thoáng chạnh lòng khi nghĩ đến những đồng đội còn đang miệt mài trong vùng lửa đạn. Họ không có mùa xuân đích thực. Bóng xuân chỉ đến qua làn sóng phát thanh với những bài hát quen thuộc đến nằm lòng. Mùa xuân của Lính là những gói quà nho nhỏ và những cánh thư từ hậu phương gửi ra tiền tuyến. Những nét chữ học trò, dù mang cùng một nội dung, đã là một hạnh phúc thật ấm lòng. May mắn lắm Lính mới nhận được vài chữ không nằm trong “ bản sao ” đã được ai đó viết sẵn. Tuy nội dung chỉ là vài dòng mộc mạc với lời chúc an lành trong mùa xuân mới, nhưng bấy nhiêu thôi cũng đủ để Lính khoan khoái đem khoe râm trời với bạn bè trong đơn vị. Ngày mai đồng đội của tôi sẽ nhận được những niềm vui nho nhỏ ấy để càng thêm nhớ nhà, nhớ phố và nhớ bạn hữu gần xa. Họ còn ở tuyến đầu còn tôi may mắn hưởng xuân nơi phố thị và đang miên man nhớ họ: những người- mà chỉ mới một năm về trước- đã cùng tôi lòng vòng ngoài Đà Nẵng. Bây giờ thì một số đã về với cát bụi hoặc đã an phận đời thường sau khi đã bỏ lại một phần thân thể nơi chiến địa. Không tính người mới, thì những người cũ còn lại trong Trung Đội chỉ đếm được trên đầu ngón tay sau 4 lần bổ sung quân số trong năm vừa qua. Một năm lại đến rồi đi. Ngày giờ này, năm ngoái,

ai này đều hăm hở vác những nhánh mai từ rừng núi Quế Sơn và Duy Xuyên mang về làm đẹp cho hậu cứ rồi tha hồ ra phố Đà Nẵng vui xuân, còn hôm nay thì chỉ một mình tôi bên ly cà phê, ngồi trong quán vắng để thả ký ức về những kỷ niệm còn rất đậm nét, trong đó có hình ảnh của cô giáo trẻ mà anh em trong đơn vị đặt cho biệt danh là ..." Mai mốt ". Tôi không buồn đọc mẫu nhắn tin mà tôi đã đoán được phần nào nội dung. Chắc chắn không ngoài chuyện báo tin đã lập gia đình kèm theo vài câu cáo lỗi vì đã không lần nào tôi nhận được hồi âm của Mai. Cũng hợp lý thôi khi những lá thư tôi gửi cho Mai chỉ là để nhắc tới hôm gặp gỡ thật tình cờ và đặc biệt, hoặc chỉ nhờ chuyển vài lời thăm hỏi của tôi đến ông nội của nàng. Nhưng tôi làm!

"..Ông Nội mới qua đời tuần vừa qua (thứ bảy 8/2/1974) trong Hòa Mỹ. Nội vẫn nhắc anh hoài và đã có ý định sẽ gửi tặng anh một nhánh mai như hồi năm ngoái. Nhưng...Buồn quá!...Còn em thì bận đủ thứ chuyện nên chỉ một lần gửi thư thăm anh rồi thôi. Bà nội đã về Phước Tường ở với ba má và vợ chồng chúng em. Vài hàng tin cho anh rõ.

Mai "

Bức thư chỉ vồn vện bấy nhiêu lời. Không có câu nào nhắc tới sự bất tin sau đúng một lần hồi âm. Nhưng vì sao tìm đến hậu cứ để báo tin buồn, trong khi những liên lạc suốt năm qua chỉ là những lời thăm hỏi của tôi nhờ nhắn lại với người lão niên mà tôi thật lòng trọng kính? Tôi không có cảm giác rõ rệt, chỉ biết đâu đó trong lòng đang dậy lên một nỗi buồn pha lẫn chút bùi ngùi. Tôi có thể đoán được nguyên do vì sao ông cụ qua đời và nhớ ngay đến ngày gặp mấy ông cháu của Mai trong vùng trách nhiệm hành quân...chỉ mới một năm trước đây thôi!...

Tháng giêng 1974, chừng một tuần trước Tết nguyên đán, địch liên tục quấy phá và pháo kích vào hai xã Phú Diên và Dương Mông thuộc quận Quế Sơn, gây thương vong cho các đơn vị Địa Phương Quân và Nghĩa Quân cũng như các hương chức xã, ấp và dân lành, nên Tiểu Đoàn 37 BĐQ được chuyển khẩn cấp từ Phong Thử thuộc quận Điện Bàn qua Quế Sơn để...đẹp loạn. Tiểu Đoàn rải quân từ Phú Trạch về tới Hòa Mỹ, lấy con đường hỏa xa xuyên Việt làm ranh giới giữ an ninh cho các làng, thôn trong vùng. Mấy ngày truy lùng bóng địch chỉ như một cuộc picnic bằng súng đạn dọc theo hành lang của hai con suối Trà Nam và suối Cái ngay tại cửa ngõ đi vào thung lũng Quế Sơn, bên kia đường rầy xe lửa. Không thấy bóng dáng của đám chính quy, còn du kích thì vốn quen thuộc địa thế nên nhanh chóng chém về rồi biến mất dạng vào rừng sâu của thung lũng sau khi bắt loa tuyên truyền hoặc pháo kích lẻ tẻ vào vị trí đóng quân của chúng tôi và các đại đội bạn. Không khí lạnh lạnh của núi rừng, cộng với

vẽ hoang tàn đổ nát của những ngôi nhà một thời là dấu ấn của sự trù phù và an bình trong vùng Cẩm Sơn, Hòa Mỹ làm người lính chợt se lòng. Đó đây là những nền nhà ngổn ngang kèo, cột mục rữa hoặc cháy nám. Từ đường xe lửa xuyên Việt trở vào hướng Tây là vùng oanh kích tự do, là đất chết. Nhưng khi nắng hồng mang hương Xuân trở về thì cũng là lúc vạn vật hồi sinh nên bằng cách này hay cách khác, một số người quanh vùng vẫn vượt đường rầy, vào tận trong vùng Cẩm Sơn vốn đã bỏ hoang từ lâu để lo chuyện vườn tược hay chăm sóc những khóm mai vàng vốn nổi tiếng đẹp như Quảng Nam của họ. Đã có không hiếm những trường hợp họ bị du kích hay chủ lực tinh bắt đi dân công, thực chất là tải thương cho địch sau khi chúng thất bại trong những lần tấn công vào phòng tuyến của các đơn vị Địa Phương Quân hay các đơn vị tăng phái như chúng tôi. Ông nội của Mai và đứa cháu chừng 12, 13 tuổi là những người mà chúng tôi gọi là liều mạng đó.

- Ông không mang theo giấy tờ tùy thân và khai là đã ở trong thôn Hòa Mỹ mấy ngày rồi đó chuẩn úy! Còn đây là những bó mai ông nói là chặt từ trong vườn nhà.

Trung Sĩ Diệp vừa báo cáo vừa chỉ vào mấy bó mai buộc đầy trên chiếc xe đạp dựng kế bên hai ông cháu. Tôi nhìn ông lão, chưa kịp hỏi thì ông đã lên tiếng, đại ý nói là đang cư ngụ trong làng ty nạn Chiêm Sơn-Trà Kiệu, vốn là nơi dành cho đồng bào tản cư khỏi vùng giao tranh bao gồm các xã Phú Trạch, Hòa Mỹ và Cẩm Sơn của Quê Sơn cùng những nơi khác của quận Duy Xuyên gom về.

Tôi đã 70 tuổi rồi! Dem theo giấy tờ làm chi cho mất công?! Còn thằng cháu thì mới có 12 tuổi thôi. Nó theo để phụ giúp tôi về trong đó chặt ít nhánh mai về bán Tết.

Ông lão vừa phân trần, vừa đưa tay chỉ về hướng thung lũng. Tôi trấn an ông và giải thích là lính chỉ làm nhiệm vụ của mình khi hai ông cháu đi ngay vào chốt tiền đồn. Giữ ông lại để lấy tin chứ không phải làm khó dễ người dân. Lúc này thì hai ông cháu có vẻ bớt lo lắng và sau đó ông cụ kể lại những ngày hai ông cháu vào tận nền nhà xưa để làm công việc mà cũng có nhiều người dân khác làm như ông. Lúc ông đang nói về chuyện trảy lá và chăm sóc mấy cội mai thì có khinh binh của Đại Đội dẫn ba người tiến đến chỗ chúng tôi đang đứng. Họ là đại diện của Hội Đồng Xã Chiêm Sơn- nơi có làng lánh cư mà ông lão vừa cho biết- và một cô gái.

- Đây là thẻ căn cước và giấy chứng nhận cư trú của ông nội em.

Cô gái vừa nói vừa đưa giấy tờ cho tôi.

- Có người về nói là ông nội và em Trung bị giữ lại trong này nên em đã mời ông phó Chủ Tịch Hội Đồng Xã và Thư Ký cùng vào đây để xin cho ông nội về.

Người phó chủ tịch Hội Đồng Xã cũng tiếp lời cô gái:

- Đây là ông Tư, cư dân của làng ty nạn do chúng tôi điều hành trong Chiêm Sơn. Xin chuẩn úy cho ông về. Bà cụ ở nhà lo ghé lắm!

Tôi cười, kể lại sự việc và kèm theo một câu nói đùa là ngoài cầm chướng và pensée thì mai là loại hoa tôi ưa thích nhưt. Vừa không!? Tôi ghét bọn cộng sản và muốn con

cháu khỏi phải bận tâm, lo lắng nên mới ra đây sinh sống. Làng tản cư này mới đầu cũng đông dân lắm. Nhưng bà con không chịu được cảnh bí rịt trong bốn bức tường đất, lại không có ruộng rẫy canh tác nên đã bỏ đi gần hết. Phần tôi thì nhất định không đi đâu cả!

- Ông bà bác già yếu rồi. Nên về Đà Nẵng sống tốt hơn. Chứ còn nơi đây cũng không an ninh lắm đâu.

- Làng tỵ nạn Trà Kiệu này là nơi gần nhất để chúng tôi có thể ở tạm và trở lại vùng Cẩm Sơn- Hòa Mỹ bất cứ lúc nào. Tôi muốn sống càng gần nơi chôn nhau cắt rốn càng tốt! Mỗi năm vài ba lần tìm về nơi mình được sinh ra và lớn lên là hạnh phúc của tuổi già chúng tôi đó cậu. Vả lại, mấy cội lão mai là nguồn thu nhập khá tốt mỗi khi Tết đến. Bỏ cho chúng khô héo hết cũng uổng lắm!

- Cháu biết ông bác quyến luyến với ruộng vườn, nhà cửa trong đó, nhưng mọi thứ đã tan hoang cả rồi. Chưa kể vào đó sẽ bị tình nghi là việt cộng, ngược lại bọn họ có thể nghĩ là ông bác vào dò thám giùm chúng cháu. Đường nào ông bác cũng lâm vào cảnh thiệt thân cả!

- Tưởng gì! Chỉ có Biệt Động Quân hay lính Bộ Binh lâu lâu mới tạt qua đây nên không biết tôi, chứ còn lính địa phương và đám du kích nhảy núi trốn trong thung lũng Quế Sơn còn lạ gì tôi chứ! Toàn là bọn nhóc trong làng không hà. Ông bà chúng nó, cha, chú của tụi nó đều biết tôi là ai. Lúc đầu đám du kích còn kiếm chuyện nhưng sau đó thì bọn nghe xong câu nói thì ông Tư và các đại diện của Chiêm Sơn bật cười, còn cô gái thì có vẻ e thẹn ra mặt.

- Cháu tôi đây tên Mai. Nó là cô giáo tiểu học. Chắc là vừa từ Đà Nẵng về thăm chúng tôi dịp cuối tuần thì gặp chuyện này.

- Mai một nhớ vào thăm chúng tôi nghe cô Mai!

Một người lính của trung sĩ Diệp buột miệng trêu chọc càng làm cho cô giáo thêm mắc cỡ khi quay lưng bước theo hai vị hương chức, còn ông Tư khi đẩy xe ngang qua tôi thì cười:

- Có thật cậu thích...mai không!?

Tôi không trả lời, chỉ mỉm cười và gật đầu. Ngay lập tức, có ai đó la lên thật lớn:

- Ông nội yên chí. Thế nào mai một chuẩn úy của tụi cháu cũng sẽ tìm ông nội để xin...Mai là cái chắc!

Tràng cười thay lời tiễn chân tướng đầu chỉ là một lối đùa dễ thương trong ngày sắp vào xuân nhưng lại trở thành hiện thực khi chỉ hai ngày sau là có lệnh cho cả Tiểu Đoàn di hành về Trà Kiệu, quận lỵ của Duy Xuyên, để đoàn xe Quân Vận vào đón. Khoảng cách di chuyển không xa, Chiêm Sơn lại nằm ngay vòng đai của Trà Kiệu nên tôi mới có dịp tìm đến thăm ông Tư trong khi chờ đợi phương tiện về hậu cứ dưỡng quân...

..."Không ngờ lại gặp chuẩn úy ở đây!

- Hôm ở trong Quế Sơn cháu nghe ông bác nói là đang ở trong làng tỵ nạn này, nên khi ra đến đây thì bọn cháu ghé thăm.

- Ở chơi lâu không?

- Dạ, cả tiểu đoàn đang chờ xe vào bốc về Đà Nẵng. Chắc không chờ lâu đâu.

- Vậy thì uống chút trà, ăn miếng bánh cho vui. Của cháu Mai mang từ Đà Nẵng về cho chúng tôi ăn Tết đó!

- Cảm ơn ông bác. Cháu tưởng cô Mai về ở đây với hai cụ từ hôm kia rồi.

- Phải đến hôm nay nó mới nghỉ dạy. Chắc hẳn nó sẽ về đây ngay để phụ với tôi và bà nội nó lựa mấy nhánh mai đẹp nhất mang ra chợ quận bán Tết.

- Năm sau ông bác đừng vào đó chặt mai nữa! Nguy hiểm lắm! Trong đó là vùng oanh kích tự do. Mấy hôm trước chút xíu nữa thì...

- Tôi quen rồi! Bao nhiêu năm nay tôi bị lính cộng hòa và đám bộ đội chặn bắt hoài nhưng rồi cũng đâu có sao!

- Không thể may mắn mãi như vậy đâu ông bác ơi! Súng đạn vô tình. Lỡ như...

- Tôi biết! Nhưng là đất đai, nhà cửa của cha ông. Cực chẳng đã mới phải lìa quê đó cậu! Có ai muốn xa nhà đâu. Phải

họ để yên cho tôi làm gì thì làm. Mà đâu phải năm nào cũng trở vào đó. Tùy theo thời tiết nữa. Có khi vài ba năm mới có mưa thuận gió hòa, mà mai vàng thì rất cần nắng ấm, đất mềm và không úng nước. Năm nào được Trời thương như vậy thì làm sao bỏ qua cơ hội cho được!

- Cháu không dám nói hỗn, nhưng mạng người quan trọng hơn còn cây cỏ thì...

- Cây cỏ cũng có cảm nhận của chúng nó chứ! Cậu không biết đâu. Mỗi lần tôi đứng trên thềm nhà xưa, mỗi khi tôi vun gốc, lật lá cho mấy cội lão mai mà ông cụ tôi đã cố công ghép giống từ mai động và mai chủ, là tôi cảm thấy như chúng nó muốn reo vui để chào đón mình. Còn tôi thì khỏi nói! Cứ chạm vào chúng là tôi có cảm giác như ...đang nắm tay bà lão nhà này lúc mới quen vậy đó!

- Thật vậy sao ông bác?!

- Sao lại không thật! Cây mai có hồn lắm đó cậu! Chặt chiu nó cẩn thận thì nó sẽ cho ra những nhánh và cành trông như hình mẫu tử, phu thê hay những tư thế như trong võ thuật vậy đó.

- Ô! Hóa ra ông bác là nghệ sĩ thứ thiệt rồi!

- Không phải đâu! Muốn được như vậy thì phải o bế thường xuyên, ngày này qua ngày khác trong suốt cả năm trời thì họa may...Còn tôi thì khi xưa vốn chỉ mày mò theo kinh nghiệm học được từ ông cố con Mai. Chưa bao lâu thì giặc giã triền miên. Thì giờ đâu mà chăm với sóc. Nay còn tệ hơn! Phải bỏ bê mọi thứ và phó thác cho đất trời. Một năm chỉ có vài lần vào trong đó dòm ngó qua loa. Chỉ có gần Tết mới tĩa tấp đều đặn hơn một chút. Thấy mấy cội mai đó đã bằng tuổi mình mà coi bộ còn sung mãn lắm cho nên tôi thích ngắm nhìn chúng nó rồi theo dáng vẻ của cả thân, cành, lẫn nhánh mai mà tưởng tượng rồi nói vậy mà thôi!

- Thật là tiếc quá! Tội cháu phải đi rồi. Nếu không, thế nào cũng ngồi đây học kinh nghiệm của ông bác.

- Thì cứ viết thư cho tôi. Gửi thẳng về đây hay là nhờ em nó chuyển cũng được. Cháu Mai thường hay về thăm hai ông bà già này lắm.

- Dạ, mai một thế nào cháu cũng viết thư thăm ông bác và bà bác.

- Đây là nhánh mai mọc theo thế tam tài. Thấy cậu cũng thích hoa mai nên tôi tặng cho cậu làm quà Tết. Nhánh này đem chưng bày trên bàn làm việc thì đẹp mắt lắm.

- Dạ, cháu sẽ đem về chưng bày trong văn phòng Đại Đội...Mà tam tài là sao vậy ông

bác?!

- Là hình ảnh của Phúc, Lộc, Thọ hay biểu tượng của Cha, Mẹ và đũa Con! Tùy theo cách diễn đạt của người chơi mai...

Mai không nói rõ lý do vì sao ông nội của nàng qua đời, nhưng tôi có thể hình dung được câu chuyện đau buồn đó dựa vào những gì đã xảy ra hồi năm ngoái. Những người dân như ông nội của Mai chỉ cảm nhận được mùa xuân khi đứng trong mảnh đất của cha ông gầy dựng qua bao thời kỳ. Những nhà trồng tía yêu nghề như ông sẵn sàng trả bất cứ giá nào để tận hưởng hạnh phúc được hòa mình với cây cảnh mà họ bỏ công vun trồng, tía tấp. Hòa Mỹ từ lâu đã là vùng xôi đậu. Chạm trán, giao tranh thường xuyên xảy ra quanh năm. Súng đạn vô tình. Thương vong là chuyện không thể tránh được. Ông nội của Mai đã nằm xuống ngay trên mảnh đất mình được sinh ra và lớn lên. Chắc chắn là ông rất hạnh phúc khi lìa đời. Điều đáng buồn là người dân ở nông thôn thường bám đất, giữ làng. Họ không muốn xa lìa mảnh ruộng và khóm vườn nên nhiều người chấp nhận sự áp đặt và cai trị của cộng sản. Họ trở thành "cha mẹ chiến sĩ," hay Vợ con anh hùng, "thậm chí là gia đình liệt sĩ." Ông nội của Mai không ở trong số những người đó. Ông hiểu cộng sản ngay trong thời kỳ kháng Pháp và càng hiểu họ thêm khi càng ngày đấm tay sai của đế tam quốc tế càng bộc lộ bản chất khát máu của cái gọi là bạo lực cách mạng." Khi cuộc chiến về đến thôn làng, ông mới chịu bỏ lại sau lưng tất cả những gì sâu đậm nhứt của đời người để đổi lấy tự do. Nhưng ông không đi đâu xa. Mặc cho gia đình nài nỉ, ông quyết định nương náu ngay bên kia lằn ranh của quận nhà, chỉ cách làng xưa, xóm cũ có một vùng đồi mà độ cao nhứt không hơn 25 mét và một

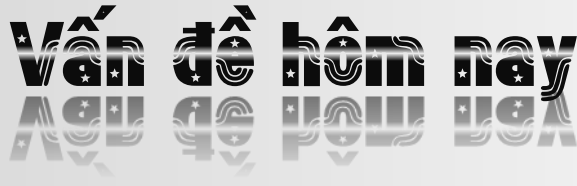
nghĩa địa rộng lớn được biết là đã có từ cả trăm năm trước. Ông là hình ảnh của tình tự dân tộc và văn hóa thôn trang mà chiến tranh do cộng sản gây ra không tài nào hủy diệt được. Cây cảnh lúc vào xuân mà điển hình là những cội mai già, muôn đời là nét chấm phá để điểm tô cho vẻ đẹp quê hương và nét ngà nhân bản, trong đó nét chấm phá đậm màu nhứt chính là sự hiện diện của ông Tư và những người nặng tình với nhà xưa, vườn cũ như ông mỗi khi đến độ Xuân về.

Tôi thầm cảm ơn ông cụ và đôi tay nghệ sĩ của núi rừng Duy Xuyên và thêm nhớ nhánh mai vàng trong văn phòng đại đội của mới một năm trước. Xuân đến rồi đi, nhưng duyên tao ngộ đủ để tạo thành mối thân tình, mặc dù nhíp cầu tri âm chỉ là những cánh thư không có hồi đáp. Dù sao cũng là một kỷ niệm ám lòng, chỉ có điều...Phú Lộc và Phước Tường cách nhau không xa, nhưng sao không lần nào cô giáo trẻ ghé đến đưa thư trong cả năm qua?! Vài chữ hỏi thăm hoặc đôi dòng chuyển lời nhắn tin có tốn quá nhiều thời gian như vậy không? Câu hỏi cứ lãng vãng trong đầu khi tôi rời quán Hương Xưa để đón xe Lam vào Đà Nẵng. Lại thêm một lần xuống phố với những mơ hồ, trống vắng và tâm trạng đầy, vui bất chợt. Nhưng dù sao thì nhánh mai vàng mà ông Tư có lòng ưu ái hứa tặng cho tôi, sẽ không chỉ là nhánh Tam Tài trong tâm tưởng, mà còn là nhánh Thiên Nhân"(*) của mùa Xuân hằng hữu giữa đời thường.

HUY VĂN (HVC)

(*) Thuyết Thiên Nhân Hợp Nhất trong Nho Giáo

Tạp ghi

Điệp Mỹ Linh

Hôm ra mắt tác phẩm Trả Lại Sự Thật Lịch Sử cho Việt Nam Cộng Hòa của giáo sư Tường Vũ – ngày 13-11-2022, tại hội quán của đài Saigon Houston – có phần thảo luận giữa tác giả, ban tổ chức và quan khách.

Trong phần thảo luận, tôi rất lưu ý đến lời phát biểu của cựu phóng viên chiến trường Vũ Thanh Thủy; vì tôi muốn hiểu tâm trạng cũng như quan điểm của bà Vũ Thanh Thủy và tâm trạng cũng như quan điểm của tôi – người từng tháp tùng các cuộc hành quân hỗn hợp, trên sông rạch, của Hải Quân Việt Nam Cộng Hòa (VNCH) để viết tường thuật – có bao nhiêu điều khác biệt về cuộc chiến tương tàn do ông Hồ Chí Minh xách động và chủ xướng để người miền Bắc xâm lăng miền Nam một cách tiệm tiến nhưng rất tàn ác và quy mô!

Bà Vũ Thanh Thủy đề cập đến người Lính VNCH với những lời chân thành. Tôi nhận ra bà Vũ Thanh Thủy có cùng quan điểm với tôi. Sau đây là nhận xét của bà Vũ Thanh Thủy về người Lính Mỹ: "... Người dân miền Nam ít thích làm thân hay kết bạn với người Mỹ, nhất là lính Mỹ, để giúp họ hiểu về văn hoá và con người VNCH để tạo sự hiểu biết, yêu mến và kính trọng của người Mỹ đối với VNCH; trong khi phía CSBV có hẳn một chính sách o bế người Mỹ, nhất là giới truyền thông, khiến báo chí Mỹ ảnh hưởng các vị

dân cử và quần chúng Hoa Kỳ có cái nhìn sai lệch và coi thường VNCH."

Bà Vũ Thanh Thủy nhận xét đúng. Nhưng hôm đó, vì không chuẩn bị trước và cũng vì lâu quá không xuất hiện trước công chúng, tôi hơi mất bình tĩnh, chỉ góp ý vắn tắt: "Tôi đồng ý với bà Vũ Thanh Thủy. Nhưng, khi mình muốn người ta thân thiện và hiểu mình thì mình nên nghiêng về phía người ta, tỏ thái độ thân thiện với người ta trước."

Hôm nay, trong bài này, tôi xin trình bày thêm về quan điểm của tôi để bổ túc cho phần phát biểu không trọn vẹn của tôi vào hôm ra mắt sách.

Vấn đề tuyên truyền thì csVN có hẳn một chiến lược và chiến dịch để "nhồi sọ" người miền Bắc, như: Người miền Nam Việt Nam phải chịu đói khát, cơm không có ăn, nhà không có mà ở, người csVN phải xẻ Trường Sơn vào giải phóng người miền Nam "ruột thịt?!" khỏi sự kềm kẹp của Mỹ Ngụy.

Điện hình cho sự "nhồi sọ" ghê tởm của csVN là phát ngôn của nhà văn Dương Thu Hương khi Bà theo "bộ đội ông Hồ" vừa đến Hàng Xanh, Saigon, ngày 30/04/1975: "Tôi khóc ngày 30 tháng Tư 75 vì thấy nền văn minh đã thua chế độ man rợ!"

Câu nhận xét của bà Vũ Thanh Thủy "... người dân miền Nam ít thích làm thân hay kết bạn với người Mỹ, nhất là lính Mỹ..." là có thật!

Thời tôi học trường trung học Võ Tánh Nha Trang, cũng như khi tôi học Luật tại đại học Luật Khoa Saigon, những thiếu nữ

con nhà gia giáo không bao giờ được phép tiếp xúc với binh sĩ Hoa Kỳ; dù rằng chúng tôi rất muốn được thực tập để phát âm tiếng Anh cho đúng.

Sau khi lập gia đình với một sĩ quan tác chiến Hải Quân, tôi được tiếp xúc với các vị cố vấn của Bộ các con tôi. Tôi từng chứng kiến nhiều vị cố vấn bị thương; vài vị nhớ nhà, chiều xuống, thường ngồi một mình phía trước chiếc Soái đỉnh – chiến đỉnh chỉ huy – “ngân nga” những tình khúc làm ray rức hồn tôi! Mời đọc giả vào link này để đọc những chi tiết đã dẫn:

<https://vietbao.com/a309291/nguoi-linh-my>

Những điều tôi từng chứng kiến trên những dòng sông nhuộm máu luôn ray rức hồn tôi; vì, từ ngày tỵ nạn tại Hoa Kỳ đến nay, tôi chỉ viết được bài Tạ Ơn Mảnh Đất Này, khi Hoa Kỳ bị Al-Qaeda – thủ lĩnh là Osama bin Laden – tấn công tòa tháp đôi tại New York, September 11, 2001, chứ tôi không có khả năng để làm được điều gì cho mảnh đất và những người đã cư mang gia đình tôi, trong khi người cùng huyết thống với chúng tôi – csVN – thì cố truy lùng để khủng bố tôi! Bằng cớ là dư luận viên csVN đã điện thoại (tôi không hiểu làm thế nào họ có số điện thoại của tôi) và nhiều lần công khai khủng bố tinh thần Điện Mỹ Linh về những bài viết phơi bày sự tàn ác và dã tâm của csVN! Mời xem các links này:

<https://nhanquyenvn.org/viet-nam-ung-ho-nga-vi-mien-bac-tung-xam-luoc-mien-nam.html>

<https://ivanlevanlan.wordpress.com/2021/11/03/>

[diep-my-linh-khong-duoc-phep-xuc-pham-dan-toc-viet-nam/](https://nhanvanviet.com/diep-my-linh-khong-duoc-phep-xuc-pham-dan-toc-viet-nam/)

<https://nhanvanviet.com/>

https://www.facebook.com/permalink.php?id=502267849966924&story_fbid=1383590185168015

<https://ivanlevanlan.wordpress.com/2021/09/10/diep-my-linh-dung-cua-them-vaovet-thuong-da-lanh/>

<https://nhanvanviet.com/moc-son-lich-su/diep-my-linh-lo-ro-la-ke-xuyen-tac-bia-dat/>

Thế hệ di dân đầu tiên đang từ từ “ra đi”. Chúng tôi kỳ vọng vào thế hệ di dân kế tiếp. Niềm kỳ vọng đó được tôi đề cập trong bài Người Lính Mỹ. Xin trích đoạn: “Biết bao nhiêu con cháu của các sắc dân tỵ nạn tại Mỹ đã thành công vượt bực trên nhiều lãnh vực, trong mọi địa hạt; thế mà đã có tổ chức nào của người tỵ nạn thành lập Hội Giúp Đỡ hoặc biết ơn Thương Binh và tử sĩ Hoa Kỳ chưa?

Chưa!” (hết trích).

Tôi nghĩ, chưa bao giờ Hoa Kỳ cần sự tham gia và khích lệ tinh thần một cách tích cực của Người Tỵ Nạn cho bằng lúc này; vì Hoa Kỳ đang lâm nguy!

Sự lâm nguy của Hoa Kỳ không những vì rất nhiều gián điệp Trung cộng xâm nhập Hoa Kỳ; Trung cộng “tuồn” ma túy vào Hoa Kỳ; Trung cộng mua nhiều bất động sản và nhiều

nông trại – gần phi trường hoặc cơ quan quân sự của Mỹ để gián điệp của Trung cộng để hoạt động – mà là sự xâm lăng có khí giới do Trung cộng đã và đang âm thầm thực hiện!

Theo Reuters Nov. 17/2022 thì: “The United States is deeply concerned about the Chinese government setting up unauthorized ‘police stations’ in U.S. cities to possibly pursue influence operations, FBI Director Christopher Wray told lawmakers on Thursday.”

Theo PBS NewsHour, Mike Corder tường trình trên AP, Oct. 27/10/2022 thì: “Laura Harth – a campaign director with the group – told The Associated Press that China has set up at least 54 overseas police service stations.”

Còn Trung cộng thì giải thích rằng: Các trụ sở cảnh sát của Trung cộng trong nhiều nước trên thế giới, kể cả Hoa Kỳ, chỉ với mục đích giúp người Trung hoa về các vấn đề giấy tờ như bằng lái xe, giấy khai sinh, v.v...

Nhưng, cơ quan an ninh Hoa Kỳ tiết lộ, cũng cùng bản tin đã dẫn bên trên, rằng: “According to Safeguard Defenders, China claims 230,000 suspects of fraud were ‘persuaded to return’ to China from April 2021 to July 2022.”

Phát ngôn viên Bộ Ngoại Giao Trung cộng chối: “Chinese Foreign Ministry spokesperson Mao Ning said Thursday that Beijing wasn’t doing anything wrong. Chinese public security authorities strictly observe the international law and fully respect the judicial sovereignty of other countries...”

Nhưng, theo Karl Salzmann, trên Na-

tional Security, Sept. 15/2022 thì: “The expansion of these overseas police stations comes as human rights activists warn that China is harassing political dissidents on foreign soil. Some political exiles say China is misusing Interpol to bring back dissidents, including foreign nationals, the Telegraph reported.”

Trên đất nước Hoa Kỳ và nhiều nước bên Âu Châu, Trung cộng ngang nhiên thành lập đồn cảnh sát, nhân viên có vũ khí, mà bắt cần giấy phép của chính quyền địa phương.

Trong khi đó, Hoa Kỳ chuyển đến Úc Châu sáu “nuclear-capable B-52 bombers” thì Trung cộng mạnh mẽ lên án: “... The relevant US behaviors have increased regional tensions, seriously undermined regional peace and stability, and may trigger an arms race in the region.

China urges the parties concerned to abandon the outdated Cold War and zero-sum mentality and narrowminded geopolitical thinking, and to do something conducive to regional peace and stability and enhancing mutual trust between the countries.” Zhao told reporters at a regular briefing in Beijing.

Thái độ “vừa ăn cướp vừa la làng” của Trung cộng đối với Hoa Kỳ hiện nay gọi lại trong hồn tôi những mưu lược mà Trung cộng đã dạy cho csVN, như: Đấu tố để con tố Cha, vợ tố chồng; chiến thuật biển người; chiến thuật xa luân chiến; tiền pháo hậu xung, v.v... trong cuộc chiến tàn khốc 1954-1975; sau cuộc chiến là vô số trại tù khổ sai và vùng kinh tế mới để triệt tiêu tất cả tinh hoa Miền Nam!

Hỡi đồng bào Việt Nam tỵ nạn cộng sản tại Hoa Kỳ, chúng ta nên thể hiện một cách thực tiễn lòng biết ơn của chúng ta đối với nước Mỹ cùng những người đã và đang thật sự đem mạng sống của chính họ để bảo vệ nước Mỹ.

Tôi muốn đề cập đến Người Lính Mỹ. Trong lực lượng tác chiến tinh nhuệ nhất hành tinh của Mỹ không thể nào không có sự góp sức của con cháu người Việt tỵ nạn.

Tôi xin đề nghị cộng đồng người Việt tỵ nạn và quý vị có thẩm quyền trong các tổ chức vô vị lợi cũng như quý cơ quan truyền thông, hãy quyết định và cổ động để thành lập Hội Biết ơn Tử Sĩ và Thương Binh Hoa Kỳ hoặc thực hiện một Bia Tưởng Niệm, ghi rõ: Cộng đồng người Việt tỵ nạn cộng sản biết ơn sự hy sinh cao cả của Người Lính Mỹ.

Bia tưởng niệm sẽ được dựng nơi công viên công cộng hoặc trung tâm thương mại của người Mỹ để nhiều sắc dân được chiêm ngưỡng.

Hôm khánh thành đồ án, cộng đồng người Việt và ban tổ chức sẽ mời quan chức người Mỹ cũng như người Việt tham dự.

Trong khi Trung cộng cố tình phá tan nước Mỹ thì thái độ thân thiện và biết ơn của người Việt tỵ nạn đối với nước Mỹ sẽ được người bản xứ nhận biết và quan tâm...

Vừa viết đến đây, computer báo cho biết tôi có tin mới.

Vào Yahoo, tôi thấy bảng tin của Reuters, Nov. 20/2022, do Chris Gallagher và

Leah Douglas tường thuật: "WASHINGTON (Reuters) -Kevin McCarthy, the Republican leader in the U.S. House of Representatives, said on Sunday he would form a select committee on China if he is elected speaker of the chamber, accusing the Biden administration of not standing up to Beijing.

"China is the No. 1 country when it comes to intellectual property theft," he told Fox News in an interview.

"We will put a stop to this and no longer allow the administration to sit back and let China do what they are doing to America."

McCarthy also told Fox News his party would "stop these police stations in America..."

Đọc đến đây tôi mừng quá, cười vang. Cháu Nội của tôi từ phòng bên cạnh bước sang, giọng lo âu:

"Ba Noi", are you okay?

Vừa cười "toe toét" tôi vừa reo:

- Yeah! "Ba Noi" is okay, but China is not.

Cháu tôi chẳng hiểu gì cả, chỉ tròn mắt nhìn tôi./.

Điệp Mỹ Linh

TÌNH BẠN ĐỜI LÍNH CHIẾN

Nguyễn Văn Huân, th-tá Tiểu đoàn trưởng TĐ23/BĐQ, rời Tiểu đoàn, ông ra làm Tri phủ An Nhơn (ông xưng Tri phủ) hôm tôi ghé thăm, ông mừng lắm, Hùng “tồ tồ” chắc biết Kháng ở Quận Annon, năm sau về mời đám cưới thật ra mời tr-tá Sâm, th-tá Chiêu, th-tá Huân, và một số trong đơn vị, là vừa lễ phép vừa tôn trọng vừa xã giao, chứ làm gì mấy vị đi được! Tháng sau đưa bà xã ra Pleiku thăm các vị trong Liên đoàn rồi về quê Thọ Lộc ra mắt bà con, lễ cúng ông bà, ghé An Nhơn vô thăm th-tá Huân giới thiệu:

- "đây bà xã em"

- “ủa! Hôm trước dẫn cô kia tới cũng giới thiệu bà xã, nay cũng bà xã,“

- “thôi anh cả ơi! Mới sáng gặp ông, ông đốt nhà người ta rồi,“ cả đám cười vang, qua Mỹ, ông ở Houston chưa kịp đi thăm ông, nghe ông bị tai nạn. Nguyễn cầu hương linh Ông sớm về cõi Vĩnh Hằng...

Vương Mộng Long, có thể tuổi đời anh em mình hơn thua nhau mấy tháng, mấy ngày, biết đâu lại trùng ngày sinh. Nhưng, quân đội có “Hệ thống quân giai” (không phải quần dài). Anh ra trường trước em, thâm niên quân vụ nhiều hơn, lợi rùng trước em, cấp bậc trước em, từng trải hơn em, kinh nghiệm đời từ Bắc vào Nam, ngút ngàn. Muôn đời em vẫn là thằng em của anh, lại là cây viết tiểu thuyết kaki rùng, người đọc không chán. Nhờ Đăck-Soon 1970, mà anh em mình liên lạc được với

nhau, anh vẫn khỏe ? Mong cây bút anh bay bổng tầng cao, để người Việt hiểu nhiều hơn về những bộ Quân phục rừng của chúng ta. Nói đến Tr-tá Bùi Văn Sâm, em cũng có vài kỷ niệm ở TTHL/Dục Mỹ . Ông về làm chỉ huy phó cho Đại tá Ng Văn Đại, gọi em lên, thầy trò tâm sự cả buổi chiều ông rút từ trong bóp ra cái Carvisit của Đ tá Nguyễn Quang Kiệt đưa cho em, em rất cảm động, ông nói “ngoài đơn vị mình là anh em Huynh Đệ Chị Bình, về đây mình vẫn là anh em. Anh thấy đó, ở TT em có nhiều đặc ân đó là lý do. Và khi ở K5 Suối máu, em có qua K1, lâu quá không nhớ sao qua K1 lần ấy, gặp ông, em nói nhỏ “ông Thầy”, ông nhìn em gật đầu, ông mặc quần đùi trắng ngã màu mỡ gà ở trần, Đan mấy cái “sọt nan tre”, nhìn mà thương ông làm sao ấy...

Anh em mình, còn hiện hữu ngày nào, còn liên lạc với nhau, ghé tay nha!...

Nguyên Phúc Cư, hiện ở đâu? Đọc bài này lên tiếng ok, tao với mày có một kỷ niệm vừa tiếu, vừa tức, vừa vui vụ gì đó lâu quá quên, mày giận tao mày rút súng ra lên đạn, tao bắn gần chân mày cái đùng.

- “rút súng lên đạn là nhát đàn bà ok!” Ôm nhau cười cùng xuống Hội quán uống cafe, từ hôm đó tao chết danh "Kháng Colt -45"...

Ngô Lê Hồng, hình như sau 75, nghe tin anh vẫn trụ Ninh Hoà “thắng về nội, thối về ngoại là đúng rồi, đọc hồi ký này liên lạc với tôi OK!” Năm tướng của anh, giờ chắc nhiều ngang dọc, năm thằng con đúng là sanh ngũ hổ, không hổ danh con cháu VIỆT... Nhớ những ngày ở trại Gia binh, mình quá nhiều kỷ niệm, cùng ở một dãy nhà cùng nhậu vào cuối tuần. Ngược với Ng Văn Tri ở Tu bông Vạn già với 5 nàng Công chú. Cả hai vẫn khỏe chứ! Hiện ở đâu, đọc được bài này hai

ông nhớ liên lạc nhé...

Văn Hữu Trọng, danh sách phong thần thiếu mày, thần không linh. Tánh mày hiền lành dễ mến, chưa bao giờ mịch lòng bạn bè, lại đẹp trai như Ng Phúc Cư, tụi mình cùng đơn vị lại cùng về Dục Mỹ. Nhớ TĐ23/BĐQ, nhớ TTHL/Dục Mỹ, những kỷ niệm ngày nào của chúng mình, khó quên Trọng nhẩy, cũng như mọi người mày và Cư nổi quan hệ với tao à nha!...

Lê Văn Hùng(Hùng tồ tồ), có lẽ vui nhất là năm ông về Louisville dự đám cưới, ông đại diện nhà trai, Kháng đại diện nhà gái, nghe MC giới thiệu: Đại diện nhà trai ông Lê Văn Hùng Qui Nhơn, mình vọt hỏi:

- “Anh là Hùng tồ tồ phải không?”

- “Ừa! Anh là ai.”

- “Kháng Colk-45 đây!” Hai thằng phóng tới ôm nhau, mừng khôn tả.

Nhớ lại lúc anh về thay Lê Trường Hậu, Đợt hành quân trận Bình Tây 48, 10.00pm xung phong lên chiếm đồi, Ng Khoa Khiêm Tr-đội trưởng tr- đội 2 trực ngày đó, phát bản đồ hô”xung phong”, lãnh ngay trái B40 vào bọng đá, 4.00am nó nói rất nhỏ:

- “Kháng ơi! Tao không xong rồi..., chia nguồn sống cho mày”. Anh thấy đó, tôi khóc ngất theo nó, khi về Hậu cứ, nhìn hàng quân không thấy nó, tôi lại khóc, vô bàn nhậu uống rượu vô là tôi chửi anh. Biết tâm trạng của tôi, dù tôi hồ đồ chửi bậy, anh vẫn yên lặng, không nói một lời, với điểm này mà tôi thương anh, tôi mến anh; thêm câu:

- “Kháng à! Từ Bắc vào Hùng ở Qui Nhơn nên Bình định là quê hương của Hùng.” Câu nói thân thương làm sao ấy. Bắc kỳ 75 dù cả chục mảnh bằng Tiến sĩ, trong đầu không mấy may suy nghĩ được câu nói thân

thương như thế này. bảo sao người miền Nam thân thiện được với chúng mày!

Vừa rồi không xuống Dallas được, nhưng nhất định tôi sẽ lăn bánh tới đó, đâu còn bao nhiêu ngày nữa với tuổi trên dưới 80. Phải gặp nhau một lần để đầy vơi niềm tâm sự cùng nhau... Vì ngoài anh, mình còn ba người bạn và hai đứa cháu cũng ở Dallas...

Nghĩ đến Nguyễn Chấn Hưng 22 xót xa lắm, hai thằng ở hai làng kế nhau, học lớp nhất với nhau, lên Đệ Thất, tao học CĐ, mày học An Nhơn khi vô Thủ Đức mày ra Tiểu đoàn 22/BĐQ, tao về 23/BĐQ trận Bình Tây 48,49 Tiểu đoàn 11 bể, 22 nhảy Trực thăng lên thay, từ bãi đáp phải đi qua tuyến 23 mới đến thay tuyến 11 bị bể, mày ngồi với tao chuyện trò với nhau cả tiếng đồng hồ, đêm đó khoảng hơn 10.00pm, thằng truyền tin báo:

- “ông thầy, Thẩm quyền 2/22 và thằng truyền tin vừa bị trái B40 đi rồi”

- “cái gì, ông ấy vừa nói chuyện với tao hồi chiều mà!” Không ngờ câu chuyện hai thằng chiều hôm đó lại là lần cuối cùng. Hưng! Tao cứ nghĩ câu “Hồng nhan bạc mệnh” là dành cho phái nữ... mày vừa trắng vừa đẹp trai, tao còn mê mày..., nào ngờ mày cũng ra đi sớm như vậy. Thương mày nhiều lắm Hưng ơi! Cầu chúc mày sớm về chốn “Vĩnh hằng” tự tại, không còn buồn vui sướng khổ nữa...(@)

(@) Nguyễn Chấn Hưng ở Cù Lâm Nam nhà lâu ngày chợ

Ng Văn Thu, thay th-tá Chiêu Tiểu-đoàn trưởng 23/BĐQ, anh người Long an, nhỏ con rất dễ thương rất hoà đồng với anh em trong tiểu đoàn, ai cũng mến anh, ngày anh bỏ đơn vị từ lính tới quan ai cũng buồn thương tiếc anh, nguyện cầu anh từ lòng đất mẹ về gia hộ độ trì cho đàn em của anh.

Thương anh lắm thiếu tá Thu ơi, người tốt sao lại vắng số! Em nhớ có lần anh bảo em:

- “về hậu cứ, sáng đi Cầu lạc bộ uống cafe xong, chiều chú mấy đồng ra phố, lột lon đi chơi với lính”

- “Không đi chơi với lính, mai mốt đụng trận bị thương Đại bàng đâu công em về được. Ra trận với lính, về hậu cứ cũng nên đi chơi với lính” anh mỉm cười, cũng với nụ cười hiền hoà của ông anh...

Văn Công Trình, tụi mình chưa trò chuyện với nhau bao nhiêu, mà đã bỏ tao ra đi, trở trêu hai tiểu đoàn kề nhau, hành quân liên miên ít về hậu cứ trùng hợp cứ thế mà chúng mình ít gặp nhau. Ngày nghe tin mà ra đi tao buồn vô hạn cùng dân Bình định cùng học CĐ, cùng một bình chủng, cùng một Liên đoàn...thỉnh thoảng qua Cali, tao thường gặp Văn Công Định em mà, rất OK tham dự sinh hoạt công đồng, tham dự tích cực hội Liên trường Quinhơn, xứng đáng là em của Văn Công Trình.

Nguyễn cầu mà sớm về cõi Vĩnh Hằng quên hẳn: hỷ, nộ, ái, ố, cõi trần gian này...

Trần Ích Châu, tao rất cảm động nghe tin tao, vợ mà lái xe cả tiếng đồng hồ cho tao mà gặp nhau. Mà hỏi:

- “Kháng, mà còn nhớ tao không”, thú thật nếu không có thằng em tụi mình Dương Đường Trúc tao và mà làm sao nhớ nhau được, 52 năm rồi! Nói chuyện với mà tao muốn khóc, lúc tụi mình 7 đứa về Liên đoàn 2 Pleiku thằng nào cũng chưa tròn 30. Nay, 52 năm sau, chỉ một câu mà hỏi cả chục lần, vợ mà bảo:

- “ảnh lẫn rồi, em đi làm ở nhà lấy xe chạy bỏ ở đâu đó đi bộ về, chiều về em tá hoả chạy đi tìm, Police kéo bỏ bãi em đi chuộc về”.

- “Cảm ơn chị, vừa gặp nó tôi ngỡ ngàng,

nó ngỡ ngàng làm sao ấy, ôm nó mà thấy đôi mắt nó xa xăm ở đâu nó không thấy tôi trong mắt nó...tội nghiệp quá”, những gì của dĩ vãng, có nhớ nhưng cũng quên nhiều, thương mà nhiều lắm Châu ơi! Mà bảo tao về Houston lần nữa, ở đây BĐQ nhiều lắm, khoá 27 cũng nhiều, OK! Bánh xe còn lăn được, tao sẽ qua với mà cùng anh em.

Nhớ sáng này, ra chợ Hoà Bình vào Lee Sanwhish mua ly cafe mang ra có một vị đang ngồi đưa tay nắm lại hỏi:

- “Bác năm nay bao nhiêu tuổi?”

- “18”

- “cái gì 81 sao bác khỏe vậy, tôi 75 mà chống gậy rồi ”

- “tại không nghe lời ông cha để lại, đêm bảy ngày ba vào ra không kể, là khỏe thôi” Cười!

- “nghĩ bậy nên bi đát, Đêm ngủ 7 tiếng, ngày ăn ba bữa, bánh ngọt, trái cây, ăn, mệt ngủ thêm buổi trưa là ý này.”

- “làm sao được?”

- “10.00pm lên giường, vặn Alarm, Alarm reo, búng mạnh chân ngồi dậy, không nường thêm, mười bữa nửa tháng là quen, Alarm có sẵn trong người, khỏi cần để Alarm nữa tới giờ tự động dậy”...

Lê Văn Toàn, cứ như là tao tìm mà nát nước, tao không có Facebook, nên tao nhờ nhiều người, lên Mạng tao hỏi Thiết đoàn 3/ Kỵ binh đánh Mail đủ chỗ, vẫn không tìm ra mà. Vô lý thật vô lý, nghe tin mà ở Houston tao nhờ nhiều người ở Houston tìm giúp, Hiện có ông Nguyễn Văn Nam làm ở sở An Sinh Xã Hội Houston, ông hứa bằng công việc ông đang làm hy vọng sẽ tìm ra mà. Qua Mỹ lý gì mà không hội họp bất cứ Hội đoàn nào kể cả hội Thiết Giáp. Mà là thằng bạn thân thương nhất của tao, từ TĐ3/KB/ Pleiku đi phép mà xuống Nha trang thăm

tao, xúc động khi mày bay từ Fleiku xuống thăm. Tình bạn còn gì bằng! Giờ tao mày trên hàng “8” cả rồi, gặp nhau nhìn nhau một lần trước khi giả từ cõi này. Toàn ơi “Trăm năm trước ta chưa từng gặp mặt, trăm năm sau biết còn gặp nữa không” cuộc đời “sắc sắc không không, thôi mày hãy đến một lần với tao” đọc bài này tất cả những người bạn mà tôi quên tên và mày nên liên lạc với tao qua Email

(thantam4246@gmail.com). Tao nhớ mày lắm Toàn ơi ! Tội nghiệp thằng Nguyễn Văn Trung, ngày rời Thủ Đức, nó ôm tao, rồi lột chiếc đồng hồ tặng tao, tao cảm động quá tao rút bộ đồ Bông tặng lại nó, Toàn ơi! 5 tháng sau về Sư Đoàn 5, nghe tin nó tử trận, tao buồn cả đêm thao thức mãi. Tao có những thằng bạn như mày, như Trung, như Lê Tường Kiệt, Lưu Bạch Ngọc, Trương Ngọc Sanh...nhiều, nhiều nữa..l đời tao như vậy cũng không đến nỗi...phải không Toàn(?)...

Lê Tường Kiệt, Hội “Những Người Ở Rể” nghe tên hội, có ông bạn người Huế ở Louisville cũng ở rể Đất Sét, xin nhập Hội, mấy chục năm nay chưa một lần Đại hội, nên chưa ghi tên vào sổ “không có tên nào”... Vừa rồi tao có đi Houston, định đi du lịch một vòng bằng xe Bus xuống Dallas, gọi thằng cháu bên OKLAHOMA qua chở về nó trước khi đi Wichita tìm Lưu Bạch Ngọc, xong qua mày. Nghe lạ tai hèn! Sau cái ngày ở tù về, gặp nhau trước đám con, tự dưng không thằng nào “tao tao, mày mày” nữa, nay nhân bài tào lao thiên địa này xưng hô cho nó đã. Như những ngày “xa xưa” ok! Đưa địa chỉ Email tới đây, gửi cho đọc, không xuôi tai “Delete” là xong. Nếu xuống Kiệt chắc ở hơi lâu, vì... sẽ biết sau, như ba tuần ở Houston vừa qua, vui lắm, nhất là những ngày cuối...

- “Kiệt ơi! Ở Thủ Đức nằm giường đôi, tao mày nằm đôi mặt nhau, mày đầu gối cuối cùng tan cuộc chiến, tội mình hội ngộ ở Sadec, tao bán cà rem, mày chích heo, chích chó.” Lên voi, xuống chó mới là biển dâu...nhớ Ng Văn Chánh không? Hôm rồi về Sadec, nó trách tao, sao không bấm phone nó ra đón, còn bảo khi nào lên máy bay, đưa ông lên phi trường. Tao đi Qui Nhơn về thẳng con tao nó không dám nói, sợ tao phóng ngay trong đêm, sáng ra nhà tao, gọi về báo:

- "Chánh Sơn Tùng chết, ông hay chưa?

- "Cái gì? Tôi mới nói chuyện với nó khoảng mười hôm..."

Đáp xe về Sadec, vợ nó bảo:

- “ảnh bị nhồi máu cơ tim, món quà anh tặng chưa kịp xử dụng” nói trong nước mắt. Vào bàn thờ đốt cây nhang cho nó, nhìn tấm hình tao la: - “Chánh”, rồi ghen ngào, rơi lệ ngồi xuống ghế. Mày thấy không? Bạn bè lần lượt ra đi, dù nó rất nhỏ tuổi, nhỏ hơn tội mình 6, 7 tuổi. Vô thường không theo thứ hạng...

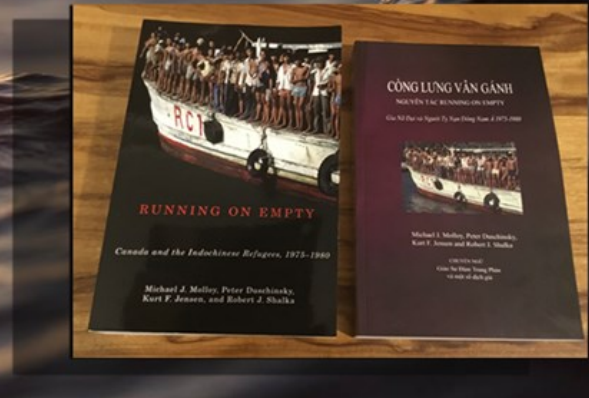
Lưu Bạch Ngọc, tại sao tự dưng mày bực liên lạc với tội tao, mày từng giới thiệu trong đám cưới con mày ở Wichita:.....đám con mày sao rồi...

Ngọc ơi! Như tao hứa với Kiệt “tao sẽ đi Wichita tìm mày...vẫn nụ cười hiền hoà...nụ cười không bao gởi khếp trên tấm hình trong “nhà Địa Tạng” tại Chùa PHÁP HOA ở Wichita...Nguyễn cầu Linh Hồn Lưu Bạch Ngọc sớm về Cõi Cực Lạc của Phật A Mi Đà ..

Khang Lưu Khoá 27TD

Chuyện cuối năm ...

Bùi Đức Tính

Câu chuyện “Chuyện Cuối Năm”, khi đã gần nửa thế kỷ sau, là đôi chuyện buồn vui; cuối năm mình cùng nhìn lại một đoạn thời gian đã qua, và ước mong một ngày mai trên quê nhà lại sáng ánh ban mai như ngày nào!

...

Thời gian chùng như mỗi ngày qua đi một nhanh hơn. Hay là, chỉ có những người cao tuổi mới thấy nó nhanh hơn, vì mình đang du hành theo vòng đời, và khi vòng đời đã bắt đầu quay trút xuống... Mới nắng hạ nóng bức đó, thì lại thấy lá úa đỏ và trong gió loáng thoáng hơi thở của Thu. Cảnh sắc bốn mùa nơi đây khác biệt rõ ra. Lá mùa thu đẹp lắm, nhưng cũng chóng tàn lắm. Thu sang cho lá úa tàn, lá vàng rơi rụng. Thu đi cho lá vàng bay, lá đỏ muôn chiều... Và rồi, quay đi, ngo lại thì thấy đã là tháng 12!

Tháng 12 đến, ngày nối nhau bay vụt qua, theo gió của những cơn bão lúc chuyển mùa. Không mấy chốc, hàng cây đổi màu lá đã trở trụi cành, như khi Xuân Diệu viết “Đây Mùa Thu Tới” để

tặng Nhất Linh:

Hơn một loài hoa đã rụng cành
Trong vườn sắc đỏ rữa màu xanh;
Những luồng run rẩy rung rinh lá...

Đôi nhánh khô gầy xương mỏng manh ...

Đối với những người đang nhận đất nước tạm cư là quê hương thứ hai của mình, thì có nhiều chuyện cuối năm lắm; chuyện bên quê nhà, rồi thêm chuyện tại quê hương thứ hai. Ngay tại tỉnh bang này, năm nay có rất nhiều sự kiện khác biệt. Đầu năm thì lạnh giá; nhiều thành phố nằm trong luồng khí lạnh từ cực Bắc thổi qua, nhiệt độ hạ xuống đến trừ 45 độ. Hết lạnh, sang mùa hè thì nóng, nóng đến gần 50 độ C. Hơi nóng gây thêm nạn cháy rừng dữ dội; gần hai ngàn đám cháy, trong đó có nguyên một làng đã bị thiêu hủy. Cháy từ tháng 6, sang cuối tháng 10 vẫn còn gần hai trăm khu rừng đang đỏ lửa. Khi lửa rừng được dập tắt xong, gần tám ngàn cây số vuông đã bị cháy rụi. Tiếp ngay theo đó

là các trận bão lụt kinh hoàng; đã gây thiệt hại nặng nề nhất trong lịch sử của tỉnh bang. Tổng thất đến 2 tỷ đồng, 15 ngàn người đã phải bỏ nhà cửa, đất vườn, nông trại, ... để chạy lánh nạn; có hơn nửa triệu gia cầm bị chết ...

Tại các quốc gia văn minh, bão lụt là do thiên tai và người dân được chính phủ tận tâm, nhanh chóng cứu trợ. Ngược lại, tại Việt Nam, thiên tai gây nên bão lụt chỉ là nguyên nhân phụ.

Nguyên nhân chính là do con người. Người giết hại người!

Những con người ấy chính là các quan chức Nhà Nước. Họ đã tàn phá giang san, chặt cây phá rừng ồ ạt, bừa bãi... để mà kinh doanh trục lợi cho mình. Điển hình gần đây là vụ sạt đất chết người khi mưa lũ, tại khu thủy điện Rào Trăng 3, vào lúc 12 giờ ngày 12 tháng 10, tại Thừa Thiên, Huế. Dân cứ chết. Các quan chức cứ sống nhớn nhọ, sống phè phỡn và ngồi ăn trên đầu dân lành; ăn thịt bò dát vàng chỉ là chuyện nhỏ. Có bão lụt thì... càng tốt! Nhà Nước sẽ biến cơ nguy thành cơ hội. Quan chức tung búng kêu gọi cứu trợ. Đây là cơ hội để ăn chia tiền quyền góp; nhất là nguồn đô la từ thiện, từ những người Việt ở hải ngoại. Những người Việt đó, trước đây đã từng bị Nhà Nước nguyên rửa rất nặng lời, với những từ ngữ mà người có chút văn hóa không ai muốn lập lại. Sau này, để vơ vét các nguồn lợi tức, đảng đã tro trên mà gọi người Việt tỵ nạn cộng sản ở hải ngoại là

"Việt Kiều"; ... những người có khúc ruột dài nghìn dặm!

Đây là những chuyện dài hàng năm ở VN, chuyện tương tự như nhau; có khác chăng là càng tệ hại, tang thương hơn, và... không sao kể hết được!

...

Một trong những niềm vui cuối năm trong cộng đồng người Việt ở hải ngoại, đó là quyển sách mới được phát hành, có tên là Còng Lưng Vẫn Gánh!

Một tác phẩm chuyển ngữ từ nguyên bản tiếng Anh "Running on Empty". Cũng như tên sách bằng Anh ngữ, tựa sách "Còng Lưng Vẫn Gánh" đã gợi nhắc hình ảnh: dù lưng đã còng vẫn ráng bước với đôi gánh nặng trên vai; một hình ảnh tận tụy với trách nhiệm, vì sự sống còn; vì sự cố gắng hoàn thành nhiệm vụ, dù trong tình trạng kiệt sức.

Hồi tháng Tám, năm 2020, trong các câu chuyện về non nước mình, có tựa đề là "Chuyện Mất. Chuyện Còn"; có một đoạn ngắn đã trích dịch từ Chương 6, trang 112, trong nguyên tác Running on Empty; và cũng thuộc Chương 6, trang 128, trong quyển chuyển ngữ Còng Lưng Vẫn Gánh, như sau:

" Tờ New York Times đã có một bài tường thuật rất là kinh hoàng: "Các nguồn tin chính thức của Philippines hôm nay cho biết rằng quân đội cộng sản Việt Nam đã giết 85 người tỵ nạn Việt Nam, trong đó có 45 trẻ em, khi thuyền đánh cá của họ mắc cạn ... trên một

hòn đảo ở Biển Đông. ... 8 người may mắn sống sót sau vụ thảm sát ngày 22 tháng Sáu này và cuối cùng đến được nơi ẩn náu ở Philippines ... Tài liệu đáng tin cậy đã cho biết quân đội cộng sản Việt Nam đã nổ súng vào chiếc ghe của người tỵ nạn bằng súng cối, súng máy và các thứ vũ khí tự động."

Đoạn trích dịch bên trên chỉ là một trong các tài liệu lịch sử sống thực, rất thực, đã được ghi lại trong *Running on Empty* và *Còng Lưng Vẫn Gánh*.

...

Bây giờ, chỉ còn vài ngày ngắn ngủi sẽ sang năm 2022!

Như vậy, cho đến gần nửa thế kỷ sau, chuyện thuyền nhân, tài liệu về người tỵ nạn... vẫn còn được trân trọng ghi nhắc; cho thế hệ mai sau được biết, và nhớ về cái giá của tự do mà cha mẹ, ông bà đã phải trả. Tại VN hiện nay, Nhân quyền vẫn còn bị vùi dập trong rừng luật của bạo quyền cộng sản. Các bản án tù chính trị đã được tòa án viết sẵn...

Chuyện Việt Nam thì còn nhiều, và rất đau lòng khi mất cả quê hương!

Còng Lưng Vẫn Gánh là quyển sách ghi lại giai đoạn đau thương của dân tộc Việt Nam, vì hai chữ tự do đã phải bỏ nước ra đi; cũng như để tri ân lòng nhân đạo của nhiều quốc gia trên thế giới, và nhất là để thấy sự vươn lên từ nhiều thế hệ của người Việt tỵ nạn cộng sản tại hải ngoại, tại Canada!

Đây còn là tài liệu lịch sử đã được Đại Học McGill (Quebec), Queen's (Ontario) và Hội Sử Học về Di Trú của Canada (CIHS - The Canadian Immigration Historical Society), cho phép dịch sang tiếng Việt và lưu hành. *Còng Lưng Vẫn Gánh* có ý nghĩa rất đặc biệt, không chỉ với người Việt Nam, mà với tất cả thế hệ người dân Canada và các quốc gia trong thế giới tự do; ở hiện tại và cho đến mai sau. Trong đó, có các tác giả của nguyên tác *Running On Empty*, cùng các cựu viên chức Cao Ủy Tỵ Nạn đã từng tham dự cứu trợ người tỵ nạn cộng sản; có đến sáu vị hiện đang ở tại thành phố này. Tất cả đều rất vui mừng chào đón quyển *Còng Lưng Vẫn Gánh*. Sau hơn 40 năm, nhờ hai quyển sách ấy mà nhiều thuyền nhân có được dịp gặp lại, và cảm ơn các vị đại diện cho Canada đã từng đến làm việc tại các trại tỵ nạn. Càng thật xúc động khi biết thiện nguyện viên giúp hoàn thành quyển sách, gồm những người tuổi đời đã cao đến thế hệ thứ ba hãy còn rất trẻ. Và đây còn là thế hệ trẻ, lớn lên từ trong một chế độ có chánh sách trồng người thâm độc. Nhà nước đã trồng cột vòng khăn đỏ vào cổ tuổi thơ, để dẫn dắt thế hệ trẻ đi theo con đường của đảng. Sự kiện này đã chứng minh rằng: chúng ta còn niềm tin nơi thế hệ trẻ.

Thật vậy: Hãy còn niềm tin nơi tuổi trẻ ở Việt Nam!

Trong bài *Chuyện Trăm Năm*, Phần 2, có đoạn kết là:

Trong thời miền Nam còn Sài Gòn, thời miền Nam mình còn tự do, trẻ em được lớn lên trong hồn nhiên và được theo học chương trình giáo dục nhân văn, nhân bản. Trên các đất nước tự do, nơi nhân quyền được tôn trọng, trẻ em không bị tròng cột cái ách "khăn đỏ" vào cổ, không bị nhồi sọ và tập tành gian dối, không bị xua đùa hát hò những giấc mơ lếu láo và kinh dị; đó là mơ gặp cái xác người đã chết mà chưa chôn, còn để nằm ở Ba Đình, hay tập tành nhún nhảy theo vòng cuồng mê của một hệ thống gọi là "giáo dục", thuộc kế hoạch "trăm năm trồng người" để phục vụ cho Đảng và Nhà Nước.

Miền Bắc có triệu hạt giống đã trở thành cỏ thụ, đến hơn 70 tuổi. Hạt giống gieo từ khi chiếm miền Nam, thành những thân cây, nay cũng đã già gần nửa thế kỷ. Hàng năm, Nhà Nước có hơn 20 triệu hạt giống mới!

"Chuyện trăm năm trồng người" quả là hiểm độc thật!

Thế nhưng, lịch sử nhân loại đã chứng minh rằng: bạo quyền không thể nào hủy diệt được tất cả các phán đoán, lương tri của con người.

...

Chỉ vài ngày trước Giáng Sinh, hôm 21 tháng 12, khởi đầu câu chuyện cuối năm, tựa đề là "Có một Đêm Đông ở làng Dương Nội", Kalyng Ngô đã phải cay đắng khi tâm tình:

"Nếu 80 năm trước, người thiếu phụ

trong Đêm Đông của nhạc sĩ Nguyễn Văn Thương đứng bên sông "ngẩn ngơ mong chồng", thì 80 năm sau, trong những ngày cuối cùng của năm, giữa mùa Đông lạnh buốt ở thôn làng Dương Nội, miền Bắc Việt Nam, cũng có người phụ nữ ngày đêm mong ngóng được gặp chồng mình.

Nỗi mong ngóng ấy kéo dài suốt một năm nay. Bây giờ cô biết, cô phải chờ đến mười năm nữa để có được ngày sum họp trong mùa Giáng Sinh, giữa đêm Đông ở làng Dương Nội.

Đỗ Thị Thu - vợ của Trịnh Bá Phương, tức "người nông dân nổi dậy" của làng Dương Nội vừa lãnh án 10 năm tù vì tội "... đấu tranh để được bầu cử tự do và người dân có cuộc sống văn minh hơn" như lời của Trịnh Bá Phương nói trước tòa..."

Lịch sử là sự thật!

Chế độ cộng sản rất sợ hãi sự thật!

Đảng cộng sản Việt Nam đã gian manh xảo trá viết lại lịch sử của dân tộc. Đồng thời tìm các cách để bắt giam những người dám đấu tranh cho Nhân quyền, đòi hỏi quyền được tự do nói lên sự thật. Trong đoạn Hậu Từ của bài "Đoan Trang hiên ngang đối mặt Sự Ác", tác giả Phan Nhật Nam có viết:

Có một điều rất đáng buồn là cho tới bây giờ ai cũng thấy hình như có một sự nhân nhượng của quốc tế và Hoa Kỳ về sự trừng phạt chế tài đối với Cộng sản

Việt Nam. Những lời tuyên bố gần đây về việc chính phủ Mỹ sử dụng Nhân Quyền như hòn đá tảng trong chính sách ngoại giao có giá trị gì không?

Người Mỹ, chính phủ Mỹ đã là thế, nhưng người Việt trong và ngoài nước không thể im lặng. Đúng như lời nhà văn Phạm Thị Hoài ở Đức đã cảnh cáo: “Nếu dân tộc này đã mất hết mọi phẩm giá cá nhân và chỉ còn là một đám đông vô hồn và hèn nhát. Vâng, nếu vậy thì dân tộc ấy xứng đáng diệt vong”. Người Việt trong và ngoài nước phải nhận ra rằng: Chế độ độc tài đưa ra bản án quá nặng đối với Đoàn Trang chỉ là vì sợ hãi. Đảng “sợ dân chúng sẽ tiếp tục tranh đấu mạnh hơn”. Lời nói cuối cùng của Phạm Đoàn Trang: “Mãi mãi các anh chị không xóa bỏ được tiếng xấu, độc tài, phi dân chủ, phản dân chủ. Vì con thú mãi mãi là con thú, nó không bao giờ có thể trở thành người được” ...

...

Hôm nay đã vào tháng ngày cuối năm, mùa Lễ Giáng Sinh lại trở về với màu lá xanh và hình ảnh cây thông. Những loại cây không chịu đổi màu lá theo mùa, có lá quanh năm xanh tươi, mang ý nghĩa rất đặc biệt với con người. Cây thông vẫn giữ màu lá xanh cổ hũ, dù trong khí hậu giá lạnh rất khắc nghiệt của mùa đông; đã được quý trọng và dùng trưng bày trong mùa Giáng Sinh, để đón mừng Thiên Chúa. Cùng Lưng Vẫn Gánh như

những cây thông mới, được gieo trồng từ tháng 12 năm 2019, cuối năm nay đã vươn cao, đâm chồi cùng niềm tin. Niềm tin của những người đã cùng lưng vẫn gánh. Những người nước ngoài xa lạ đã vì tình nhân loại, mà gánh gánh nặng người tỵ nạn. Những người Việt đã vì lý tưởng tự do, vì quyền được làm người của dân tộc, mà dẫn thân gánh trách nhiệm đối đầu với bạo quyền.

Hãy còn đó, một thời để nhớ và không thể quên!

Người Việt mình đã phải cùng lưng với những gánh tang thương bước đi tìm tự do!

“Ta thắm thía tử sinh, cuối bước nhục nhằn.

Ta níu ánh bình minh, giữa con tử sinh.”

Nhờ còn vòng tay nhân ái của thế giới tự do, ta mới đến bến bờ!

Và hãy còn đó những người cùng lưng vẫn gánh; còn tiếng nói bất diệt của những tù nhân chính trị, như người tù Phạm Đoàn Trang; còn tiếng nói kiên cường của một dân tộc không thể im lặng trước bạo quyền, một dân tộc không muốn bị diệt vong.

Những chồi thông xanh vẫn xanh, vẫn đang vươn tới dưới ánh ban mai!

Bùi Đức Tính

Truyện ngắn

ANH CHO EM ANH CHO EM MÙA XUÂN MÙA XUÂN

Mây Cao Nguyên

Sau bài viết " CHÀNG " được báo Lạc Long đăng lên em thấy thích thú vô cùng, được bạn bè khuyến khích em lại tiếp tục viết nữa đây. Hơn nữa ở Lake Tahoe trời thật lạnh vào Đông và thật thơ mộng khi chúa Xuân trị vì.

Em lại viết về anh nữa đây. Hình như trên đời này chỉ có anh là đề tài cho em sự hứng thú và thi vị để ghi chép lại lên tờ giấy trắng trinh nguyên này. Chắc anh còn nhớ những cái Tết đã đi qua trong cuộc đời chúng ta. Em dùng danh từ chúng ta một cách lạm dụng bởi vì anh có yêu em bao giờ đâu, anh và em đâu có sánh vai chung bước, em

chỉ là cô bé lỗ yêu thầm một phi công hơn mấy mươi năm về trước. Nhớ lại những ngày còn ở quê hương, cứ mỗi độ Xuân về lòng em bồi hồi và xao xuyến khi nghĩ đến anh. Anh là thần tượng, hình ảnh của anh đã cho em không biết bao nhiêu là niềm tin từ việc học hành cũng như cuộc sống. Phải thành thật mà nói rằng em đã hãnh diện và tự hào trao trọn trái tim nhỏ bé và trong trắng cho anh. Anh rất xứng đáng đón nhận tình yêu cao quý của em nhưng lại không màng tới trong khi đó rất nhiều người theo đuổi em. Tình yêu là một cuộc rượt bắt phải không anh mà em là người bị vấp ngã . Chắc anh rất ngạc nhiên và mỉm cười qua những lời em viết hôm nay. Nếu có xin anh để tâm hồn mình sống lại tuổi học trò sẽ thông cảm em hơn. Nào là lưu bút ngày xanh, nào là hoa phượng nở mỗi độ hè về, nào là bịn rịn trao nhau tấm hình kỷ niệm. Tuổi trẻ chưa biết yêu nhưng rất nhiều mơ mộng. Tại em yêu sớm nên gánh chịu nhiều thương đau. Thật ra nếu cho là thương đau thì cũng không đúng vì khoảng thời gian yêu anh cho đến bây giờ em vẫn sống sung sướng và hạnh phúc.

Đã qua hơn mấy chục mùa Xuân nơi xứ người cứ mỗi mùa Xuân là muôn vàng hạnh phúc và yêu thương đến với em. Nói cho cùng mùa Xuân đã có trong em từ khi em gặp anh lần đầu tại Phi Đoàn 229 ngày nào. Cái mãnh lực tình

yêu thật mạnh khủng khiếp phải không anh. Mặc dầu đã có gia đình, có cuộc sống riêng tư nhưng mỗi tình đầu em trao anh không bao giờ phai nhạt. Bây giờ em lại là cánh chim trời tự do không vướng bận muốn bay phương nào cũng được, tha hồ nghĩ về anh và viết về anh tuy nhiên không bao giờ chiếm anh từ tay kẻ khác mà em cho rằng may mắn hơn em qua định mệnh. À này anh, để em kể cho anh nghe chuyện này nhé. Vài năm về trước em theo gia đình ông anh tham dự một buổi tiệc có dạ vũ của mấy ông cựu nhà binh, một bàn toàn mấy ông to bà lớn cách bàn em không xa họ chuyện trò huyền thuyên hết chuyện này tới chuyện khác toàn là ở cái thời vàng son ăn trên ngồi trước thiên hạ. Tình cờ em nghe họ nhắc đến tên anh, em ngạc nhiên hết sức, em thấy một ông to lớn như Mỹ nói với mấy vị kia. Cháu nó sang đây từ năm bảy năm nhưng không bao giờ nó liên lạc với tôi. Thăng này lúc trẻ tự ái và gan lì lắm tôi bảo nó bay cho tôi nó nói là một phi công thời chiến chấp nhận hiểm nguy

ngoài chiến trường chứ không muốn núp bóng dưới cây cao bóng mát. Papa nó gọi tôi nhiều lần nhưng tôi vẫn không thuyết phục được nó. Chỉ có một phi công cấp tá bay cho tôi là biết rõ mọi chuyện, nó xin yêu cầu tôi và thiếu tá Lượng đừng cho Phi Đoàn của nó biết về sự liên hệ giữa tôi và nó. Kể ra tôi cũng rất hãnh diện có một đứa cháu như nó. Nghe xong em vẫn không tin,

nhưng khi nghe ông ta nhắc cả tên lẫn họ và chữ lót nữa em mới tạm tin thôi. Nếu đúng như sự thật, ngoài tình yêu ra em còn có sự kính trọng nữa. Anh là một thanh niên khiêm nhường chứ thời buổi đó mà gốc bự như anh họ phách lối và lạm dụng lắm. Em nghĩ rằng anh nên hãnh diện với ba bông mai vàng trên vai áo chính anh đã sống chết với nó chứ không phải nhờ vào thế lực. Biết đâu trước bảy năm nếu dựa vào thế lực anh đã đeo bông mai trắng rồi. Nói vậy chứ bông mai vàng đẹp hơn bông mai trắng nhiều anh ạ.

Xuân là Tết, Tết là Xuân mà sao em viết dài dòng và lảm cẩm quá phải không anh, mong anh hiểu và bỏ qua cho em nhé.

Nhân dịp Xuân về, với tâm chân tình em thành thật chúc anh và gia đình gặp nhiều may mắn thắng lợi và an bình. Em cũng không quên cảm ơn anh Đã Cho Em Mùa Xuân.

Mây Cao Nguyên

NGÀY KỶ NIỆM 12 NĂM THÀNH LẬP LIÊN TRƯỜNG SĨ QUAN TRƯỞNG QL.VNCH.

Trời đã lập Đông, chỉ còn 1 tuần lễ nữa là đến Giáng Sinh rồi. Đã từ bao lâu nay, ngày Giáng sinh hình như đã mặc nhiên trở thành ngày lễ chung cho cả người có đạo hay không. Tất cả cùng đón Giáng Sinh với không khí tung bừng náo nhiệt như nhau. Trong các Shopping, người người đang nô nức mua sắm những món hàng khác nhau về làm quà mừng cho thân nhân. Nhà nhà say mê trưng bày những cây thông với vô vàn quả cầu muôn màu cùng ánh đèn lấp lánh. Lòng tôi cũng tự nhiên nôn nao...

Dự báo cho biết hôm nay thời tiết hạ xuống thấp hơn 40 độ F và buổi tối chỉ còn 35 độ, khí lạnh tràn ngập không gian khi tôi vừa mở cửa để bước ra ngoài. Lạnh và lạnh đến run người, chiếc áo lông dày cộm khoác ngoài áo dài vẫn không đủ làm cơ thể đủ ấm khiến tôi run rẩy và vội vàng hơn từng bước chân. Mùa Đông đã đến rồi, nơi đây tuyết không rơi trắng xóa cho bầu trời thêm thơ mộng, ngoài đường cũng không có những cành cây trĩu nặng chùm pha lê trong vắt như nơi ngày xưa tôi đã từng sinh sống, không có những cây thông cao ngất với

những vòng đèn xanh đỏ chỉ chờ đêm xuống là bật sáng nhấp nháy ánh lân tinh. Cali xưa nay luôn tấp nập xe cộ và cảnh vật vào mùa Đông cũng thiếu hẳn sự lãng mạn đối với người luôn mang nhiều xúc cảm như tôi. Tôi lại nhớ người...

Trên đường lái xe đến nơi có hẹn buổi trưa nay, nhìn qua cửa kính xe tôi cứ lan man suy nghĩ và hồi tưởng...Chỉ 20 phút sau, tôi mừng rỡ vì đã tìm được parking đậu xe, tôi thầm nhủ “May quá”. Trước cửa Restoran đã có một nhóm các anh trong Ban tổ chức đứng nói chuyện. Chúng tôi tươi cười bắt tay chào hỏi nhau, tôi mừng rỡ khi gặp mặt anh Tô Phạm Thái, một thành viên của LTSQTB từ Nam Cali về tham dự. Còn tới gần 1 tiếng mới tới giờ khai mạc, tôi vẫn luôn có thói quen đi sớm nên vào tới bên trong vẫn còn vắng ngắt khách, chỉ có các anh trong ban tổ chức và ban nhạc có mặt. Nhà hàng tuy nhỏ nhưng nhìn quang cảnh tôi cũng thấy vui, gọn gàng và ấm cúng. Nhận xấp giấy chương trình do anh Trưởng ban Tổ chức Nguyễn Hữu Nhân giao cho, tôi tìm chỗ ngồi để xem lại.

Khách vào đông dần, nhà hàng trông chật chội hẳn với lượng khách bất thường lần lượt theo nhau bước vào. Nơi đây xưa nay chỉ bán các món ăn thông thường hàng bữa cho khách, lần này đã phá lệ nhận tiệc đặt của một Hội đoàn nên có nhiều lúng túng. Ban Tổ chức đã phải lo lắng trao đổi cũng như sắp đặt đến cả sân khấu lẫn bàn ghế và chỗ ngồi cho mọi người. Nhìn lên sân khấu nhỏ xinh xắn có chiếc bục gỗ in Logo của LTSQTB, một bên là 3 lá cờ, tôi

chợt thấy vui vui và thâm phục tài trí, sự chịu khó của người lính VNCH. Những **người lính** đã từng trải qua bao nhiêu năm trong gian khó thời chiến tranh, bao nhiêu năm trong lao tù cộng sản với muôn vàn khổ ải thiếu thốn vẫn sinh tồn trong kiêu hãnh, vẫn kiên trì với những sáng tạo từ thiên nhiên để tự túc tự cường. Ngày nay mặc dù tuổi tác đã cao, sức khỏe cũng gần cạn nhưng ý chí và tấm lòng yêu Quê hương vẫn luôn khiến cho chúng tôi khâm phục.

Một buổi tiệc Kỷ niệm với đầy đủ nghi lễ trang trọng và ấm áp tình thân giữa những người lính xa quê hương cùng gia đình, bạn bè đã diễn ra hơn 3 tiếng đồng hồ. Những ca sĩ trong chương trình cũng là vợ, thân nhân của lính đã nhiệt tình mang giọng hát để giúp cho buổi Kỷ niệm thêm sinh động. Từng điệu hát Bolero, Slowrock, Chacha, Vales, Tango, Rumba, Twist... cứ theo nhau rộn ràng, cuốn hút khiến không khí tươi vui thêm. Từng bông hoa hồng lần lượt được trao tặng sau bài ca khiến những nụ cười ca sĩ thêm tươi và đôi má thêm hồng. Nhìn đôi mắt chăm chú và dáng người im lặng như lắng nghe từng lời ca tiếng hát của những người lính ngồi phía dưới, một số người mà tuổi tác đã lên đến hàng gần 90 hoặc hơn, dù sức khỏe không thể tự thân nhưng họ đã cố gắng để tìm đến đây bằng sự trợ giúp của con cháu hay bạn bè. Không biết còn được bao nhiêu lần gặp mặt nhau đây, ý nghĩ bất chợt đến khiến tôi vô cùng bùi ngùi.

Gần đến giờ phải trả lại không gian cho nhà hàng, mấy anh chị em vẫn hăng say muốn trình diễn thêm, một số khách hình

như cũng chưa muốn rời chân. Chúng tôi quyết định sẽ hát tới người khách cuối cùng hoặc chỉ hát cho nhau nghe cũng được. Nhưng cuối cùng cũng đành lưu luyến và nắm tay nhau chúc bình an, dặn dò giữ gìn sức khỏe để gặp mặt nhau lần tới. Cuộc hội ngộ nào cũng không tránh khỏi sự chia ly sau đó, và bên cạnh hạnh phúc là buồn khổ. Đó là quy luật của tạo hóa mà chúng ta bất buộc phải chấp nhận. Nhân mùa Giáng Sinh và năm mới sắp đến, xin cầu nguyện cho tất cả những người tôi quý mến và tất cả mọi người trên thế gian này một mùa lễ đầy ân phước. Năm mới luôn được bình an, hạnh phúc, may mắn. Những câu hát trong nhạc phẩm “Điều giản dị” của nhạc sĩ Phú Quang theo tôi trong suốt chuyến lái xe trở về ...

*Hội ngộ rồi chia ly, cuộc đời vẫn thế.
Đâu là mặt trời nồng nàn khát khao
Hay đêm mịt mù đăm đăm trời cao
Nếu không có người, cuộc đời trôi về
đâu
Nếu không có người, mặt đất quá ho-
ang vu...*

San Jose Dec 18-2022

Nhã Giang Thu Tâm

Từ trái sang phải:

Thu Tâm, Chị Nguyễn hữu Nhân, Chị Lê văn Lợi, Chị Lê Thái Cư trong những chiếc áo dài do Thu Tâm khởi xướng thật đẹp

Nhã Giang Thu Tâm MC thật điêu luyện và những bài hát Giáng Sinh thật đáng nhớ.

Từ trái sang phải:

Anh chị Nguyễn hữu Nhân, Ông Biên Đoàn Nghị viên khu vực 7, Đại Úy Nguyễn Quan Tân SĐ 18, Ông Nguyễn Ngọc Tiên Chủ Tịch Cộng Đồng VN Bắc CA, Thiếu Tá Đỗ Đức Khóa 10 Thủ Đức

NGƯỜI LÍNH VNCH & VÀNH KHĂN TANG TỔ QUỐC

Mũ Đen Hoàng Nhật Thơ:

Cuộc chiến Việt Nam trên mặt trận quân sự thật sự chấm dứt lúc 1:15 trưa ngày 1-5-1975 sau khi Đại Tá Hồ Ngọc Cẩn, tỉnh trưởng, kiêm Tiểu Khu Trưởng Chương Thiện cùng các chiến sĩ dưới quyền bị sa vào tay giặc. Trước đó một ngày, tức là vào lúc 10:30 sáng ngày 30-4-1975, TT Dương Văn Minh kêu gọi các đơn vị, các cấp thuộc QLVNCH buông súng, sau này cũng có người gọi ông Dương Văn Minh là Tổng Thống “vi hiến.” Trong phạm vi bài viết này, tôi không bàn về hai chữ “vi hiến” hay hợp hiến, mà tôi chỉ nhắc lại giờ phút lịch sử sang trang máu, để cùng chia sẻ niềm đau thương dân tộc và “Vinh Danh-Tưởng Niệm-Tri Ân” những Người Lính VNCH.

Sau lời kêu gọi buông súng của ông Dương Văn Minh, một số Đơn Vị Trưởng và cấp Chỉ Huy vì không muốn người dân và thuộc cấp phải đổ máu trong giờ thứ 25, nên đã ra lệnh kéo mảnh vải trắng lên ngọn cờ tại đơn vị, chấp nhận chấm dứt chiến tranh. Từ ngày đau thương đó đến nay đã 47 năm, mảnh vải trắng đó bị xem là lá cờ đầu hàng. Không, VNCH bị bán đứng chớ Người Lính VNCH không thua; Miền Nam Việt Nam bị Cộng Sản cưỡng chiếm, nhưng Người Lính VNCH không đầu hàng. Người Lính VNCH chẳng những can trường để chiến thắng mà còn can trường ngay cả trong chiến bại.

Thiếu Tướng Nguyễn Khoa Nam, Thiếu Tướng Phạm Văn Phú, Chuẩn Tướng Lê Văn Hưng, Chuẩn Tướng Trần Văn Hai, Chuẩn Tướng Lê Nguyên Vỹ, Đại Tá Hồ Ngọc Cẩn đã hãnh diện và hiên ngang thay mặt cho toàn thể QL/VNCH chứng minh điều đó. Người Lính VNCH không bao giờ thua hoặc đầu hàng Cộng Sản. Mảnh vải trắng được Người Lính VNCH trân trọng, nghiêm trang từ từ kéo lên đỉnh ngọn cờ, kèm theo hai dòng lệ nhạt nhòa trong ngày tang thương đó là “Vành Khăn Tang Tổ Quốc”!

Mùa Xuân đến rồi qua đi, để lại trong lòng người Việt tha hương một nỗi buồn man mác trên con đường viễn xứ... Tháng Tư lại đến, gọi nhớ trong chúng ta một Tháng Tư của 47 năm về trước... Một Tháng Tư mà cả một quân đội hùng mạnh, thiện chiến nhất Đông Nam Á phải

tan hàng vì sự phản bội của đồng minh, một quân đội bách chiến, bách thắng bị trói tay trên bàn cờ chính trị thế giới; Một Tháng Tư mà cả quê hương Việt Nam bị Cộng Sản nhuộm đỏ bằng máu của Quân Dân Cán Chính VNCH; Một Tháng Tư mà cả một dãy giang san Việt Nam hoa gấm bị bọn Cộng Sản phá tan nát, nhận chìm trong máu và nước mắt của 90 triệu dân Việt trong suốt 47 năm qua. “Tháng Tư Đen 1975” ...!

Ngược dòng lịch sử... Trong suốt chiều dài của cuộc chiến trên quê hương Việt Nam, Người Lính VNCH đã dâng hiến cả cuộc đời cho quê hương, Tổ Quốc, đem sinh mạng của mình đặt trên đường bay của đạn để hoàn thành Danh Dự, Trách Nhiệm mà Tổ Quốc đã giao phó: “Bảo Quốc-An Dân.” Chúng ta không thể nào quên được hình ảnh Người Lính VNCH bước trên những đồng gạch vụn đỏ nát trộn lẫn xác đồng đội và giặc thù dưới từng cơn mưa đạn của địch quân giăng kín cả đất trời để cầm ngọn cờ chiến thắng trên Cổ Thành Quảng Trị vào ngày 16-9-1972; Hình ảnh của những Người Lính VNCH tiến lên trong lửa khói mịt mờ, những trận mưa pháo kinh hoàng của quân thù, máu chảy theo mỗi bước đi để chiếm lại từng tấc đất của quê hương, từng căn nhà góc phố cho người dân nơi thị trấn An Lộc vào Mùa Hè Đỏ Lửa 1972 ...

Người Lính VNCH gục ngã trên khắp các mặt trận lớn nhỏ, thân xác của họ nát

tan trong đạn pháo của quân thù để cho đất Mẹ được an vui; Máu của họ tuôn chảy khắp nẻo đường đất nước thấm vào lòng đất Mẹ cho ruộng lúa xanh tươi hoặc một phần thân thể gởi lại trên chiến trường mục rã theo thời gian. Tất cả sự hy sinh đó là để bảo vệ hai chữ Tự Do cho Miền Nam Việt Nam. Nhưng... đón đau thay! Người Lính VNCH đã bị người bạn đồng minh phản bội, bức tử phải buông tay súng ngày 30-4-1975, để rồi bao nhiêu người đã tuần tiết chết theo vận nước, hàng ngàn người đã bị bọn Cộng Sản hành quyết ngay sau khi chúng cưỡng chiếm Miền Nam Việt Nam, hàng trăm ngàn Quân Dân Cán Chính bị đưa vào 200 trại tù khổ sai, khắc nghiệt trên hai miền Nam Bắc, nhận lãnh sự trả thù đê tiện, hèn hạ bằng những cực hình tra tấn dã man, độc ác của bọn cộng sản vô thần khát máu, khoảng 165,000 đã chết trong các trại tù khổ sai, 65,000. Quân Dân Cán Chính VNCH chết mất xác vì bị thủ tiêu.

Dòng đời lặng lẽ trôi thoáng qua đó đã 47 năm. Dù cát bụi thời gian có chôn vùi tất cả và mọi việc sẽ đi vào lãng quên, nhưng có những sự việc, hình ảnh sẽ mãi mãi trường tồn với thời gian, tro gan cùng tuế nguyệt... đó là hình ảnh, sức chiến đấu phi thường và sự hy sinh cao cả của Người Lính VNCH. Chúng tôi, những Người Lính VNCH nhắc lại dĩ vãng không phải để tiếc nuối một thời quá khứ vàng son, danh vọng. Đời Lính VNCH đầu đội trời quê cha, chân bước đi trên mảnh đất mẹ, đôi vai gầy bé nhỏ gánh vác

cả giang san, lưng mang balô trĩu nặng tình yêu quê hương dân tộc, đối diện với cái chết từng giây, từng phút; Đường hành quân trong rừng sâu, núi thẳm cả tháng không thấy ánh nắng mặt trời, đôi giày trận chưa hề được tháo ra một lần, nuốt vội vã những buổi cơm gạo sấy dưới cơn mưa tầm tã rồi tiếp bước quân hành. Cuộc đời của Người Lính như thế thì đâu có gì là vàng son, danh vọng... Nếu có danh vọng chẳng là chúng tôi hãnh diện và tự hào được khoác vào mình bộ quân phục của QLVNCH; Vàng son của Người Lính là đem máu xương để đổi lấy sự thanh bình cho quê hương đất mẹ.

Chúng tôi nhắc lại dĩ vãng để cho những thế hệ trẻ sau này hiểu rõ về một quá khứ bi hùng, sự hy sinh của Người Lính VNCH. Nhờ những sự hy sinh đó mà chúng ta còn được hít thở bầu không khí tự do hôm nay; Chúng tôi cũng muốn cho thế hệ trẻ đang sống trong nước hiểu rõ về tánh nhân bản và chính nghĩa của Người Lính VNCH. Người Lính VNCH không phục vụ cho bất cứ đảng phái, tổ chức hay cá nhân nào, Người Lính VNCH đi chiến đấu với một trách nhiệm và lý tưởng duy nhất "Bảo Quốc-An Dân." hy sinh vì dân tộc. Có một số người thiên cận đã đổ hết trách nhiệm lên Người Lính VNCH về quốc nạn 30-4-1975, cũng có nhiều cấp chỉ huy, lãnh đạo đã đứng ra nhận lãnh trách nhiệm này. Nếu nói như thế thì tội cho Người Lính VNCH quá! Người Lính VNCH đã làm hết sức của mình.

Người Lính VNCH dù không còn đầy đủ vũ khí, đạn dược và đã bị người bạn đồng minh bỏ rơi, nhưng họ vẫn tiếp tục chiến đấu trong đơn độc với tỷ lệ một (1) chọi sáu (6) tới giờ thứ 25 của cuộc chiến. Cuối cùng vì quân lệnh, vì kỷ luật của quân đội mà Người Lính đành nghen ngào buông tay súng! Người Lính đã làm tròn trách nhiệm mà Tổ Quốc giao phó. Một bằng chứng hùng hồn và cụ thể là không có một mảnh đất nào của Miền Nam Việt Nam bị Cộng Sản chiếm mà Người Lính VNCH không lấy lại được trong 20 năm chinh chiến.

Nếu Miền Nam Việt Nam chế tạo được vũ khí, đạn dược, chiến đấu cơ, chiến hạm và các phương tiện thiết bị chiến tranh, thì đừng nói chi là bọn Cộng Sản Việt Nam, mà trên thế giới này khó tìm ra được một quân đội nào được xem là đối thủ của QLVNCH. Trong thời chiến, Người Lính VNCH là người chịu nhiều gian nan, cực khổ và hiểm nguy nhất, nhưng họ lại là những người bất hạnh, tang thương nhất sau cuộc chiến. Những Người Lính VNCH may mắn đến được bến bờ tự do từ những ngày hỗn loạn cuối Tháng Tư Đen cho đến những chuyến vượt biển kinh hoàng, những chuyến bay ra đi theo diện H.O hoặc chương trình đoàn tụ. Dù họ ra đi bằng phương tiện hay diện nào đi nữa, không phải là họ sợ hoặc trốn chạy cộng sản. Họ ra đi với một lý do duy nhất "Người Lính VNCH không đội trời chung với Cộng Sản."

Người Lính VNCH buông súng chấm dứt cuộc chiến trên mặt trận quân sự để chuyển qua một mặt trận mới trong cuộc chiến mới. Đó là mặt trận chính trị trong cuộc chiến “Nhân Bản,” cuộc chiến nhân bản này chỉ có một trận chiến duy nhất và sẽ là trận thư hùng cuối cùng, chúng ta dùng Lá Cờ Vàng Chính Nghĩa khai tử, bôi xóa vĩnh viễn ĐCSVN trong dòng lịch sử dân tộc Việt Nam nói riêng và dòng lịch sử thế giới nói chung. Cho đến ngày hôm nay, 47 năm sau cuộc chiến, Người Lính trẻ nhất của QLVNCH cũng đã trên 60 tuổi... những cấp chỉ huy, lãnh đạo thì sương tuyết đã phủ trắng mái đầu.

Những Người Lính VNCH bây giờ mắt đã yếu, thân thể không còn khỏe mạnh, tráng kiện như ngày xưa, nhưng ý chí và lý tưởng của họ vẫn không phai sòn theo dòng thời gian nghiệt ngã của tạo hóa, dù họ đang sống ảm no nơi xứ lạ quê người, họ vẫn đem những chuỗi ngày còn lại đóng góp công sức vào công cuộc đấu tranh giải thể bạo quyền Cộng Sản để mang lại sự tự do, hạnh phúc, ảm no cho 95 triệu người dân trong nước và những thế hệ mai sau.

Tất cả những sự hy sinh của Người Lính VNCH được trang trọng lưu vào trang sử của quê hương kèm theo bốn chữ mang đầy đủ ý nghĩa nhất “Tổ Quốc Ghi Ơn.” Bốn mươi bảy năm chỉ là một thoáng so với thời gian vô cùng tận của tạo hóa, nhưng lại là chuỗi ngày dài đau thương của dân tộc Việt. Bao năm qua, vết thương cũ hầu như chưa một lần khép kín nhưng

đau buồn thay... Những hình ảnh kinh hoàng, hoang mang, sợ hãi chen lẫn nhau trong những ngày cuối “Tháng Tư Đen” khi giặc tràn về thành phố; Những hình ảnh vượt biển cả chống chọi với phong ba bão táp, trực diện với thần chết để đi tìm hai chữ “Tự Do” hầu như đã phai mờ trong lòng của một số người; Cuộc sống cơm no, áo ấm nơi xứ lạ đã làm cho họ quên ngày đại tang của quê hương. Họ đã đem cuộc sống vật chất xa hoa nơi đất khách phủ lấp đi sự hy sinh cao cả của Người Lính VNCH. Họ đã thờ ơ, lãnh đạm với sự tan nát của Quê Hương cùng với sự khổ đau, tang tóc của 95 triệu người dân trong nước. Tàn nhẫn hơn nữa là họ đã quay về quỳ mọp bắt tay hợp tác với giặc, những kẻ đã từng sát hại thân nhân của họ và truy đuổi họ vào con đường chết... Hỡi ơi...! Xin đừng vứt bỏ hai chữ “Quốc Hận” bên lề đường viễn xứ.

Xin đừng nhẫn tâm đâm thêm một nhát dao nữa vào lưng những Người Lính VNCH đang ôm nỗi quốc hờn lưu vong biệt xứ hoặc đang lê lết cuộc đời tăm tối, tang thương trên quê hương Việt Nam. Xin đừng phản bội những người đã gục ngã, những người đang nằm trong lao tù vì công cuộc đấu tranh giải thể bạo quyền CSVN. Hãy đóng góp công sức, góp một bàn tay cho công cuộc đấu tranh này sớm thành công.

Xin đừng để con đường viễn xứ mỗi ngày mỗi dài thêm.

- Alpha Hoàng Nhật Thơ – Khoá 9/72

Truyện ngắn

Xuân Về Vắng Cha

Diệp Mỹ Linh

Bà Năm đưa 3 cây nhan gần chạm trán, khẩn: “Lạy thổ thần đất đai và cô hồn các bác, hôm nay là 30 Tết, con cầu xin thổ thần đất đai và cô hồn các đảng phù hộ cho con của con – tên Cúc – làm ăn phát đạt, gặp được người xứng đáng. Nếu lời nguyện của con được linh ứng, con sẽ xin cúng một con gà.”

Cắm nhan xong, quay lại, thấy Bảo và Thảo đang nhìn Bà chăm chăm, vì chưa bao giờ thấy ai cúng và lạy, Bà Năm nạt:

-Nhìn cái gì? Bộ lạ lắm sao?

Hai đứa bé sợ, vừa nhìn nhau vừa bước lui vào phòng, đóng cửa lại. Mẹ của Bảo và Thảo từ trên lầu đi xuống, bà Năm bảo:

-Cúc! Từ ngày tụi mày bảo lãnh tao qua đây tới giờ, đã mấy tháng rồi, mà hai đứa

nhỏ cũng “ì” cái mặt tụi nó ra. Tao là bà Ngoại của tụi nó “chớ bộ” tao là... “cứt” sao!

Nhờ sống ở Mỹ khá lâu, ngôn từ và suy nghĩ của Cúc không còn như thời Cúc mới được sang Mỹ theo diện hôn phối, sau khi thành hôn với Đạm. Cúc đáp:

-Tụi nó mới bốn năm tuổi, biết gì đâu mà Má nói thấy ghê!

-Ghê gì! Mày không dạy tụi nó tiếng Việt thì tụi nó đâu biết Ông Bà của tụi nó là ai; bởi vậy, tụi nó cứ gọi tao là you rồi “trơ mắt” nhìn, coi tao như... “cứt”!

-Tụi con đi làm suốt ngày, thì giờ đâu mà dạy tụi nó tiếng Việt. Tụi nó không hiểu tiếng Việt; Má không biết tiếng Anh thì chịu thôi.

-Thằng Đạm lấy mày thì nó phải “cung phụng” mày; “mắc mớ gì” mày phải đi làm?

-Nếu con không đi làm, ai gửi tiền về cho Má và họ hàng suốt bao nhiêu năm qua?

-Mỗi tháng mày “thí” cho tao có mấy trăm đô “chớ mấy”! Bà con xin, mày cũng “thí” mỗi “hộ” 100 đô “chớ mấy”; trong khi đó vợ chồng mày sống trong cái nhà “chần dần”!

- Bao nhiêu cũng “chớ mấy”, vậy tiền đâu tui con trả tiền nhà, tiền xe, tiền bảo hiểm và nuôi hai đứa nhỏ?

Bà Năm trở lại đề tài mà Bà lập đi lập lại với Cúc không biết bao nhiêu lần kể từ khi Bà đến Mỹ:

-Nuôi con thì phải nghĩ đến tương lai cho con. Mày muốn hai đứa nó lớn lên học hành để làm ông kia bà nọ hay là mày muốn tui nó làm thợ bạc như “thằng” Đạm?

-Con nói với Má hoài. “Nó” đem con qua đây, cho con đi học tiếng Anh rồi học nghề và tui con có hai đứa con. Bây giờ Má biểu con “đá nó cái rột”, ai nuôi con của con?

-Mày học được chữ nào là công khó của mày chớ “dính dấp” gì tới nó?

-“Nó” phải mua xe cho con, trả tiền học, tiền sách vở, tiền xăng, áo quần v.v. chớ sao không “dính dấp”?

Bà Năm nạt lớn:

-Đi học thì mượn hoặc xin tiền của chính phủ. Mua nhà, mua xe trả góp chớ đâu phải như bên mình, mua, trả “cái rột”. Mày qua đây chỉ có bốn phận ở nhà, đi chợ nấu ăn

cho nó thôi. Nó phải có bốn phận chu cấp mọi thứ cho mày. Còn con, mày nuôi không nổi thì xin tiền chính phủ Mỹ mà nuôi. Ăn học như mày mà sao dốt quá vậy?

-Tùy theo income chứ không phải ai cũng mượn hoặc xin được tiền của chính phủ để đi học hoặc nuôi con.

-“In côm” là cái gì?

-Lợi tức cá nhân hằng năm.

-Mày là “kỹ sư dược sĩ”. Mấy “thằng” dược sĩ cùng làm với mày sao mày không “chôm” một “thằng” mà mày cứ sống với “thằng” thợ bạc? Lương của “thằng” thợ bạc so với lương của “kỹ sư dược sĩ” như mày thì thâm vào đâu?

-Con nói với Má hoài. Con chỉ là người trợ giúp dược sĩ (pharmacy technician) chứ con không phải dược sĩ; vì con không có căn bản học vấn, làm sao học đến dược sĩ được! Hơn nữa, ở đây không có nghề nào là “kỹ sư dược sĩ” cả.

-Mày phụ giúp dược sĩ thì gọi là “kỹ sư dược sĩ” chớ còn gì nữa. Chỗ mày làm có nhiều dược sĩ, sao mày không “cùm đại” một “thằng” để trở thành “bà dược sĩ”? “Bà dược sĩ” không danh giá hơn “bà thợ bạc” sao? Đồ ngu!

Vì mộng được làm “bà dược sĩ”, Cúc đã “tấn công” và tự “hiến thân” cho một dược sĩ làm cùng công ty CVS. Cúc hy vọng dược sĩ này sẽ ly dị vợ để sống với Cúc.

Không ngờ, chuyện ngoại tình của Cúc và dược sĩ bị “đổ bể”. Vợ của dược sĩ đã khôn ngoan, dùng tình cảm chinh phục

chồng, thuyết phục chồng dời đi tiểu bang khác.

Riêng Đạm, khi hay tin Cúc ngoại tình, Đạm âm thầm đau khổ, lên facebook tìm bạn gái.

Sau thời gian “lãng nhãng ảo” với vài cô bên Việt Nam, Đạm nhận ra đa số phụ nữ bên Việt Nam chỉ muốn tìm cuộc sống “đời đời” – như Cúc – chứ không có tình yêu, Đạm thất vọng. Và, điều quan trọng hơn cả là, càng lớn Bảo càng giống Đạm và càng quyến luyến Đạm một cách rất thiết tha, đậm đà; vì thế Đạm quyết định tha thứ và vẫn sống với Cúc.

Sự thật là như thế. Nhưng, Cúc chỉ nói với mọi người về sự phản bội của Đạm trong chuyện “tình ảo” trên facebook; còn chuyện ngoại tình giữa Cúc và dượng sĩ, Cúc “giấu biệt”.

Vì không hiểu rõ sự việc, bà Năm kể công:

-Mày là con một. Vì thương mày, Ba mày phải buôn lậu để gây dựng tương lai cho mày; “không dè” ông bị đồng bọn thanh toán vì “chia chác” không đều! Tao phải bán nhà, bán đất để tìm mai mối cho mày đời đời. Bây giờ mày lỡ gặp thằng chồng “cà chớn” mà mày còn tiếc “cái nổi gì”?

-Má để từ từ, được không?

-Từ từ? Bộ mày tưởng mày trẻ đẹp “woài” sao?

-Con biết, nhưng “kẹt” hai đứa nhỏ.

-“Kẹt” cái gì! Tao đã hỏi người Việt quanh đây. Họ nói, tại tiểu bang này, nếu ly

dị, Mẹ được nuôi con; hằng tháng Cha phải chu cấp tiền nuôi con cho đến khi con 18 tuổi; tài sản chia hai.

Sáng chủ nhật, dậy trễ, thấy Đạm, với nét mặt rất buồn, đang đem va-ly và nhiều vật dụng của Đạm chất vào xe truck màu đỏ, Bảo ngạc nhiên:

-Daddy đem va-ly và mấy thứ đó đi đâu?

Đạm bé Bảo lên, giọng nghẹn ngào:

-Daddy phải đi.

-Khi nào daddy về?

-Daddy sẽ không về.

Bảo tròn mắt nhìn Đạm:

-Cái gì?

Đạm lập lại. Bảo vùng vằng:

-Tại sao? Con muốn daddy trở về.

Đạm siết chặt Bảo vào lòng. Vừa khi đó, hình ảnh những buổi chiều Đạm dẫn Bảo và Thảo đi bộ vòng quanh khu vực gia đình cư ngụ, nhiều người láng giềng vẫy tay, nói “hi!” và khen hai đứa bé dễ thương, hiện về trong cõi lòng tan nát của Đạm. Một trong những người thương hai đứa bé như cháu ruột là bà Hồng; nhưng Bảo không biết Bà tên gì. Nghe Bà và Đạm thường nói chuyện bằng tiếng Việt, Bảo tự ý đặt tên cho Bà là “bà Việt Nam”. Nhớ đến đây, Đạm thở dài:

-Daddy đâu muốn đi, con!

-Nếu daddy không muốn đi, ai bắt daddy đi được?

-Quan tòa! Nhưng Cha con mình vẫn sẽ

gặp nhau.

-Bằng cách nào?

-Thỉnh thoảng, daddy sẽ đón hai đứa về sống với daddy.

-Tại sao lại thỉnh thoảng?

-Quan tòa đã phán quyết như vậy.

-Quan tòa là ai mà ác vậy?

-Lớn lên con sẽ hiểu. Bây giờ con nghe lời daddy, gắng học giỏi. Hè, daddy sẽ đưa con và Thảo đi Disney World chơi.

Bảo ôm cổ Đạm. Đạm dặn:

-Lúc nào daddy cũng thương nhớ các con. Con và Thảo phải gắng học và vâng lời Mẹ dạy, nha!

Đạm dặn Bảo phải vâng lời Mẹ dạy. Nhưng suốt thời gian dài sống với Cúc, Ngoại và Thảo, lúc nào Bảo cũng chỉ nghe Cúc nói Đạm là “thằng” đàn ông xấu xa, tòi tệ, đáng ghê tởm nhất thế giới; vì đã bỏ vợ con để theo mấy bà bên Việt Nam. Cúc bán nhà – Đạm đã ký giấy thỏa thuận tặng Cúc, Bảo và Thảo “nửa ngôi nhà” Đạm được hưởng khi ly dị – dời đến khu vực khác. Cúc đổi số điện thoại; cấm Bảo và Thảo liên lạc hoặc nhắc đến Đạm. Đứa nào cãi lời, Cúc sẽ đuổi ra khỏi nhà để mấy người homeless bắt đi.

Như thế tưởng chưa đủ, bà Năm còn lo xa:

-Mày dọn nhà đi mà mày đã cho thằng Đạm địa chỉ mới để hằng tháng nó gửi tiền nuôi hai đứa nhỏ chưa?

-Hằng tháng “nó” gửi check đến luật sư

của con; luật sư của con sẽ chuyển đến con.

Điện thoại reng, bà Hồng nhất lên, allo và nghe:

-Hi, “bà Việt Nam”!

-Bảo! Trời ơi! Bà phải “ở trên điện thoại” từ sáng sớm đến chiều nay mới tìm được con!

-Con xin lỗi Bà. Nhưng làm thế nào Ba của con biết con đi lính mà nhờ Bà tìm?

-Ba của con kể rằng: Hector – ngày trước cùng làm tại tiệm kim hoàng với Ba con – gặp con tại phi trường. Thấy con giống Ba con “như đúc”, Hector hỏi thăm. Con xác nhận và cho Hector biết con lên gia đình, sang California trình diện, nhập ngũ. Sau khi con lên máy bay, Hector tìm trong điện thoại của Hector, thấy số điện thoại cũ của Ba con. Hector nghĩ, cứ gọi thử xem, nếu đúng, Hector sẽ báo cho Ba con biết tin con đi lính; nếu không đúng thì Hector cũng đã hết lòng với người bạn cũ. Không ngờ Ba của con không đổi số điện thoại. Thế là Ba của con điện thoại, nhờ Bà tìm con; vì Ba con và Hector không đủ khả năng sinh ngữ cũng như sự hiểu biết về các cơ quan công quyền.

-Hector quả là người tốt! Con xin lỗi đã làm phiền Bà.

-Tìm được con, Bà vui chứ sao lại phiền. Con khỏe không? Con đang ở đâu?

-Con khỏe. Con đang ở trung tâm huấn luyện Thủy Quân Lục Chiến Hoa Kỳ.

-Cái gì? Trời! Ba của con nói với Bà rằng con cho Hector biết con sắp xong năm

thứ hai đại học; nhưng vì buồn gia đình nên đi lính. Tại sao con không gắng thêm vài năm nữa cho xong đại học rồi xin vào trường sĩ quan?

-Sĩ quan hoặc lính cũng chỉ đánh giặc thôi, đâu khác biệt gì. Sự khác biệt quan trọng nhất trong đời người là một đứa có Cha và một đứa có Cha mà không được gặp, không được liên lạc với Cha!

-Bà hiểu.

-Biết bao nhiêu năm rồi con không được hug, không được nghe tiếng nói của Ba con, Bà biết không?

Dù đã nghe người Việt quanh khu vực này nói về việc Cúc ngoại tình với được sĩ làm cùng công ty, bà Hồng cũng nói khác đi; vì Bà không muốn làm cho Bảo đau lòng thêm:

-Là phụ nữ, Bà hiểu tâm trạng của Mẹ con. Con đừng trách Mẹ con.

-Con không trách Mẹ con. Con hiểu Mẹ con có lý lẽ của Mẹ con. Nhưng trái tim của con cũng có lý lẽ của nó.

Ngung một chốc để nén xúc động, Bảo tiếp:

-Làm thế nào Bà tìm ra con?

-Sau khi hứa với Ba con, Bà vào Google, tìm, rồi điện thoại đến các nơi tuyển mộ tại Houston. Không ai có thể giúp Bà; vì Bà không có tư liệu cá nhân của con. Bà gọi các văn phòng tuyển mộ tại Dallas và Austin cũng bị từ chối vì cùng lý do. Bà khóc, giải thích với nhân viên phòng tuyển mộ tại Austin rằng Bà không biết số điện thoại của Mẹ

con. Lúc sáng Ba con gọi Bà trên số desk phone của Bà – mà desk phone của Bà không có máy để ghi lại số điện thoại hoặc lời nhắn – và Bà cũng quên hỏi Ba con số điện thoại của Ba con; do đó Bà không thể gọi lại Ba con để lấy tư liệu cá nhân của con. Bà nhờ văn phòng tuyển mộ tại Austin ghi tên họ, địa chỉ và hai số điện thoại của Bà rồi chuyển đến con với lời nhắn: Nếu con nhận ra Bà là “bà Việt Nam”, hãy gọi Bà ngay; vì Ba con rất khổ tâm và lo lắng cho con!

-Cảm ơn Bà đã tìm con. Tụi con thương nhớ Ba con nhiều lắm. Nhưng Mẹ con cũng vẫn cấm tụi con liên lạc với Ba của tụi con! Mẹ con bảo, nếu tụi con liên lạc với Ba con thì Mẹ của con sẽ... tự tử chết!

Trong khung cảnh nhộn nhịp, vui tươi, nhìn Thảo rạng rỡ với chiếc áo cưới màu trắng, vương miện cũng màu trắng và bó hoa hồng trên tay, Bảo vẫn cảm nhận được sự trống vắng trong hôn chàng. Bảo thở dài, nhìn sang bạn gái, tự hỏi: Nếu sau này, con mình lập gia đình mà mình không được tham dự, mình sẽ nghĩ như thế nào? Con của mình sẽ nghĩ gì? Nếu con gái của mình phải cầm tay một người đàn ông khác trong những bước first dance – vì mình không được nhận vinh dự đó – thì con gái của mình sẽ cảm nhận như thế nào? Mình có đủ can đảm để vượt qua nỗi đau quá lớn đó hay không? Nỗi buồn trong lòng mình sẽ sâu đến độ nào?... Đang suy tư, Bảo chợt nghe giọng bạn gái:

-Bảo, đứng lên! Đứng lên, đi ra với cô

dâu.

Bảo nắm tay Thảo bước vào sân khấu trong tiếng vỗ tay rộn rã. Nhìn nụ cười rạng rỡ của Thảo, Bảo cảm thấy thương em vô cùng và cũng nhớ Ba vô vãn!

Ban nhạc dạo hết phân đoạn đầu tình khúc *She Walks With Me* của Michael W. Smith, ca sĩ “bắt” vào:

“From the first breath of her life
She flew straight into my arms
I used to catch her from the swings
When she was five...
... And she walks with me
And she talks with me...”

Lời ca gợi lại trong hồn Bảo hình ảnh những buổi chiều hạnh phúc xưa, khi Bảo và Thảo cùng Ba đi bộ quanh xóm... Kỷ niệm vừa sống lại trong hồn, Bảo đưa tay quệt nước mắt. Thảo vừa bước theo vòng tay đưa đẩy của Bảo vừa nhìn Bảo, khẽ nói:

-Bảo! Anh gắng vui trong ngày trọng đại của đời em. Em thương anh.

Bảo tự hỏi: Ngày trọng đại của đời em mà Ba của em không được phép hiện diện! Có bất công cho em hay không? Sự bất hòa giữa Cha Mẹ là chuyện của Cha Mẹ, tại sao bắt con phải nhận lãnh hậu quả? Với hai hàng nước mắt tuôn dài, Bảo quay nhanh về phía bàn gia đình và thấy “bà Việt Nam” đang nhìn chàng với ánh mắt đầy xót thương! Mũi lòng quá, Bảo rời sân khấu, bước vội ra cửa trong sự bàng hoàng và xúc động của mọi người!

Bước chậm chậm trong khung trời rực rỡ của lồng đèn màu đỏ, chữ vàng, treo trước

mỗi nhà hàng và tiếng trống của đoàn múa Lân, Bảo chợt nhớ những mùa xuân xưa, khi Bảo và Thảo được mặc quần áo mới, được Ba Mẹ đưa đi chúc Tết bà con và bạn hữu. Bảo và Thảo được “lì xì” tiền mới. Khi về nhà, Ba bày Bảo, Thảo và mấy đứa bé cùng xóm chơi “bầu, cua, cá, cọp”... Nhớ đến đây, Bảo tủi thân, tựa vào trụ đèn, gục đầu vào lòng bàn tay, dáng vẻ rất khổ sở.

Bất ngờ, một bàn tay nhẹ nhàng đặt lên vai của Bảo, giọng dịu dàng:

-Hi, Bảo!

Quay sang, nhận ra bà Hồng, Bảo hơi khom xuống, vừa hug Bà vừa thì thầm:

-“Bà Việt Nam”! Con buồn quá!

-Bà hiểu. Nhưng, con gắng vượt qua để niềm vui của em con được trọn vẹn.

-Con phải làm gì bây giờ?

Bà Hồng chưa kịp đáp thì chiếc truck màu đỏ của nhân viên an ninh tuần tiễu chạy chậm chậm ngang qua. Nhìn theo chiếc truck, niềm thương nhớ Ba lại cuộn cuộn trở về rồi òa vỡ trong lòng, Bảo không thể tự chủ được, gọi lớn: “Truck! Bring my daddy back! I want my daddy to be here for my sister’s wedding!”

Diệp Mỹ Linh

<https://www.diepmylinh.com/>

Truyện ngắn

MỘT THỜI NỮ SINH SÀI GÒN

Cúc Mùa Thu

Mất Nhau Mùa Đông

Tuyên của em,

“Cho em yêu anh thêm lần nữa rồi mai hãy già từ ...”. Câu thơ, như xoáy vào hồn em trong những ngày cuối thu đầu đông.

Đã từ xa xăm lắm rồi, e đâu còn nữa , tay đan tay trong những lần anh về phép đúng dịp trăng tròn ... Bây giờ cũng ánh trăng nhưng là ánh trăng sầu chên chéch của mùa đông Portland, trong tiếng mưa buồn tênh ... thiếu bước chân nhau....

Làm sao e quên ... mùa đông năm ấy , Lễ Giáng Sinh chúng mình còn có nhau . Tiếng đàn guitar khè khàng trong khoảng sân nhỏ , ngồi dưới giàn hoa tím tím ban chiều , tím tím mai ...anh đàn , và em hát: “Cùng nhau quỳ dưới chân Chúa cao sang _ Xin cho đôi mình suốt đời có nhau...” (nhạc Nguyễn Vũ).

Rồi anh cùng em đi Lễ chiều, dường như còn vọng tiếng chuông ngân ... “Vang trong đêm lạnh bài ca Thiên Chúa _ Khẽ hát theo câu: Đêm Thánh vô cùng...”

Nhưng Tuyên ơi, vào ngày cuối

đông em đã mất Tuyên , anh đã trả rồi nợ nước non . , ngàn năm bia tạc nét vàng son . Còn đâu nữa lời hò hẹn của anh “Hẹn nhau năm tới , khi Giáng Sinh về muôn nơi ... Minh trao cho nhau hoa lòng , nhẩn cười , thiệp hồng ...” (NV).

Tuyên không còn để em bẽn lễn bên anh, em không nói... nhưng lòng anh bồi hồi trong ánh mắt em, để nghe anh thì thầm thấy cả một mùa đông ám áp , êm đềm bên em. Chúng ta mất nhau thật rồi ... cuộc tình của chúng mình đã đi vào huyền thoại.

Em đang nghe mưa rơi ... Mưa Portland ... chúng ta chẳng bao giờ cùng bước với nhau dưới cơn mưa phùn kéo dài, để em mãi hoài vọng thấy trong em tâm hồn của cô bé ngày xưa “Ta nhớ đêm nao lạnh đôi tay , hơi ấm trao anh tuổi thơ ngây. .. “ Hết rồi , chỉ còn lại dư âm ngày cũ , Mênh mông nỗi nhớ nhưng .. Bâng khuâng “tuổi nào nhìn lá vàng úa chiều nay, tuổi, nào ngồi ngắm mây bay ngang trời...” Trong mắt em ngàn tuyết rơi vì nhớ Tuyên ... Ngày đó trời không có biển xanh , hàng cây vắng tanh, cơn gió mang mùa đông đến, cuốn theo đám lá vàng rơi... Em gọi mùa đông mây bay ...

Tình cảm của một thời hoa mộng giờ chỉ còn lại bờ cỏ với những giọt sương đã tan, bậc thềm nơi giáo đường có còn những dấu chân kỷ niệm .? Mùa đông đang đến cùng làn gió lạnh, mùa đông đến để nghe xa vắng tiếng mưa phùn rơi ...

Ta mất nhau mùa đông .

(cmt).

(Xin mời bấm lên ảnh hay bấm vào link dưới để nghe bài viết)

<https://app.box.com/s/druw8u4nbeqtctztogni5ae9uxbgdei2>

DZUY LYNH, NGƯỜI LÍNH CHƯA BAO GIỜ GIẢI NGŨ

Cát Linh, phóng viên RFA. 2016-01-10

**“Có người lính già thao thức trong đêm
Nghe dấu đạn bom chưa mờ ký ức
Nhìn ánh sao sa mà ngỡ hỏa châu rơi
Gọi tên non sông gọi tên đồng đội
Tàn đêm cô đơn gọi tên chiến trường
Mũ Xanh áo trận mang kiếp sống ly
hương...”**

(Người lính không bao giờ chết)

“Là một người lính, tôi cũng như các chiến hữu, những người đang sống lưu lạc ở xứ người đất khách vẫn quan niệm rằng cái cuộc đời binh nghiệp của mình vẫn chưa chấm dứt sau cái ngày 30 tháng 4 năm 1975. Cái lý tưởng đó đeo đuổi chúng tôi suốt cả cuộc đời.”

9 giờ sáng ngày 15 tháng 9 năm 1972, đơn vị Thủy quân lục chiến tiếp bước con đường của binh chủng nhảy dù vào tái chiếm và lấy lại Cổ Thành Đinh Công Tráng, trong đó, có một người lính trẻ đã bị thương. Lúc đó, nhìn ngọn cờ đất nước bay ngạo nghễ giữa chiến trường chưa tan mùi khói đạn, những hố bom hố đạn loang lổ trên đường, anh lính xúc động trong niềm vui chiến thắng, nhìn và nghĩ đến một ngày hoà bình không xa.

“Sau khi băng bó tạm, sau khi các phóng viên chiến trường cùng Tổng thống Thiệu ra thăm tại mặt trận. Lúc đó cây đàn của

tôi bị đạn pháo kích bể hết rồi chỉ còn hai sợi dây thoi. Tôi viết bài Buổi sáng tiếng chim và mặt trời."

*"Mặt trời lên mặt trời lên
Xua tan bóng đêm hãi hùng chiến tranh
Cho đất quê ta thoi cày lên xác thù
Hòa bình ơi ơi hòa bình ơi"*

Đó là tác phẩm đầu tiên trong cuộc đời sáng tác của người lính Dzuy Lynh. Thành phố Quảng Trị với Cổ Thành điêu tàn, xơ xác, âm thanh chỉ toàn tiếng súng, tiếng hoả châu. Nhưng người lính trẻ Dzuy Lynh vẫn cảm thấy như tiếng chim đang hát vang trên bầu trời.

40 năm sau kể từ khi ca khúc đầu tiên ra đời với vài câu đơn giản ấy, ông thú nhận rằng mình không thể nào viết tiếp lời thứ hai.

Bài hát trở thành kỷ niệm!

Tất cả nhạc tôi viết ra bằng con tim, bằng ký ức, bằng vết thương lòng. Mà cho đến bây giờ, vết thương đó chỉ có phai mờ đi thôi. Lâu lâu nó cũng bùng mủ và nó làm nhức nhối mình lắm.

Tôi vẫn là người lính

Dẫu cho rằng, thời gian và năm tháng đã bào mòn tuổi tác và sức khoẻ, nhưng với ông, một ngày đi lính, là một

đời mang dòng máu lính trong người.

"40 năm trước và 40 năm sau, Dzuy Lynh vẫn là một người lính, vẫn làm thơ, vẫn viết nhạc, và lúc nào cũng hoài hương, nhớ về cố quốc. Tình yêu nước vẫn nồng nàn như xưa không có gì thay đổi."

Có lẽ vì vậy mà khi nghe nhạc của Dzuy Lynh, bất cứ ai, dù là thế hệ nào cũng có thể nhắm mắt và hình dung được cả một vùng trời chiến thuật. Vì ông đã mang hình ảnh của đồng đội mình, từng người một, từng ngọn núi, từng ngọn đồi trên con đường hành quân ngày trước chuyển hoá thành linh hồn trong ca khúc ông sáng tác.

Nhạc của Dzuy Lynh không ca ngợi chiến tranh, cũng không khóc thương cho cuộc chiến. Mà nhạc của ông là những câu chuyện không bao giờ dứt về cuộc đời của người lính, về những đêm hành quân nhìn hoả châu, về những mặt danh oai hùng đã hằn sâu trong ký ức.

"Bài hát đầu tiên mà viết ở Hoa Kỳ là viết để vinh danh những đồng đội trong cuộc chiến, mà cũng là viết cho mình. Có những đêm ngồi nhìn ngôi sao nó sa xuống thung lũng mà cứ ngỡ là hoả châu rơi ngày xưa. Bài hát đó tên là 'Người lính không bao giờ chết'"

"Nhớ gì không? Khe Sanh, Hạ Lào,

Ấp Bắc!

*Nhớ gì không? (Thức dậy đi!) Mãnh Hổ,
Quái Điểu, Thần Ưng!*

*Nhớ gì không? Sấm vang Cổ Thành: Lôi
Hỏa!*

*Nhớ gì không? (Thức dậy đi!) Nỏ Thần,
Thần Tiên xé không gian...*

*Có người lính già đi dưới quân kỳ
Nghe dấu đạn bom nhớ đời Viễn Thám
Đầu đã nát chính y... đầu đã gãy gươm
thiên...*

*Còn vòng tay quê hương! Còn tình yêu
đồng đội!*

*Khi người lính già người lính chỉ mò đi...
Người lính chỉ mò đi ...
Mà không chết bao giờ*

(Người lính già không bao giờ chết)

Tuy những ngày tháng đó là bất tử
trong tâm tưởng của ông, những ông
phải chấp nhận rằng mình có những
bạn bè, đồng đội đã nằm xuống, ngủ
giấc ngủ dài xuyên qua cuộc chiến.

*“Hôm nay tôi trở về đây
Ngồi một mình nghe tiếng đế nỉ non
Một chiều buồn ngủ vội giấc hoàng hôn
Ánh trăng non chôn tha ma mộ địa
Soi bóng một mình tôi bên nghĩa trang
buồn...”*

(Xin cho anh tròn giấc ngủ)

Nền âm nhạc của Việt Nam chúng ta

có cổ nhạc sĩ Phạm Duy từng có những ca khúc viết về cuộc chiến, viết cho người thương binh, người nằm xuống. nhưng chúng ta sẽ thấy hình ảnh của người lính trận “trở về” trong ca khúc của Phạm Duy mang đậm nét hào hoa diễm lệ, rực rỡ với bằng ca và trực thăng sơn màu tang trắng.

Bài hát Người lính không bao giờ chết của ca nhạc sĩ Dzuy Lynh

<https://www.youtube.com/watch?v=Bu8XHwLECfc>

Còn người lính trong ngày trở về của Dzuy Lynh là một nghĩa trang buồn, tiếng đế nỉ non thay không có tiếng phi cơ oai hùng. Người thương binh trong ca khúc của ông là những nhân vật tên gọi là mây, là tao. Là những câu chuyện trong đời thường của những người mà ông nói rằng họ đang bị bỏ quên bên lề cuộc sống.

“Tất cả nhạc tôi viết ra bằng con tim, bằng ký ức, bằng vết thương lòng. Mà cho đến bây giờ, vết thương đó chỉ có phai mờ đi thôi. Lâu lâu nó cũng bùng mủ và nó làm nhức nhối mình lắm.”

Trong miền ký ức của người lính Dzuy Lynh, ông dành hẳn một khoảng trời rộng để nghĩ đến những người lính trở về từ cuộc chiến với thân thể không còn lành lặn. Họ không xa lạ, chính là đồng đội của ông, những chứng nhân của cuộc chiến.

“Bài hát này viết ra xong, nhẹ lòng lắm, coi như mình đã trả 1 món nợ cho

đồng đội mình, những người đã bỏ quên 1 phần thân thể trên chiến trường mà đồng đội không có thể cầm về cho họ. Giữa quê người tôi vẫn gọi vang tên anh.”

*“Người Thương Binh Việt Nam non
sông nợ ơn Người!*

*Người Thương Binh Việt Nam Tổ Quốc nhớ
công Anh!*

*Người Thương Binh Việt Nam chúng tôi vẫn
nhớ Người!*

*Người Thương Binh Việt Nam giữa quê
người tôi hát nhớ Anh!*

*Xin viết vần thơ về người thương binh
phương Nam...”*

(Giữa quê hương tôi viết tên anh)

Hình ảnh và những tiếng long trời của đại bác hằng đêm vang cả một góc trời, tiếng gầm thét của những con chim sắt tung mây lướt gió ngoài mặt trận để ngăn bước quân thù, những quả mìn xé nát màn đêm trong phòng tuyến như còn văng vẳng đâu đây. Đó là một trong những miền ký ức của Dzuy Lynch. Từ đó, ông viết lên Giữa quê người tôi hát tên anh.

Buông súng, cầm đàn

Ông rời quê hương, mang theo cuộc

chiến đã tàn và một đất nước chỉ còn trong tâm tưởng. Ông nói rằng ông là người lính buông súng cầm đàn, để thực hiện sứ mệnh mà ông chưa bao giờ từ bỏ.

“Con đường chúng ta trong tương lai còn rất dài và rất gian khổ. Chúng tôi, thế hệ thứ nhất đã mỏi mòn rồi. bây giờ những người ở lứa tuổi chúng tôi chỉ còn sống trong giấc mộng trầm kha của thời xưa thôi. Người ta nói tuổi trẻ sống cho tương lai, trung niên sống cho hiện tại, niên lão sống về quá khứ. Những chuyện xảy ra ở mặt trận mấy mươi năm về trước, tôi không thể nào quên được. Không bao giờ!”

Với ca nhạc sĩ Dzuy Lynch, tất cả vẫn còn đó. Lý tưởng, niềm tin, niềm hân hoan sau những trận thắng và cả những nỗi kinh hoàng khi phải đối diện với cái chết của đồng đội vẫn chưa bao giờ bị phai mờ, cho dù ông đã bước ra khỏi cuộc chiến hơn 40 năm.

**Alpha Dzuy Lynch – Khoá 5/71
SQT.B.TĐ**

Thủ Quân Lục Chiến

TRƯỜNG THIÊN LỤC BÁT LƯU ĐÀY LƯU VONG

Kỳ 1, Tác giả: **TRẦN HUY TIÊM**

Ghi chú: Ban BT sẽ khởi đăng Trường Thiên Lục Bát Lưu Đày Lưu Vong của chiến hữu Trần Huy Tiêm từ BTSH/CATN số 8 và sẽ tiếp tục đăng TTLB LĐLV này trong những Bản Tin kế tiếp. Ban BT thành thật cảm ơn tác giả cho phép.

Tám năm quân ngũ miệt-mài
Cao-nguyên trấn giữ, đời trai tang-bồng
Sáu năm đày đọa tù trong
3 năm lặn-đạn long-đong tù ngoài
Liều thân vượt thoát: 5 ngày
Biđong hải đảo Mã-Lai 6 tuần (lễ)
Trại hai: 3 tháng đất liền (thanh lọc)
Trại ba: 6 tháng Philippine học-hành
Lưu vong chính-thức khởi hành
lên đường đi Mỹ làm thường-trú-nhân
5 năm sau có quyền dân (nhập tịch)
định cư chính thức, an thân tới già
Hưu non năm tuổi 63 (2007)
sớm hơn luật định đúng 3 năm tròn
Nhàn du đây đó thong-dong (du lịch)
đền bù năm, tháng tù trong, tù ngoài
Thất cơ bao nỗi thiệt thòi
Giờ đây là lúc nghỉ-ngơi hưởng nhàn
Cộng-đồng sinh hoạt hội-đoàn
Lập hội Ái-Hữu Cư-An bạn-bè

Lời ngỏ

Tám-mươi tuổi kê là cao
so ra lăm bậc còn cao hơn mình
đấn thân vào cuộc đao-binh
sa cơ thất thế nên đành xa-xôi
lưu đày một thuở bên trời
lao-đao lặn-đạn một thời ngã-nghiêng
thoát cơn hoạn-nạn ưu-phiền
ta về sống chẳng được yên thân mình
đành liều một chuyến lênh-đênh
chín chết một sống hải hành ra đi
lưu vong trên đất Hoa Kỳ
lìa xa đất Mẹ cũng vì anh em
cây muốn lặng, gió chẳng yên
gây hấn, chọc gheo liên miên hận thù
nội chiến mấy chục mùa Thu
bao người đã chết, đã tù (đôi bên)
bô lão, nam nữ thanh niên
trẻ thơ, thiếu phụ, mẹ hiền thác oan
chinh phu, quả phụ vô vàn
ba miền dọc suốt Việt Nam ngậm-ngùi
chồng vì chiến trận lìa đời
trẻ thơ mất bố thành người mồ côi
mẹ già có một con thôi
cũng vì chinh chiến, thiếu lời hỏi han
chiến trường khốc liệt tràn lan
bao nhiêu thảm cảnh nát tan gia đình
biết bao phận gái đảm, xinh
tình yêu không đến, duyên tình dở dang (1)
chỉ vì chênh lệch nữ, nam
bàn tay cộng sản đã man quá chừng!
.....
(còn tiếp. Đón đọc trong BTSHCATN số 9)

(1) không dám kết hôn vì sợ trở thành góa
phụ

Thơ Xuân NGUYỄN ĐÌNH MINH

XUÂN THA HƯƠNG

Xuân đến rồi đây em biết không
 Mai vàng hí hửng cúc trở bông
 Hằng Nga khắp khởi cười mong đợi
 Rải ánh trắng vàng xuống núi sông

Xuân đến rồi đây em biết không
 Thân trai chí chí nợ tang bồng
 Nước nhà nghiêng ngửa đời phiêu bạt
 Than vắn thở dài đợi với trông

Xuân đến rồi đây em biết không
 U hoài nung nấu mãi bên lòng
 Mong sao nước Việt mình sống dậy
 Lũ lượt nhau về bỏ nhớ mong

MÙA XUÂN CHƯA ĐẾN

Vùng Trời đó anh bay trong lửa đạn
 Vĩn oai hùng đối diện với địch quân
 Lính tàu bay nào ai có mùa Xuân
 Mong em hiểu anh là trai thời chiến

Chim én lượn biết rằng Xuân đã đến
 Xác pháo thay bằng xác của quân thù
 Không rượu nồng chẳng khác lá mùa Thu
 Úa vàng cả một nàng Xuân kiều diễm

Nơi xứ lạ anh làm thân lũ thú
 Có mùa Xuân sao lý thú không còn
 Ước mong ngày trở lại với Nước non
 Ta xây dựng một mùa Xuân Nguyễn Huệ

Ý sống tĩnh thò

CẢM ƠN

Cám ơn người cho ta cuộc chơi
Tưởng rằng tan tác thuở xuân thời
Bao năm gian khổ thân tù tội
Nuôi chí tang bồng vượt trùng khơi
Hãy cố vui lên, hãy yêu đời
Gió to sóng lớn thuyền chơi vơi
Tự Do níu bắt bằng xương máu
Thuyền nan nhỏ bé đến muôn nơi.
Biết cám ơn ai ta cám ơn
Dẫu cho nguy hiểm gan không sờn
Anh dũng hiên ngang dân tộc Việt
Bây giờ thanh thân cám ơn đời

Mây Ngàn-Đặng Xuân Ngô

LÃNG MẠN

Thơ Trường Giang

Yêu thi nhân: Em ghen mây hờn gió
 Người trong thơ: Chỉ ảo ảnh mơ hồ
 Những chữ, vần khéo lắp ráp, xây tô
 Và uơm ướp hồn thơ bằng tâm huyết.

Hồn thi nhân ngọt ngào bên oan nghiệt
 Chắp cánh bay lừng lững cuối trời quên
 Vạn nẻo đường tình không tuổi, không
 tên

Còn in dấu gót ngà ai vọng ngưỡng.

Là thi nhân: Hỏi ai người thương tưởng?
 Vốn nông nghênh kẻ thơ túi rượu bầu
 Tri âm ơi! Tri kỷ hỡi! Cố nhân đâu?
 Cõi nhân thế phù du bao lối mộng?

Với thi nhân: Nguồn thơ là nhựa sống

Nửa vầng trăng cũng đủ dẹt nên vằn
 Sợi khói chiều, bông hồng nhỏ băng
 khuâng

Đủ rung cảm cả góc trời lãng mạn.

Mấy ai hiểu thi nhân sâu dĩ vãng
 Mỗi bước chân tình lịm dưới hoang mờ
 Hành trang buồn tựa những chiếc lá khô
 Tan vỡ vụn dưới gót giày lang bạt.

Gót thi nhân dẫm đầu ghềnh cuối thác
 Dù có không vẫn uy dũng ngang tàng
 Ngọn bút mềm xuyên suốt dọc thời gian
 Đâu chân lý giữa dòng đời xuôi ngược?

Thi nhân hỡi! Bước xuôi nguồn ngược
 nước

Bến bờ không lưu lạc nẻo luân hồi
 Một kiếp người như gió thoảng mây trôi
 Trời cao rộng thênh thang niềm nhân ái.

Em hãy hiểu thi nhân là quý quái
 Nương đêm đen từ địa ngục hiện về

Quyến rũ người đắm đuối giữa dòng mê
Vào cửa tử êm đềm như giấc ngủ.

Hỡi giai nhân! Những người muôn năm
cũ!

Bước vào thơ với ngòi bút cuồng si
Cũng một con đường, cùng một lối đi:
Rời cõi tạm, nhưng ngàn năm bất tử.

Hỡi Khanh tướng! Hỡi Vương hầu, Mỹ
nữ!

Cũng Cô Lôu, cũng Bạch Cốt rụi tàn
Không có gì vĩnh cửu với thời gian
Mộng hay thực mặc trần ai phong vũ.

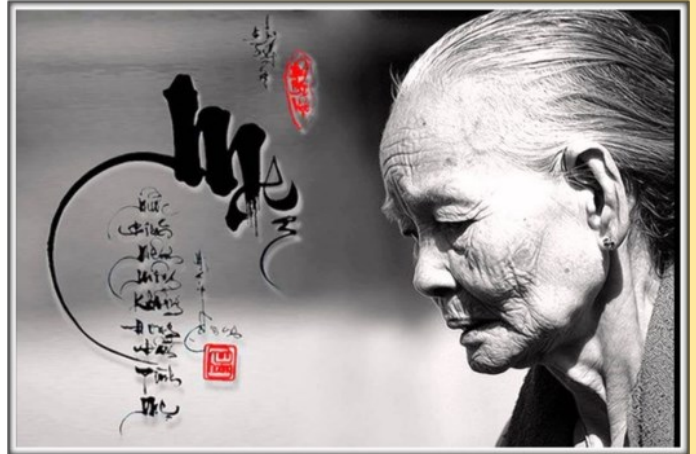
Người có biết thi nhân là dã thú?
Chốn thâm sơn đây bí hiểm găm gù
Thế gian này còn được mấy mảnh sư?
Ngòi bút thép là vuốt, nanh Chúa tể.

Sương thu lạnh thi nhân cười ngạo nghệ
Nửa hồn say ngất ngưỡng dưới trăng mờ
Mộng mơ chìm đáy cốc nửa hồn thơ
Bao giờ tỉnh trên đường về Thiên vị?

Có những lúc hỏi: Mình là ai nhỉ?
Ai hiểu ta? Chính ta chẳng hiểu mình
Thế! Vẫn đi. Đi vào cõi u minh
Gom Địa Ngục, Thiên Đàng về một mối.

Alpha Trường Giang – Khoá 3/70
SQTB.TĐ

MAI MỘT CON VỀ

Thơ Trường Giang

Nhấn về Cần Đước quê tôi
Cù lao Long Hựu nước xuôi ngược dòng
Chiều chiều vịt lội bờ sông
Trời xa đất lạ chạnh lòng hoài hương.

Dòng Kinh Nước Mặn thân thương
Con đò ngày cũ sàu vương nhịp chèo
Làm sao quên ánh trăng nghèo
Gót chân lữ thứ mòn theo tháng ngày.

Trước thềm còn mấy cội mai
Dùm con suốt lá đón ngày đầu Xuân
Mẹ ơi! Rồi cũng độ chùng
Vài ba năm nữa đến Xuân con về.

Tuổi già bóng xế chiều quê
Ngồi bên gạch cửa Xuân về ngóng con
Mẹ ơi! Chắc Mẹ mới mòn?
Con về với Mẹ cho tròn nhớ thương!

Alpha Trường Giang – Khoá 3/70
SQTB.TĐ

RÓT RƯỢU TRẦN GIAN

"Mưa từ cõi cũ mênh mang
Rượu trần gian lạnh. Nên lòng hoang vu"
Thơ Hạ Quốc Huy
1*

Chường môn ôm rượu xuống đời
Hồ trường lệ tửu hâm mời giai nhân

Say đi để nhớ một lần
Sá gì thiên hạ, đâu cần nhân gian
2*

Rượu ta pha với bạt ngàn
Có ngâm sim tím, tằm hàng lệ đau

Có cung kiếm lạnh trăng sầu
Có đời bão táp dải dẫu quan san

Rượu ta nấu bởi ngang tàng
Rót ra, gió hú, thơm ngàn gian nan
3*

Rượu xưa, ủ đá cơ hàn
Nhặt môi trinh nữ. Lỡ làng thương đau

Ta từ cỏ úa, sông sầu
Kêu con nước cạn, biển dâu gọi nàng

Mưa từ cõi cũ, mênh mang
Rượu trần gian lạnh. Nên lòng hoang vu
4*

Hồ trường rót hận thiên thu
Một trời hảo hán bụi mù hôm qua

Máu tươi đẫm nửa sơn hà
Thấm vào thớ đất. Nở hoa tài bồi
5*

Chung này tặng cuộc đời
Ngày đi. Hồn núi vẽ đời ngàn sau

Nàng về hát khúc tình sầu
Đội lòng phai nhạt qua cầu nước trôi
6*

Rượu chừ ướm ngực áo loi
Thoảng hương tố nữ thơm người nổi trôi

Rượu say. Đừng khóc. Đừng cười
Em say. Cứ ngủ. Ta ngồi quạt cho.

- Alpha Hạ Quốc Huy – SQT.B.ĐĐ
Wildomar, California, USA
Grandmaster Shihan
Chương Môn HẠ QUỐC HUY

Grandmaster Shihan
Chương Môn HA QUỐC HUY

Ai hồi tưởng những ngày chinh chiến cũ
Thuở ngang tàng thúc ngựa, bắt tên bay

MẸ
BÊN RỪNG

Hồn tử sĩ chập chờn
bay theo lửa
Nơi quê nhà, Mẹ
nghe tiếng sáo
con không?

Rồi buổi Mẹ già không còn nữa
Con còn xuôi ngược chốn mây xa
Gió ơi thổi hết về thiên cổ
Ngàn lay muôn trùng. Ngàn lệ sa

MẸ BÊN RỪNG

"Hồn tử sĩ chập chờn bay theo lửa
Nơi quê nhà, Mẹ nghe tiếng sáo con không?"

- Thơ Hạ Quốc Huy -

1*

Từ buổi đường trường cung kiếm gãy
Muốn quên đi dĩ vãng rất phiêu bồng
Lòng muốn thôi từ nay không nhớ nữa
Chuyện sông hồ binh lửa đã xa xưa

2*

Từ buổi lạ Mẹ lên đường sông núi gọi
Khoác chiến bào, xa nghiên bút thư sinh
Có dặm trăng soi đêm rừng tay súng
Có Mẹ nguyện cầu theo ánh trăng soi

3*

Từ buổi tử sinh treo đầu súng
Trải đời xanh lưu máu giữ quê hương
Tổ quốc xưa quân. Tráng sĩ lên đường
Sống. Giữ nước. Chết. Xương tàn dâng đất

mẹ

4*

Từng thước đất sa trường thơm yên ngựa
Những anh hùng vị quốc đã thân vong
Hồn tử sĩ chập chờn bay theo lửa
Nơi quê nhà, Mẹ nghe tiếng sáo con không?

5*

Rồi buổi đường cùng thân chiến bại
Mẹ bên rừng, lau nước mắt mấy mùa qua
Theo dấu chân lưu đày con vượn hú
Mẹ gọi cho con khô héo giọt lệ già

6*

Từ buổi oan khiên tràn mạn ngược
Gió của rừng thăm thẳm rít thâm u
Thân lao ải thẳng con lưu biệt xứ
Vẫn Mẹ già còm cõi bới thăm nuôi

Con nhỏ bé đi làm sông làm núi
Làm tù binh. Khiêng gánh nợ oán cừu
Mẹ ẵm con ngày tay son hương sắc
Nay Mẹ già, bạc trắng mái liễu xiêu

7*

Trên dốc đá người tù binh kiệt sức
Quy xá rừng. Nhớ vợ đại con thơ
Núi chướng. Sương lam. Oán khí. Sao mờ
Tiếng sáo trúc cống câu thơ thành trang máu

8*

Ai hồi tưởng những ngày chinh chiến cũ
 Thuở ngang tàng thúc ngựa, bắt tên bay
 Tàn y xưa sụp xuống. Phủ mặt. Che mày
 Lòng tủi nhục. Oằn vai thân chiến bại
 9*

Từ buổi khôn nguôi ngày bi đát
 Chiến địa năm nao gió cát bạt ngàn
 Khói ấm có cao miền đất lửa?
 Hay còn thương tiếc thuở mây tan?
 10*

Chiến tích năm xưa những trận đánh kinh
 hoàng
 Vì Mẹ. Vì em. Vì đời. Xông lên vì tổ quốc
 Hoa lá. Thành đô. Dòng sông. Con nước
 Dối từng ngày. Vọng ánh mắt trông theo
 Trong lao lung. Ai không xót quê nghèo ?
 Trong xiềng xích. Sao quên thời ngang dọc ?
 11*

Từ buổi thẫn thờ lòng tan nát...
 Thương con đò tách bến, rẽ sông xưa
 Lòng muốn thôi từ nay không nhớ nữa
 Thì trách chi. Trăng lỗi hẹn. Em lỗi thề
 12*

Từ buổi khôn nguôi đời kiếm bại
 Gấp chiến bào chôn sử tích hoang vu
 Ngọn gió có qua vùng hỏa tuyến
 Xin cúi đầu. Mặc niệm hận thiên thu
 13*.

Rồi buổi ngỡ ngang qua ký ức
 Con đò về hiu hắt bếp sầu đông
 Cố nhân gửi tặng lòng nuối tiếc
 Thì đã muộn màng. Tình cũng hư không
 14*

Ai mơ sủng hú lòng như xé
 Lửa đạn năm xưa vẫn nồng nàn
 Có phải vì đời cung kiếm gãy
 Mà lòng cô quạnh với nhân gian?
 Hay bởi cái mùa tan tác đó
 Hóa thành mặt lộ giữa giang san !
 15*

Đâu đây ngựa hí trong thiên hạ

Cho gửi tang bồng hồ thỉ bay
 Hồ để quăng đời chinh chiến cũ
 Đông mãi không đầy bát rượu cay
 16*

Rồi buổi mây rừng đơm tóc bạc
 Nàng xõa tóc huyền nghe chuyện biển dâu
 Dung nhan ơi hỡi xin dừng lại
 Một sợi tơ trời. Cũng nặng hồn đau
 17*

Ai hẹn tơ duyên mùa thương tích
 Nợ ân tình, hương phấn trễn tràng nhau
 Nếu rủi mai sau không hội ngộ
 Xin đến giang đầu. Nguyệt thẹn đợi ngàn sau
 18*

Con nói mai sau về nuôi Mẹ
 Lau lách cơm chiều, khói rạ rơm quê
 Con nói mai sau con ngồi kể
 Chuyện tang bồng. Chàng tráng sĩ ngày xưa

Con nói mai sau về nuôi Mẹ
 Bên bếp hồng. Khóc kể lại đời con
 19*

Rồi buổi Mẹ già không còn nữa
 Con còn xuôi ngược chốn mây xa
 Gió ơi thổi hết về thiên cổ
 Ngàn lạy muôn trùng. Ngàn lệ sa
 20*

Từ buổi Mẹ già ra cát bụi
 Hồn đến bên rừng ngong ngóng con...
 Hồn ở lại rừng đợi bóng con...

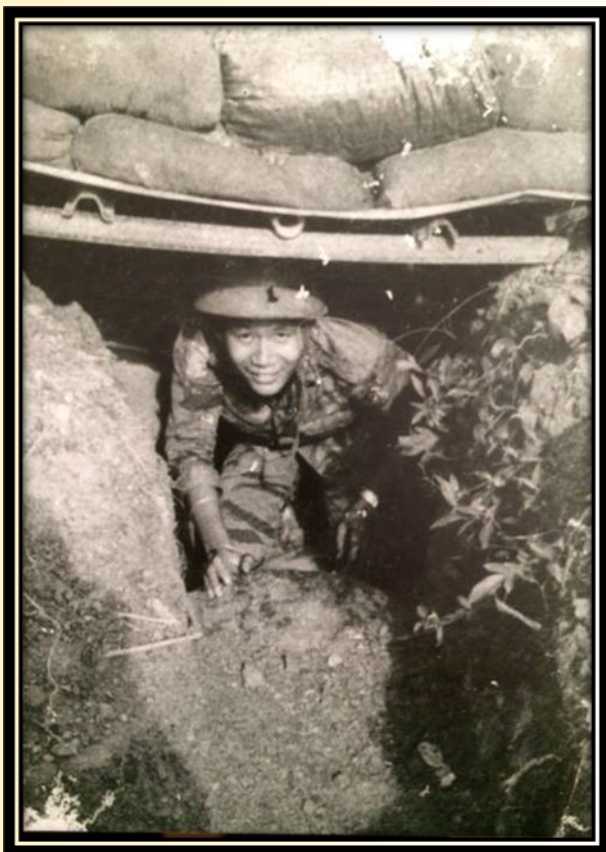
- Alpha Hạ Quốc Huy – SQT.B.TĐ -
 12.2016

California, USA

(Trích Mê khúc trên mặt lộ)

Grandmaster Shihan

Chưởng Môn HẠ QUỐC HUY

XUÂN MIỀN HÒA TUYÊN

Thơ Dzuy Lynh

*Đêm nghe đại bác thét vang rền
Ngõ Giao Thừa tiếng pháo nghênh xuân
Tiên đồn heo hút đóng quân
Nhớ về phố thị băng khuâng ngậm ngùi...*

*Thương Cha nhớ Mẹ dạ khôn nguôi
Thương bày em đại lòng bồi hồi
Ngày ta mười tám tuổi đời*

Lăn vào lửa đạn một thời làm trai

*Không dám thương áo dài tha thướt
Chưa biết chờ ai trước cổng trường
Trường Sơn heo hút mù sương
Mũ xanh áo trận sa trường dọc ngang*

*Đêm trù tịch, hỏa châu chong sáng
Sáng đâu năm, "con cái" sẵn sàng
Xung phong trung đội dàn ngang
Giành từng tấc đất, bảo an dân lành*

*Mông Hai, Hậu Trạm chuyển thư xanh
Mứt bánh hậu phương địch pháo banh
Quảng Trị sương sa giá lạnh
Sài Gòn ơi! Ôi nhớ mấy cho vừa...*

*Sim tím bẻ cành giăng đâu vông
Đón Xuân rượu trắng Bastos xanh*

Khăn thù đôi sẻ chuyền cãnh
Hậu phương em gửi... để dành thay băng

Loang chiến địa máu đào xương trắng
Suốt ngày đêm đạn nổ bom rền
Kẽm gai thây địch giăng mền
Nón thăng bắn sẻ óc lênh lạnh tanh

Ta nghịch, đội lên đầu tuổi trẻ
Chụp hình khoe Mẹ thế hoàng mai
Chiến hào ai biết xuân khai?
Chiến bào chưa nát bốn mươi năm ngoài!

Alpha Dzuy Lynch – Khoá 5/71 SQT.B.TĐ
Thủy Quân Lục Chiến
Hoàng Hoa Lũng lập đông – 1222016
(Nhớ về địa đầu Quảng Trị, Tết 1973)

VIỆT NAM HAI TIẾNG TRỌN ĐỜI TRONG TIM

Thơ Dzuy Lynch

Dẫu cho vật đổi sao dời
Việt-Nam hai tiếng trọn đời trong tim
Tha hương chong mắt dõi tìm
Thiên di phiêu bạt cánh chim lạc loài...

Vạc kêu sương nẫu u hoài
Nát hồn viễn xứ rạc rài nhớ thương
Độ từ giặc cướp quê hương
Người đi kẻ ở đôi đường phân ly

Nuốt cay ngậm đắng ra đi
Quê hương biên biệt mong chi ngày về
Giải khăn xô trắng nã nễ
Áng mây Nam Việt bay về nơi đâu?

Chùng nào xong cuộc bể dâu
Tha hương quốc nội hiệp nhau một lòng
Thu về biển đảo núi sông
Cho rừng xanh lá lúa đồng vàng bông

Cửu Long vùng vẫy chín rồng
Hồng Hà, Trà Khúc chung dòng hợp lưu
Phù sa rửa sạch oán cừu
Nhân tâm trở cánh Võ Ưu an hòa

Vườn Xuân muôn sắc vạn hoa
Bướm ong bay lượn chim ca rộn ràng
Cùng là máu đỏ da vàng
Cớ sao cách trở dặm ngàn quan san

Cuộc trần như đám phù vân
Việt-Nam mây trắng tan dân thịnh không
Giữ gìn bờ cõi Tiên Rồng
Đừng cho trôi nổi bênh bồng như mây!

Alpha Dzuy Lynch – Khoá 5/71 SQT.B.TĐ
Thủy Quân Lục Chiến
dzuylynh.demthahuongnhosuedatme

kính mời rượu đế khè khà bông lông
thế gian đơn kiện - chông chông
trời biếng xử - tôi cũng không thực
quyền
tiền bạc đi trước ưu tiên
dân cày khốn khổ truân chuyên bầy
chầy

UỐNG RƯỢU VỚI DIÊM VƯƠNG

Thơ: Trang Y Hạ

Mời ông quốc chén Gò-Đen
rượu ngang chẳng nệ sang hèn tiếng tăm
thăng trầm thế sự chống cảm...
mưa rừng rú gió ghé thăm nảo nùng

ấy ngày tôi bị lao lung
thấy ông lớn vồn bên khung cửa tù
phòng giam chật chội, âm u
một ngày trong đó thiên thu ở ngoài

ông quên không hỏi thử coi
ăn: khoai, sắn, muối - xương lòi ra da
quê nhà vôi vọt thiết tha
chuyện xưa không nhớ quả là kẻ điên

tôi đây bản tánh hiền hiền
kể vui thôi, - ông đừng phiền trách nha
ông là: chúa ngục tà ma

Gò Đen ông cứ uống say
nhớ cho rằng - đã trình bày... rồi nghen
dân đen, nhưng dân không hèn
thăng trầm vận số bao phen cũng bình

Diêm Vương ông phán công minh
vội bọn một nước cầu vinh và rồi
đề đầu, đề cổ dân tôi
ly hương khắp nẻo xa xôi (như) tội đồ

vui hội ngộ, mừng: dzô, dzô...
đưa cay hai món: - (tra, vồ) - ngon ghé
cá nuôi thổ sản đồng quê
tiệc tàn tôi tiễn ông về xứ ông.

Alpha Trang Y Hạ - SQT.B.TĐ

15 - 05 - 2022

THÁNG TƯ LẠI VỀ

Thơ Trang Y Hạ

“...vui sao nước mắt lại trào...”

Tháng tư về, có người buồn – buồn lắm!
 Vết dao xưa, vẫn cửa – cửa bấy nay
 Tháng tư ngòi, thân nửa tỉnh nửa say
 Nước đã mất thuyền tìm đâu ra bến!

Buổi quăng súng nghe tim đau hỏn hển
 Nhìn làng quê thân thiết mãi lùi xa
 Trên đường quê hiu hắt bóng mẹ già
 Bầy con nít bơ vơ đi lánh giặc

Đứa con gái cõng em lòng se sắt
 Bước chân đi – đi vào cõi mộng du
 Phía sau lưng khói lửa réo mịt mù
 Thân chưa chết mà coi như đã chết

Con chim nhận bay về phương nào
 hết
 Bỏ khung trời nắng gió cháy thán
 tư
 Màu khói lam giăng mắc bóng tạ từ
 Chuông thánh thót từng hồi xua quỷ
 sứ

Dòng Bến Hải trái buồn ra viễn xứ
 Biển Thuận An máu đỏ cuộn linh
 hồn

Thuở Mậu Thân oan khiên phủ càn
 khôn

Sông Hương nghẹn đứng dòng
 không chảy nổi

Người dân Nam đã làm gì nên tội
 Chợt rừng mình, nhớ “đại lộ kinh
 hoàng”

Vô Đà Nẵng sóng biển người nắng
 chan

Nhìn thăm thăm – tự do hay là chết

Ban Mê Thuật – đường 7 B chấm hết
 Dòng sông Ba chặng họng xuống
 Tuy Hòa

Đêm Cao Nguyên không có ánh
 châu sa

Có tiếng hát ru con chờ trời sáng

Nhìn thân thể mỗi ngày thêm nứt
 rạn

Những con người trùng mắt ngó đại
 dương

Hai mươi năm bom đạn xéo quê
 hương

Rồi một thoáng cúi đầu ôm túi nhục

Tay ghì súng – lệnh đầu hàng – vô phúc!
Chim đại bàng vội vỗ cánh bay nhanh
Tướng, anh hùng tuấn kiệt trọn với thành
Hồn: Hoàng Diệu – Nguyễn Tri Phương
– Phan Thanh Giản

Bước từng bước trong đêm dài vô hạn
Miền Nam ơi – nước mắt cửa nhà tan
Mảnh tang thương ập xuống quá phủ
phàng
Thân chủ tướng cúi đầu làm Lưu Thiện

Những toan tính xóa miền Nam miền
viễn

Nền tự do mỗi ngày mỗi ốm o
Mẹ Âu Cơ gạt nước mắt thêm lo
Bầy con: chạy lên rừng, tuôn ra biển

Long Quân – cha già nhìn chết điếng
Còn An Tiêm sừng sốt sột hậu nhân
Những bại binh tiếp tục chết dần dần
Vợ con họ đẩy lên non bói củ

Nửa thế kỷ vết thương còn mưng mủ
Bằng mặt thôi, nhưng không thể bằng
lòng
Mẹ miền Bắc vẫn ngồi ngó đèn chong
Tiếc con trai một thời đi đánh Mỹ

Mẹ miền Nam cùng nỗi đau âm ỉ
Đất cha ông lão “hàng xóm” gặm dần
Bây giờ: thằng nào ngụy – thằng nào
chân

Không ai hiểu lòng con bằng các mẹ

Tháng tư khổ - chợt nhận ra đôi lẽ:
“...triệu người vui, cũng có triệu người
buồn...”

Nơi phương trời những người - súng
ống buồng
Nghe xấu hổ “chiến công như thần
thánh”

Gà cùng mẹ bơi mặt nhau mà đánh
Tươi hận thù đốt cháy cả Trường Sơn
Vạn cốt khô trừng mắt trút căm hờn
Bị đối gạt thời thanh niên tươi trẻ

Những cô gái suốt đời chưa làm mẹ
Những cựu binh không đủ sức cầm cày
Những phế binh lê lết quá đỗi cay
Bao công trạng một thời bay theo gió

Người dân Việt khắp hành tinh – giọt
nhỏ

Ngày ba mươi – ngày Quốc Hận đau
thương

Mặt trận tàn – xương cốt vất chiến
trường

Ai là kẻ đốt nén nhang tưởng nhớ?

Thù người chết, khu Nghĩa Trang xói lở
Mấy mươi năm cô lập chẳng dám thăm
Xin sửa sang cứ lần lửa biệt tăm
Đất xà xẻo hoang tàn cây cỏ mọc

Người thiếu phụ năm xưa quay về khóc
Len lén nhìn phía trước, ngó phía sau
Không dám gào môi mím chặt nỗi
đau

Từng ngói mộ ôm tháng ngày sứt mẻ

Hô: hòa hợp, xoa hận thù – chẳng lẽ
 Những cốt khô, họ không phải anh em
 Xin mọi người đừng khoanh tay đứng
 xem

Đối kẻ sống, nhưng chớ lừa người chết

Tháng Tư lại về ai vui như tết
 Ai buồn ly hương – mất đất ruộng nhà
 Sao cháu con lại bỏ nước đi ra
 Đứa ở lại loanh quanh tìm mọi lối

Tháng tư lại về cúi đầu sám hối
 Nén nhang bay – khói tỏa khắp sơn khê
 Chút lòng thành xin đừng có khen chê
 Địa linh... kiệt – giữ non sông gấm vóc!

Alpha Trang Y Hạ - SQT.B.TĐ- 2008

Đăng trong **VĂN HỮU** Tạp Chí Văn
 Học Nghệ Thuật

Số 16 mùa xuân 2012

Ảnh : Sinh viên Pháp để tang VNCH
 ngày 27- 04 - 1975 tại Paris.

TÙ

Kiến Hòa

Một ngày trong tù dài vô tận
 Ai kinh qua khổ ải hơn thập niên
 Ngày lao động đêm tầy não triền
 miên
 Tâm không điên loạn gia đình phúc
 đức
 Tù Cộng sản là địa ngục cùng cực
 Chặt tre rừng rậm đồn gỗ núi cao
 Phân doi hang động đốt nửa mò vào
 Ngày hai bữa chỉ ăn ngô khoai sắn
 Dựa nhau hứng chịu đòn thù kẻ
 thẳng
 Lá rừng trị bồi dưỡng mưu sinh
 Nâng đỡ nhau tinh thần không giảm
 sút
 Người đồng cảnh xem nhau như thú
 túc
 Chung lý tưởng vì hạnh phúc tự do
 Nguyên ước mọi nhà an lạc ấm no
 Nay vận Nước suy vong cam số phận
 Ba mươi tháng Tư là ngày Quốc hận
 Ngày đau buồn tủi nhục của toàn dân
 Ngục thất luật sư Lê thị công Nhân
 Vẫn quyết tâm đòi nhân quyền dân
 chủ
 Người tù sau khi miền Nam thất thủ
 Vẫn cao ngần cao đứng thẳng kiêu
 hùng
 Xin ngưỡng mộ và cúi chào kính
 phục

NHỚ TẶNG NHON PHÚ

Thơ Ngọc Trân

Tặng Nhon Phú nhớ đêm nào ứng chiến,
Ngồi gác đêm trên lô cốt tuyến D,
Nhìn hỏa châu rơi chợt nhớ thương về,
Em gái nhỏ chắc giờ đang thao thức.

Ôm thép súng lòng anh đang mơ ước,
Mong cuối tuần hai đứa được gần nhau,
Hai mươi bốn giờ phép sao quá mau,
Làm sao đủ cho vui niềm tâm sự.

Kể sao hết cho nhau bao nỗi nhớ!
Một tuần xa như một thế kỷ dài,
Kể nhau nghe bao mộng ước tương lai.
Anh tay súng xin giữ gìn quê mẹ,

Tặng nhon Phú ...thời gian qua rất lẹ.

Để bây giờ nhớ lại mái trường xưa,
Bao chàng trai ôm giấc mộng sông hồ.
Vì đất nước hiến thân cho tổ quốc,

Sát vai nhau chúng ta xây mộng ước,
Giữ quê hương cho đất mẹ thanh bình,
Cho dân lành thoát khỏi cảnh điêu linh.
Cho đất nước không còn quân giặc đỏ.

Tặng nhân Phú nhớ hoài ngày tháng cũ,
Bạn cùng ta vui nhịp bước quân hành,
"KHẮP BỐN PHƯƠNG TROI..." Những
mái đầu xanh.

"CỨ AN TU NGUY "xin thề giữ vững.

Đời MẸ BÔNG CON không làm chùn
bước.

Chân cứng đá mềm cho mãi ngàn sau.
Các bạn tôi ơi xin nhớ lời chào.
"HÃY ĐỪNG DẬY" một lần cho đất
nước.

Bây giờ đây đã tàn bao mộng ước!
Vẫn nhớ hoài nhớ mãi mái trường xưa.
Nhiều đêm về trong giấc mộng vật vờ.
Vẫn thấy lửa VŨ ĐÌNH TRƯỜNG rực
sáng.

Alpha Ngọc Trân – Khoá 4/70 SQTĐ.TĐ

NHỚ AN LỘC

Thơ Ngọc Trân

Tháng Tư bầy hai nhảy vào An Lộc,
 Đất đỏ Bình Long bỗng thấy chuyển
 mình,
 Dân vui mừng chào đón đoàn hùng binh,
 Giữ thị trấn đang trong cơn hoảng loạn.

Địch đón ta bằng những tràng pháo đạn,
 Nổ chết dân lành đau xót tim ta!
 Dàn mỏng quân ta bảo vệ xóm nhà,
 Cùng chiến hữu Sư Đoàn 5 ngăn giặc.

Giặc quá đông bủa vây ta càng chặt,
 Tử thủ một lòng quyết giữ Bình Long,
 Chúng điên cuồng với những đợt xung
 phong,
 Pháo ồ ạt mong ta không chiến đấu.

Vững tay súng ta đào hầm tránh pháo,
 Đẩy lùi bao lần đợt giặc tiến vào,

Không quân ta lao xuống ở trên cao,
 Bom tan nát đoàn xe tăng của địch.

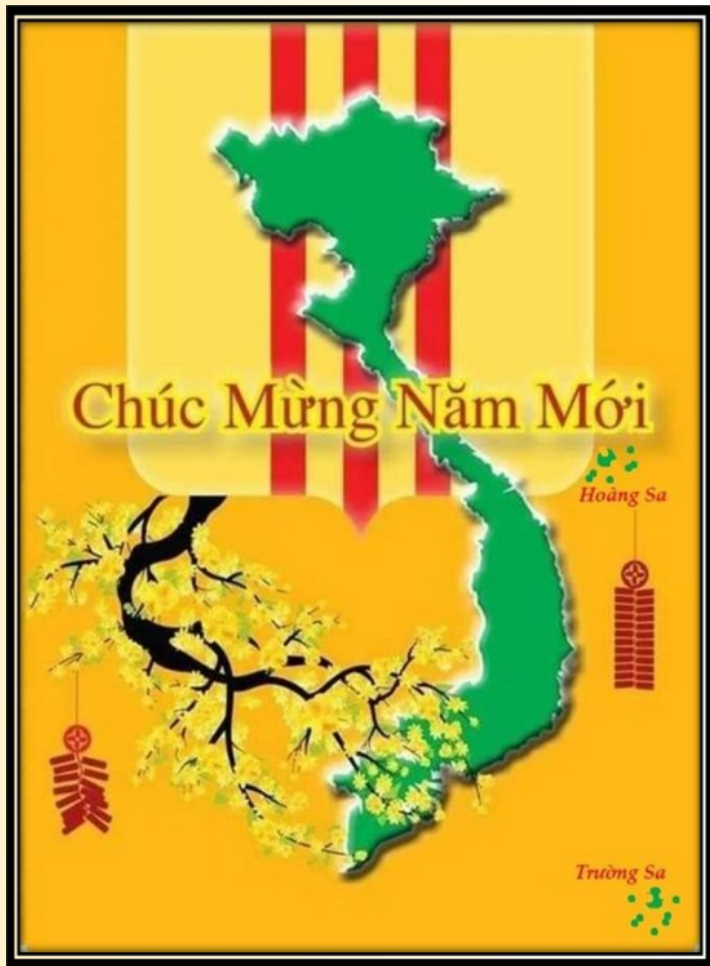
Tiếp viện đến với liên đoàn Biệt cách,
 Cùng Nhảy dù trên quốc lộ Mười ba,
 Không hổ danh lính 81 tài ba,
 Đuổi bọn giặc cứu nguy cho thị trấn.

Xây nghĩa trang các anh vừa đánh trận,
 Gom xác bạn bè nằm xuống không may!
 "An Lộc địa sử ghi chiến tích này,
 Vị quốc vong thân anh hùng Biệt cách".
 (Thơ cơ giáo Pha)

Liên Đoàn 3 Biệt Động Quân oanh liệt,
 Với ba Tiểu Đoàn sát cánh bên nhau,
 Cùng các anh chiến đấu thật gian lao,
 Sau ba tháng đánh tan quân cường địch.

Giờ ngồi đây nhớ bao nhiêu chiến tích,
 Nhớ bạn bè nằm xuống cho quê hương,
 Bình Long trong ta vẫn mãi kiên cường,
 Trận chiến đã lừng danh trang quân sử.

Alpha Ngọc Trân – Khoá 4/70 SQTĐ.TĐ

LỜI CHỨC TẾT

Thơ Hoàng Nhật Thơ

Xuân đã đến ... Tôi lấy gì đón Tết ...
 Ngoài thân tàn của kẻ mất quê hương,
 Tháng Tư Đen ... Tôi gầy sừng sa trường,
 Mang "Quốc Hận" ... bước lên đường biệt xứ !

Xuân lại đến trên bước đường viễn xứ ...
 Người lính xưa ... giờ tóc bạc, trắng tay ...
 Chúc gì đây ... Tôi nghèn nghẹn đắng cay,
 Đây lời chúc của một người vong quốc ...

Xuân, Tết đến ... Tôi chân thành cầu
 chúc ..Chúc những người dân Việt sống tha
 hương,

Hãy nhớ về đất nước Việt yêu thương,
 Đang tan nát trong thiên đường cộng sản !

Mừng xuân nơi xứ người ... Xin hãy nhớ ...

Xuân quê nhà đã chết rũ từ lâu ...
 Tháng Tư Đen ... máu nhuộm cội mai sầu,
 Tết vẫn đến ... nhưng một màu tang tóc ...!

Xuân, Tết đến ... Chúc người dân trong
 nước ...

Dựng mùa xuân Nguyễn Huệ phá quân
 Thanh ...

Đuổi Tàu cộng ... Quét lũ giặc tan tành,
 Vui đón Tết ... Xuân vương cảnh lộc thắm.

Xuân lưu vong ... Chúc bạn bè, chiến
 hữu ...

Tóc bạc màu nhưng chí cả đừng phai,
 Gót giày saut ... Quyết đập ngã công gai,
 Về đất mẹ ... Viết lại trang sử mới.

Xuân viễn xứ ... Chúc quê hương đất mẹ,
 Sạch bóng thù ... không còn lũ cộng nô,
 Vui chủ nghĩa cộng sản xuống hoang mô,
 Xuân hạnh phúc ngàn đời quê hương Việt.

Alpha Hoàng Nhật Thơ – Khoá 9/72

SQTB.TĐ

Xuân tha hương

TA SẼ VỀ

Thơ Hoàng Nhật Thơ

Hùm sa cơ uất hờn trong hận oán,
Nhìn sói lang đang vênh váo vẫy đuôi,
Núi rừng kia muôn đời mãi xanh tươi,
Lời huyết thệ "Một ngày ta trở lại".

Ta trở lại như cuồng phong bão lửa,
Diệt bạo tàn ... chiếm lại đất quê hương,
Xóa tóc tang ... mang lại những yêu
thương,
Và dựng lại ngọn Cờ Vàng Chính Nghĩa.

Ta sẽ thăm những nấm mồ rêu phủ,
Bắc chí Nam vùi xác bao hùng anh,
Nén hương lòng, giọt lệ kính vinh danh,
Những cái chết ... Hùm thiêng sa tay giặc.

Ta sẽ thăm những lao tù, ngục tối,
Dấu máu khô, vết tích cũ còn đây ...

Hình ảnh xưa khơi lại lệ đong đầy,
Lòng rung động ... giọt lệ vừa rơi vỡ.

Ta sẽ thăm bạn bè, đồng đội cũ,
Thằng gằm cầu, đứa góc phố lê la,
Bao năm trường ... một kiếp sống như
ma,
Chén khoai hầm, cơm thừa chan máu
lệ.

Ta sẽ thăm nấm mồ mòn bia đá,
Cha Mẹ già đã nằm xuống thiên thu,
Nhớ con xa ... khóc đứa chốn lao tù,
Lòa đôi mắt lìa đời trong một tối.

Ta phải về viết lại trang chiến sử,
Nơi quê hương có dân tộc yêu thương,
Lời thề xưa vang vọng Vũ Đình

Trường :

Vì "**Tổ Quốc - Danh Dự và Trách
Nhiệm**".

- Alpha Hoàng Nhật Thơ -
Khoá 9/72 SQT.B.TĐ

ÁO HOA RỪNG BIỆT ĐỘNG

Thơ Lan Phi

*người ôm nhau trong vũ trường da diết
tao ôm mây tha thiết tiễn mây đi
khi cuộc chiến đang trong hồi khốc liệt
mây chết rồi _ vẫn lẫm liệt uy nghi*

*khi thành phố vẫn ánh đèn xanh đỏ
thì mây về nằm trong cổ áo quan
hàng nến trắng thấp lung linh mờ tỏ
mẹ già buồn ngồi khóc tựa linh sàng*

*vào cuộc chiến thì tử sinh xem nhẹ
lính là chơi canh bạc với tử thân
người ca sĩ vẫn hát yêu người lính
có bao giờ hiểu đời lính gian nan*

*mây đi nhé _ thôi lính là như vậy
tuổi thanh xuân chưa có một cuộc tình*

*vẫn chưa biết một nụ hôn con gái
sống núi rừng cho tới lúc hy sinh*

*tao vào lính còn quần xanh áo trắng
mây lơ ngơ "má" chở tới trung tâm
hai thằng nhóc miệng vẫn còn hôi sữa
vào quân trường huynh trưởng phạt _ cà lăm*

*để thỏa chí hai thằng "binh" Biệt động
là con trai _ đi cho mộng tang bồng
đòi lính trẻ giày saut mòn vẹt gót
canh rau rừng gạo xấy mỗi bữa ăn*

*vậy thôi nhé _ áo hoa rừng biệt động
cõi an nhiên hãy về với mây ngàn...
tao còn lại vẫn hành quân chết bỏ
sống ngang tàng _ chết ngày một ngày hai...*

Alpha Lan Phi – Khoá 9/72 SQT.B.TĐ

KHÔNG HẸN....

Thơ Lan Phi

*hôm nay ta sống_ mai ta chết
sá gì thân thằng lính cọp cao nguyên
rót nữa đi em ta uống hết muện phiên
mai _ xa lặc tiên đôn heo hút nhớ*

*em và ta _ đêm nay cùng hơi thở
sưởi ấm đời cô lữ phố cao nguyên
ta sẽ quên ngày tháng cũ trên miền
đêm gõ núi - ngày hành quân truy diệt*

*gặp gỡ nhau cho dù không tha thiết
nhưng cũng là tình hạnh ngộ tương phùng
ta thằng lính sống cuộc đời phiêu bạt*

buông tâm hồn bên cạnh thịt da thom

*cũng có thể mai trên đường biên giới
có chắc gì trở lại phố mù sương
vào trận đánh được Poncho gói xác
hay nằm chờ bè bạn đến tản thương*

*xin được sống một đêm trên phố núi
trời mù sương hương lửa thấp mây mù
một lần nữa ta vui cùng dáng nguyệt
mai lên rừng _ vui lấp tuổi thanh xuân...*

Alpha Lan Phi – Khoá 9/72 SQTB.TĐ

NHỚ BUỔI CHIỀU CHIA TAY TRÊN BẾN BẮC CẦN THƠ

Thơ **Nguyễn Hữu Thời**

Ngày tháng cũ qua rồi không trở lại
Con sông xưa nước đã chảy về đâu ?

Từ buổi chiều gió hai bờ thổi mãi
Bay tóc em giữ mù mịt giang đầu

Em không khóc chỉ nói lời nhỏ nhẹ

Sẽ để tang anh ba năm trọn tình

Nếu hôm nào nghe tin em chết trận

Một chuyện bình thường trong cuộc đao binh

Để thả theo dòng nữa mảnh hồn không
Em có còn thương chiếc phà năm ấy ?
Đã đưa một người lính trận qua sông

Em không biết anh về khi tàn cuộc

Sẹo vết in hằn trên trái tim đau

Làm sao anh tin mình còn sống sót
Cho đến hôm nay bạc trắng mái đầu

Em có còn trong cõi đời gió bụi

Nhận dùm anh một câu chúc an lành

Và thêm nữa một lời tạ lỗi

Anh không về khi mái tóc còn xanh

Alpha Nguyễn Hữu Thời – Khoá 3/73 SQTĐ.TĐ

31/7/2017

Ba năm qua rồi anh không trở lại

Bòn rút từ túi nhân dân

VÀI LỜI KHÔNG PHÉP

Thơ Nguyễn Hữu Thời

Tôi ngồi gõ mấy dòng này
 Thêm vào những bài thơ không phép
 Để nói một điều

Tôi bội thực hoài dòng thi ca rất nhạt
 Nhiều bài thơ nhảm nhí
 Với thứ ngôn ngữ quá nhàm
 Nhạt, nhảm và nhàm

Những nhà thơ hôm nay!
 Các người có nghe?

Tiếng kêu than cuộc đời tội nghiệp
 Trẻ con đói ăn, người lớn đói tiền
 Chúng ta đói một xã hội an bình
 Con người đói một lương tâm

Khi những lãnh tụ cuồng điên quyền lực
 “Ăn không từ một thứ gì”
 Khi tài khoản chúng đầy ứ những đồng tiền
 Đánh cắp từ trong di sản

Thì mọi người quay mặt, lặng im
 Không phải việc của mình
 Những nhà thơ hôm nay!
 Chắc là đang bận rộn?
 Đánh vật với chữ nghĩa mỹ miều
 Làm đẹp bút danh
 Bằng những du miên, miên du với lại miên
 trường
 Và những tà huy, huy tà rục rỡ

Thấp sáng được không bóng tối âm u?
 Bằng những vần thơ hũ nút
 Và những loạn ngôn hiện đại
 Lại còn tâm hùng, chí cả
 Lại còn dòng máu tiên rồng
 Lại còn gấm vóc non sông

Hỡi ơi!
 Non sông một dải xô bồ
 Những người những ngợm hồ đồ rỗng
 không !

Alpha Nguyễn Hữu Thời – Khoá 3/73
SQTB.TĐ
 5/8/2022

TỰ DO LÊN TIẾNG

Thơ Tạ Cự

*(Hỡi bóng ma ô cảm!
Hãy bước ra khỏi Đảng
Để tiếp tục là người.)*

*Việt Nam đất hẹp người đông
Tài nguyên kiệt cùng Cộng sản
Chủ nghĩa hoang đường dân trí khai man
Quần tang người viễn kiến*

*Người khôn lẻo
Học giáo điều khó hiểu
Lôi kéo nhập đây đàn
Vượt xa loài quý cáo*

*Lũ cường hào ác nghiệt
Tiêu diệt người dân hiền
Uống phí cả tài nguyên
Giám cầm quyền cải tiến*

*Phát đạn hư không
Bắn tan vào khí quyển
Chiến tranh Việt Nam còn nằm trong óc
Kẻ bạo quyền*

*Đảng độc tài
Nói thế nào để hiểu
Chuyện dân chủ nhân quyền
Lời giảng xưa rất cũ*

*Tự do, tự do
Chúng ta cùng lên tiếng
Những phát đạn thành thật
Bắn nát cửa tù ngục - Vô tri*

*Một rác rưởi chưa hẳn là cặn bã
Một Hán Hồ nơi trút xả hồn căm
Ta tái chế rác thành phần dinh dưỡng
Còn xác dân dành chế nhạo cho người*

*Nước Việt Nam đâu phải chốn phù tang
Mà tuyết phủ thềm mặt trời sưởi ấm
Phù sa mặn trở lúa vàng lấp lánh
Ruột ba miền sôi sục bởi cờ Mao*

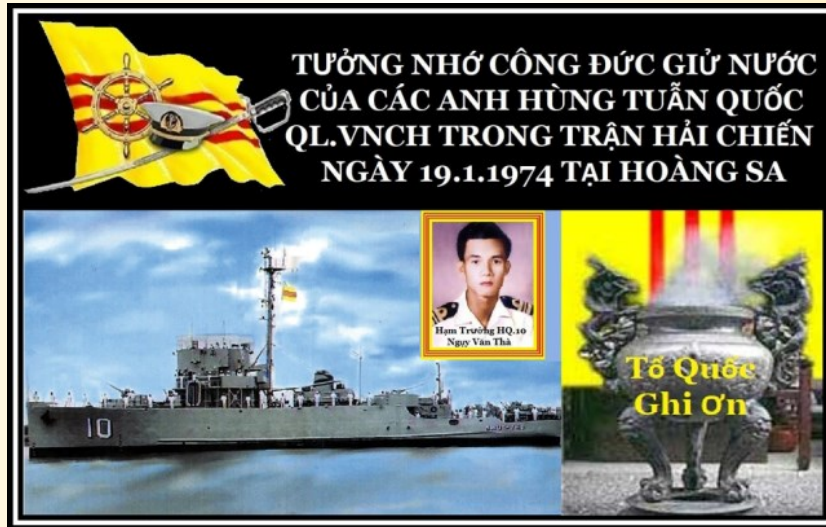
*Máu máu đỏ chảy thành dòng chữ S
Búa liềm kia ai rước họa nơi nào
Niềm uất hận nghìn năm chưa trút hết
Xương Hán gian gom vớt trả cho Tàu*

*Tự do, tự do
Chúng ta cùng lên tiếng
Phát đạn cuối cùng mở cửa
Tự do.*

*Alpha Tạ Cự - Khoá 3+4/73 Thăng Tiến
SQT.B.TĐ*

- Sydney, Australia -

CHIẾC NÔI THÁNG GIÊNG

Thơ Tạ Cự

Mưa trên phố mưa buồn nhớ biển
Đảo bao năm mòn mỏi mong chờ
Mưa ướt mắt mưa trườn sóng vỗ
Bãi bờ vợ bọt trắng sa cơ

Giờ này Hà Nội làm tiệc đãi Tàu
Trong lúc ở biển Đông quân xâm lược
đặt tên Tam Sa lên vong
Ôi Tổ quốc bây giờ
Việt Nam soi cổ sử
Một ngàn năm lụy Tàu
Lệ thành dòng tuôn đổ.

Biển Đông mây phủ đám quần
Dẫm con Việt điệu lạc thần đến đâu
Bỗng rơi một vạc mưa màu
Trời ơi đổ cả cờ Tàu tiếng Hoa

Máu anh máu Nguyễn Văn Thà
Chìm theo thân xác Hoàng Sa mất rồi
Sài gòn thành phố rong chơi

Thương ai hùng dũng ngoài khơi chống Tàu
Bể dâu nào có xa đâu
Lòng em cũng rũ một màu tang thương
Mộ anh quần đảo chiến trường
Mồ tên cướp nước phô trương Ba đình

Tháng Giêng an dưỡng quanh mình
Cái quân Cộng sản thừa khinh dân nghèo
Tội đày dân tộc, xử treo
Nghe trong hơi thở mềm theo rất buồn

Biển trầm chiến hạm tuần dương
Xua đàn Việt điệu tìm nương chốn nào
Chiều về sóng biển dâng cao
Đổi xem tàu lạ ra vào Hoàng Sa

Tháng Giêng - Tháng Nguyễn Văn Thà
Nghe trong trời đất phong ba vào lòng
Tháng Giêng nước mắt biển Đông
Nghe trong hơi mặn nghẹn lòng xót xa

Ngoài kia nổi nhục sơn hà
Đất liền cũng hiến người ta mất rồi
Biển Đông tiền giọt mưa rơi
Đàn chim vong quốc vòng nôi cuối cùng.

**Alpha Tạ Cự - Khoá 3+4/73 Thẳng Tiến
SQT.B.TĐ**

BÀI THƠ QUÊ HƯƠNG

Thơ Đăng Phong

Bài thơ quê hương tràn đầy nước mắt,
 Ôi cuộc tình xa mãi còn xa.
 Mấy mươi năm rời bỏ quê nhà,
 Sông bến cũ lủy tre làng rợp bóng.

Nhớ quá đồng quê buổi chiều gió lộng,
 Bác nông phu cần mẫn dắt trâu cày.
 Áo vải thô không che kín đôi tay,
 Thân lực lưỡng với làn da rám nắng.

Nơi xóm nhỏ mẹ quê ngồi yên lặng,
 Nhớ đàn con đi lính trận chưa về.
 Quê mình nghèo vì nặng khói sơn Khê,
 Ánh hỏa châu từng đêm chiếu sáng.

Rồi một ngày kia giặc tràn lên xóm cạn,
 Chúng hung hăng dày xéo quê mình.
 Nhà cửa ruộng vườn phố xá rung rinh,
 Dân khiếp sợ ngược xuôi tìm lối thoát.

Triệu người lầm than, triệu người luân lạc,
 Triệu kẻ lưu đày, triệu kẻ vong thân.
 Tiếng đau thương vang dậy khắp xa gần,
 Lắm kẻ bỏ xác rừng sâu không bia mộ.

Trên biển cả dạt dào sóng vỗ,
 Bao thuyền ghe theo định mệnh nổi trôi.
 Từ bỏ quê hương mặc bão táp dập vùi,
 Mặc hải tặc,ngậm ngùi tìm đất mới.

Hai chữ tự do quyết tâm tìm tới,
 Dù gian nguy lòng vẫn không sờn.
 Không có tự do thà chết còn hơn,
 Lời tâm nguyện đã thành sự thật.

Xác người nổi trôi ngút ngàn chất ngất,
 Mẹ Việt- nam nặng trĩu u buồn.
 Bao cảnh chia lìa lắm lệ sầu tuôn,
 Mảnh cơ đồ từ nay rách nát.

Ôi nổi nhục vinh con Hồng cháu Lạc,
 Mấy ngàn năm giữ nước dựng nhà.
 Biết bao lần bão táp phong ba,
 Nhưng chưa bao giờ mất đất mất biển đảo.

Thác Bản giốc, ả Nam quan còn trong hư ảo,
 Hoàng Trường sa Tàu cộng chiếm mất rồi.
 Mấy chục triệu người đi ngược về xuôi,
 Ngậm đắng nuốt cay hờn hờn tủi tủi.

Thương quá quê mình bờ tre bụi chuối,
 Cây khế sau nhà mấy độ đâm bông.
 Bao kẻ ly hương tiếng nức dậy trong lòng,
 Người ở lại làm dân oan rêu gọi.

Hỡi những con người lòng lang dạ sói,
 Hãy già từ kiếp sống vong nô.
 Hãy lìa xa thói ác đạo côn đồ,
 Quay trở lại với lòng dân tộc.

Alpha Đăng Phong - Khóa 6/68 SQTĐ.TĐ

(01-01-2013)

ĐÊM TIỀN ĐỒN

Thơ Đăng Phong

Mình nằm đây với núi rừng thương nhớ,
 Đêm tiền đồn mưa gió lạnh trong tim.
 Linh hồn đi hoang mồn mõi kiếm tìm
 Nghe rơi xuống phiến buồn tình chưa mới.

Em bây giờ có hay mình mong đợi,
 Mượn khói mù thuốc lá bủa vây quanh,
 Mượn sao đêm làm đóm lửa trung thành,
 Để sưởi lại lòng này cho bớt khổ.

Mình nằm đây nghe lá rừng trút đổ,
 Nghe trong lòng thổn thức gọi tên ai.
 Xin cô đơn xin bằng giá thôi dài,
 Quàng áo lính tầm tay còn quá ngắn.

Ước vọng băng mình trôi về biển mặn,
 Con đường dài thẳng tắp chạy sau lưng.
 Mình yêu em nhưng chưa nói đã dừng,
 Bởi giày hành quân cứ mòn vệt đ

Hoài niệm vời xa mấy lần kể lễ,
 Già nua rồi chưa ôm kín quân trang.
 Vòng tay đơn theo năm tháng phũ phàng,
 Chắp nối lại cho em dòng chữ nhỏ.

Alpha Đăng Phong - Khóa 6/68 SQTĐ
 (1969)

ĐÊM UỐNG RƯỢU . . . NHỚ BẠN

Thơ Phan Anh Dũng

Tao chẳng cúng
mà mời bạn mầy về uống
Bạn ta ơi những
Nhâm, Đạ, Liêm, Côn, Danh, Niệm, Quỳnh,
Sang . . .
Chiều Cali
Gọi tên từng thằng bạn
Rượu chưa nhiều mà quặn thắt say mềm!

Mời điếu thuốc
Để nhớ ngày xưa
hút như kẻ chết thềm
che nón sắt sọ kẻ thù bắn sẻ
Ánh hỏa châu,
soi chiến trường quạnh quẽ

ngồi chiến hào chong mắt đợi đêm qua
Bọn chúng mình
căng võng rừng sâu
hầm hố là nhà
đùa với đạn bom như chơi trò đuổi bắt

38 năm
Tao, Thiện, Khải
ngồi điểm danh chúng mình kẻ còn người mất
sao chờ hoài không nghe câu: “có mặt”
để tan hàng,
hẹn quán nhỏ cùng say!

38 năm
Còn lại một ngày này
Tao chẳng cúng mà mời bạn mầy cùng uống!

Alpha Phan Anh Dũng – Khóa 2B/73 SQT.B.TĐ
27/9/2013
Với Khải, Thiện, và Liêm, Nhâm, Đạ, Danh,
Côn, Sang, Niệm . . .

BI KHÚC THÁNG TÁM

Thơ Phan Anh Dũng

Trời Trung Đông:

quân cường tín cắt đầu sự thật,

Đất quê hương:

cường quyền thắt cổ tự do,

chốn công đường: kềm gai bốn bề phong tỏa
người vây người, mù mịt sai nha!!!

Xưa cha ông, ...

thân gánh nặng nợ nước tình nhà

nên giữ yên quê hương một cõi

dẫu tiền sông, biển núi

ngôi Vương đất Bắc giặc cho không, chẳng đổi
thà rụng đầu nhất định làm quỷ nước Nam!

Nay lũ người,

sao nay hèn với quân thù, ác với anh em
vu tội, giam cầm, ngăn đường, bịt miệng
bỏ con dân bị khảo tra trong tay cướp biển
xua tay chân bắt bớ, đánh đập dân lành
cúc cung bán biển, đất vui kiếp hàng thần

phủ phục trước mười sáu chữ vàng ru ngủ ...

Giòng sử Việt nghìn thu soi kim cổ
tĩnh đi thôi. Giành lại đất quê hương
mất quê hương là mất cả cội nguồn
mất đất nước ta chẳng gì đáng sống

* * *

Tỉnh dậy đi, ta vốn giống Lạc Hồng
nghìn năm đứng thẳng lưng lấy máu xương
giữ nước

với giặc cướp chẳng phải quỳ mà xin được
nắm tay nhau, giặc chắc sẽ bại vong!

Anh em ta máu đỏ một giòng
quyết giữ lấy non sông nước Việt!

Alpha Phan Anh Dũng – Khóa 2B/73 SQT.B.TĐ

25 tháng 8/2014,

Ngày tù giam anh em chống giặc bắc phương.

NHỚ QUẢNG

Thơ Châu Kim Thy

Tôi nào phải đâu dân xứ Quảng
Quảng Ngãi Quảng Nam Quảng Tín
Quảng Bình

Mỗi Quảng cách nhau cũng vài ba quăng
Cung bậc vang lên lịch sử sang trang
Hò hẹn đã nhiều yêu thương đã đậm
Tình thâm Quảng Trị thấm đẫm mồ hôi

Ngày tôi xa rời đồi Tăng Nhơn Phú
Thẳng cánh cò bay đến tận địa đầu
Gio Linh đó Trung Lương cát trắng
Cửa Tùng xuôi sông nước Bến Hải ra

Đêm vắng ngắt các cù AK nổ
Thông buồn reo trong gió cửa Việt yêu

Những đồi cát chạy dài thông reo nắng
Thân cây đầy vết đạn bom chùm ghim
Người bạn mới chân xiêu vươn bôm
bướm

Nát bàn chân đời lính thành thương binh

Mới ra trường lơ ngơ láo ngáo
Đêm đầu tiên đi kích lạnh kinh hồn
Nhớ dữ lắm tấm mền quân trang cấp
Nhớ cả em hùng hực nóng thịt da

Chiều đi qua La Vang lãng vãng đổ nát
Mẹ Đức Trời vẫn nguyên vẹn hiền tươi
Xuôi về dưới Quảng Điền thơm mùi lúa
mạ

Nhớ Thi Thơ Hoàng nhạc nổi trữ tình

Bao dấu ấn ngày dài nơi khu chiến
Ba Lòng nghe rùng rợn rừng núi cao
Leo chút nữa rạc giò Khe Sanh đỏ
Núi nổi dài rừng nổi lũng A Shao

Đêm địa đầu đêm nghe tầm trọng pháo
Rót vào sêu A Lưới đạn xạt xào
Như em rót bia vào ly cho khách
Trên tầng cao khách sạn Continental

Rồi Khe Gió, Caroll Camp, đỉnh mù
Fuller, Charge
Kéo nhau qua Tà Bạt ghé Cồn Thiên
Hết tiếp tế quân về chơi hậu cứ
Đông Hà vui phố nhỏ lính bỗng đầy

Xe bụi đỏ áo quần giày đỏ bụi
Quân với dân nhộn nhịp nổi mừng vui
Em gái Nguyễn Hoàng (*) khép mình e lệ
Duyên gieo ai những chiến sỹ trời mây

Khắp cả vùng chiến thuật ở nơi này
Nơi nào cũng chân qua đôi ba bận
Thương Hải Lăng cát trắng lúa mỹ miều
Con sông mát chôn thơ tôi cầu Bến Đá

Dòng lệ chảy suốt về mây Phú Thứ
Trôi thuyền trôi về tận mãi Phú Vàng
Giày bết đất hành quân vào thành nội
Vua chúa tôi nhà Nguyễn chẳng còn đây

Qua Vạn Tượng ngang Lăng Cô đẹp mấy
Uy nghi thay Bạch Mã trấn xây thành
Vượt Hải Vân bạt ngàn gió biển
Về Cẩm Khê mây lững giăng ngang
quanh

Bên kia núi gò đồi Đại Lộc
Thuốc Cotab, Basto Xanh
không bằng Cẩm Lệ
Hà một hơi ngậy ngất như điệu cà

Em Đà Nẵng mẫn mà trong giọng nói
Nói khó nghe nhưng nghe riết rồi thương
Thương Điện Bàn thương lan Quảng Tín
Lên Thường Sơn đuổi giặc Quế Sơn

Duy Xuyên ngồi viết thơ tình
Thăng Bình ngồi đọc thơ tình giấy thom
Sông Thu nằm ngửa cửa mình
Gọi rằng Đại hải rất tình Cao Lâu

Ai lên hái quế Trà My
Hái trà đãi cát vàng đi không về
Tháng năm chinh chiến bộn bề
Thương tô mì Quảng đậm đà tình dân

Bây giờ nhớ lại bao lần
Đi qua Trà Khúc ngại ngần quen em
Hẹn nhau núi Ấn trao tình
Em không đến - chỉ một mình tôi đi

Bây giờ nghĩ lại những chi
Tiên Sa xuống Ngũ Hành kỳ hay không
Cho tôi lưu luyến mãi cùng
Quảng ơi là Quảng Quảng nào cũng yêu
Chỉ em để lỡ cuộc yêu
Chê tôi chinh chiến sớm chiều biệt tăm...

(*) trường Trung Học Nguyễn Hoàng
Tỉnh Quảng Trị,
nhiều nhân vật nổi tiếng xuất thân từ đây.

Alpha Châu Kim Thy – Khoá 6/68
SQTB.ĐĐ
(22/3/2022)

(Trích trong thi tập “Rượu Tình Sầu” của

TỪ NON CAO BƯỚC XUỐNG CUỘC ĐỜI

Thơ Châu Kim Thy

Đây rồi giờ bỏ ra đi
Mồ hôi đọng được những ngày hồng cao
Dưới chân sỏi đá lao xao
Hàng cây ngã bóng cúi chào người đi

Hỏi tôi – anh nhớ những gì
- Con đường đứng nắng đoàn kỳ giữa
trưa
Cánh tay trần cháy đã vừa
Ngày mang buồn núi ngày đưa xuống đời

Bây giờ liếm giọt mồ hôi
Nghe bao nhiêu giọng à ơi gọi tình
Tay còn giữ trắng bóng hình
Trong lòng ôm chặt mối tình ra đi

Rời non theo bước quân đi
Ngõ ngang rừng núi mặt lỳ nắng phơi.
Nhớ ngày thao luyện toi bời
Thân quên cha mẹ quên đời em cho

Bây giờ tỉnh giấc so đo
Thì em cũng đã gọi đò sang sông
Thoáng buồn trên phiến tuổi hồng
Ơi ngày xuống núi đạn đồng lãng quên

Bây giờ ta muốn trở lên
Nhưng em đóng cửa gió duềnh sau lưng
Ngẩng đầu tay súng vào bụng
Đuổi tên giặc nước bảo đừng gây tang

Trở về tay dựng xóm làng
Góp lời hát mẹ gọi nàng ru con
Và nhìn tình nước nở đò
Tay xin vớt súng hát bông lúa vàng.

**Alpha Châu Kim Thy – Khoá 6/68
SQTĐ.TĐ-Năm 1969**

(Trích trong thi tập “Rượu Tình Sầu” của

ĐI VỀ ĐÂU !

Thơ Hoa Tàng Hoa

Ôi thương quá! Bước chân người trên phố
 Đi về đâu? giữa đại lộ chiều nay...
 Buổi xế trưa bóng theo nắng đổ dài
 Đây ấp những ưu tư ngày hai bữa.

Ôi thương quá! Tấm thân người cô lữ
 Áo bạc màu tóc trắng nhuộm sương đêm
 Bên trong ai đang hạnh phúc êm đềm
 Ngoài ngõ tối nỗi lòng thêm quạnh quẽ.

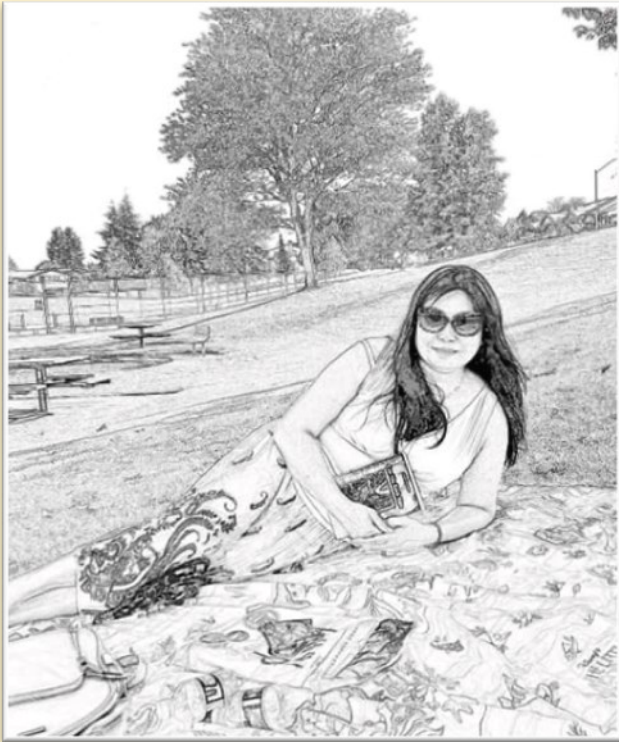
Ôi thương quá! Người dãi dầu mưa nắng
 Việt Nam ơi...Đất nước của tôi ơi..!
 Cảnh trái chiều vẫn đầy dẫy khắp nơi
 Niềm chua xót quyện theo lời rao bán.

Ôi thương quá! Người thanh niên hùng
 tráng
 Nợ áo cơm canh cánh tuổi xuân tàn
 Bất phùng thời nên phận số nặng mang
 Lê lết giữa chợ đời dăm chiếc bánh!

Hoa Tàng Hoa - Hậu Duệ VNCH

- 2022 -

EM LÀ AI !

Thơ Hoa Tàng Hoa

Anh thường nói: Răng mô em rất Huế
 Điệu Nam Bình và cả tiếng dạ thưa
 Anh thường bảo: Em như người Hà Nội
 Biết châu văn - Hát quan họ "xưa.

Anh hỏi em: Phải miền Tây sông nước?
 Sao bơi xuồng, ca vọng cổ, hò... ơ...
 Anh cười em: Phát âm luôn ngọng nghịu
 Nửa Việt nửa Tây nghe thật khó ưa.

Và còn nói: Em nửa quê, nửa chợ
 Như com sống khô, lúa trái vụ mùa
 Răng nó đúng! "Mạ nuôi em" gốc Huế
 Dạ bên ni nấu món bún bò ngon.

Còn có chị, chỉ bày em món tré
 Thật khéo tay, cùng hương vị đậm đà
 Mời bên nó mô về ăn lấy thảo
 Tré ngon thơm - Sả ớt quện bún bò.

Vâng! Mời anh đến nhà em một chuyến
 Cùng nhau xoi tô phở nấu đậm đà
 Lùng hương vị đình hương-hành-hồi-quế
 Súp trong veo, Bố nuôi dạy nấu...nha!

Mẹ quê miền Tây, Boa em Trung Việt
 Xứ của Boa mì Quảng với bòn bon
 Làng Mẹ nhiều cá kèo - bông so đũa
 Món canh chua - cá kho tộ rất ngon.

Quê em đó hình cong như chữ S
 Cả ba miền cùng một dãy non sông
 Một chín bảy lăm tháng tư...con biển
 loạn!

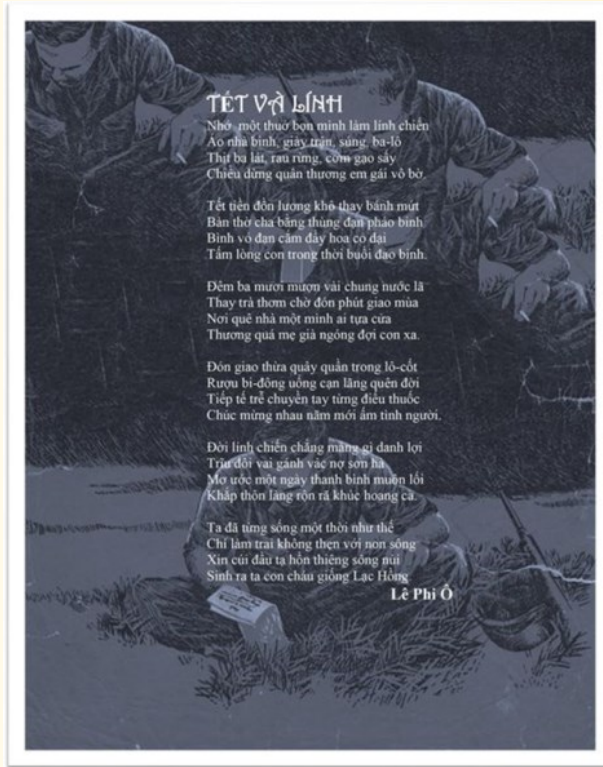
Em bỏ làng xa mảnh đất cha ông.

Và...

Em đây con cháu Lạc Hồng
 Việt Nam nòi giống Tiên Rồng anh ơi !!!

Hoa Tàng Hoa - Hậu Duệ VNCH
December/ 11 / 2022

TẾT VÀ LÍNH

Thơ Lê Phi Ô

Nhớ một thuở bọn mình làm lính chiến
 Áo nhà binh, giày trận, súng, ba-lô
 Thịt ba lát, rau rừng, cơm gạo sây
 Chiều dừng quân thương em gái vô bờ.

Tết tiền đồn lương khô thay bánh mứt
 Bàn thờ cha bằng thùng đạn pháo binh
 Bình vô đạn cắm đầy hoa cỏ dại
 Tấm lòng con trong thời buổi đao binh.

Đêm ba mươi mượn vài chung nước lã
 Thay trà thơm chờ đón phút giao mùa
 Nơi quê nhà một mình ai tựa cửa
 Thương quá mẹ già ngóng đợi con xa.

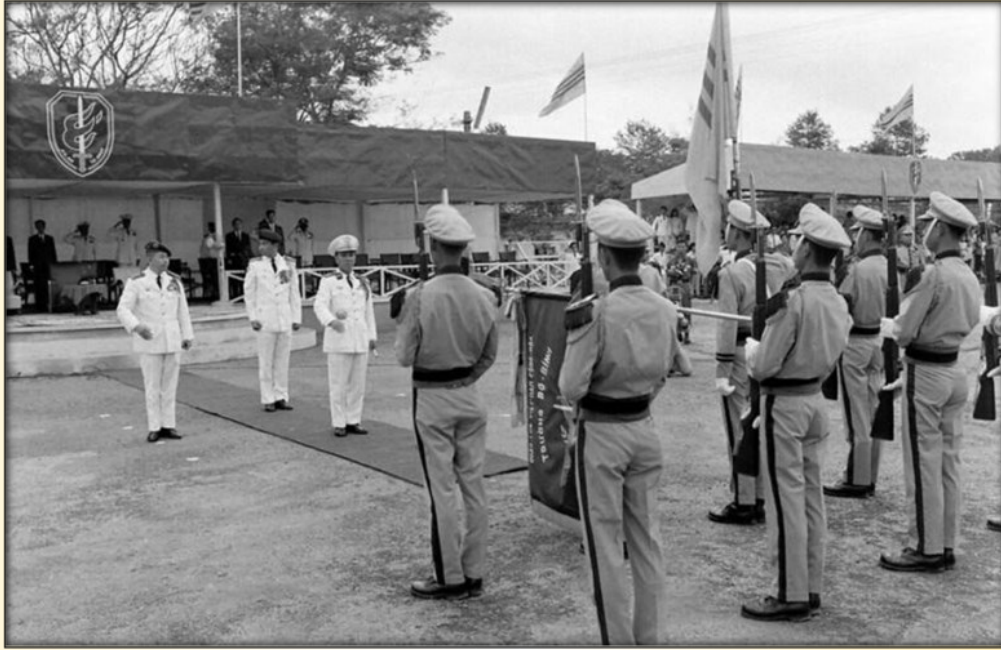
Đón giao thừa quây quần trong lô-cốt
 Rượu bi-đông uống cạn lã quên đời
 Tiếp tế trẻ chuyên tay từng điều thuốc
 Chúc mừng nhau năm mới ấm tình
 người.

Đời lính chiến chẳng màng gì danh lợi
 Trữ đôi vai gánh vác nợ sơn hà
 Mơ ước một ngày thanh bình muôn lối
 Khắp thôn làng rộn rã khúc hoang ca.

Ta đã từng sống một thời như thế
 Chỉ làm trai không thẹn với non sông
 Xin cúi đầu tạ hồn thiêng sông núi
 Sinh ra ta con cháu giống Lạc Hồng.

Alpha Lê Phi Ô – Khoá 15 SQTĐ.TĐ

VỀ THỦ ĐỨC

Thơ Văn Lê

" Về Thủ Đức năm canh thức đủ
Đến Đồng Tranh sáu khắc đàn trông "
Câu ca xưa nhắc lại chạnh lòng
Vùng ký ức còn xanh nguyên kỷ niệm

Thời gian đã chôn vùi tuổi xuân, cuộc
chiến
Nhưng khúc quân hành còn vang vọng
đâu đây
Ngày thao trường thép súng ngời tay
Bao ước mơ nở hoa trên vầng trán

Một thời trai, thật vô cùng lãng mạn
Ngày ra trường có lệ ướt chiến y
Vẫn còn bên tai bao tiếng thầm thì
Thời gian chín hóa thành kinh nhật tụng

Cuộc bể dâu ném ta như lá rụng
Đưa lưu vong, thất thổ, xanh mờ...
Trở lại thăm miền hoài niệm năm nao
Phút giao cảm nơi ngày xưa chung học

Giật thót người - nhìn địa danh Bến Nọc
Cả không gian tiếng hú bỗng dội về
Phút giao thần - thắng thốt, hoang mê ...
(Một buổi sáng tử thần- 52 năm trước)

Về Thủ Đức rượu hàn huyền say khướt
Ba anh em như hạt bụi tụ về
Áo phong trần từng trải bước nhiều khê
Cuộc hồi sinh - nín câu thơ đứng dậy !

Alpha Văn Lê - Khoá 6/69 SQTB.TĐ
Riêng tặng Nguyệt Minh Hồ & Minh Đạo
- 16.2.2022 -

LÁ THƯ KHÔNG GỖ

Thơ Văn Lê

Thật bất ngờ
 Khi kết nối được với anh
 Một khoảng cách
 Ba sáu ngàn cây số
 Thời đại văn minh - Đường truyền thật rõ
 Nhận ra nhau
 Rôm róm lệ chân thành !
 Bốn mươi hai năm rồi (1977-2019)
 Sự sống đã qua nhanh
 Đường sỏi đá, gai chông đều nhận biết
 Anh còn khổ sai trong tù
 Ngày về mù mịt
 Nhìn mặt trời mà nhẩm tính thời gian
 Cùng chung nhau máu đỏ da vàng
 Thân nhược tiểu nhận ra con tốt thí

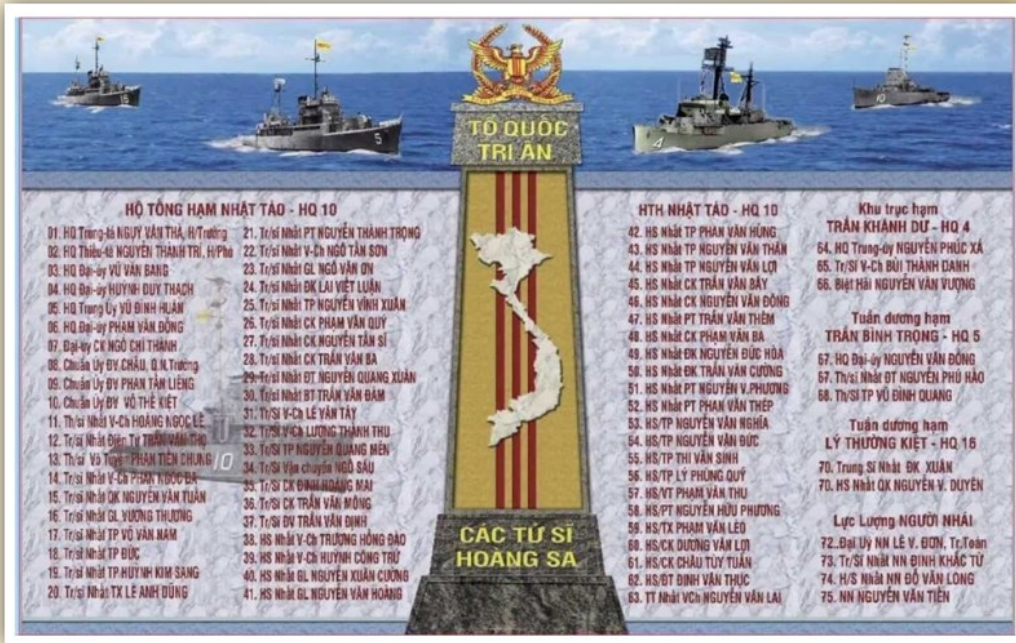
Thế hệ hai miền
 Sanh nhằm thế kỷ
 Ôm súng bắn nhau cho ma quỷ nước
 ngoài
 Máu sông, xương núi
 Đất nước chia hai
 Nửa thế kỷ hận thù còn ẩn chứa
 Tôi gặp anh, đầu mùa hè đỏ lúa (1972)
 Lúc anh ra trường
 Tôi còn đưa thư sinh (1962)
 Qua mười ba năm chiến trận, hành trình
 (1962 – 1975)

Ngực áo anh - ba vàng thay một trắng
 Từ mũ nồi xanh, cánh dù quyết thắng
 Pleime - Benhet - Darto...
 Hàng chục địa danh vệt gót giày saut
 Mà tất cả trở về từ cõi chết !

Định mệnh đưa đường
 Tôi, Anh gắn kết
 Anh quý tôi như ruột thịt trong nhà
 Anh sanh ra ở Phú Lộc - Cầu Hai
 Tôi Duy Xuyên - Chợ Đình - Nam Phước
 Anh lưu vong theo tờ Hiệp Ước
 Tôi trở thành Nhiếp Chính biệt phương
 Nam
 Bốn hai năm lấy đá thử vàng
 Bốn hai năm gạo Châu nuôi con lớn
 Cảm tạ cuộc đời qua cơn khốn đốn
 Như chiếc bè tre mà dám vượt đại dương
 Chuyện bại thành như Hạng Võ - Lưu
 Bang
 Chuyện thắng thua như Gia Long -
 Nguyễn Huệ
 Anh em mình đã bước vào bóng xế
 Tráng sĩ bạc đầu như gốc cây khô
 Chỉ đợi thời gian lá rụng - yên mồ
 Tất cả sẽ chìm vào cõi tịnh !!!

Alpha Văn Lê – Khoá 6/69 SQT.B. TĐ
 (Riêng tặng TQC) - Trung Thu 2021

NHỮNG CỘT MỐC HOÀNG SA

Thơ Văn Võ Thanh Bình

Biển vẫn mãi ngàn đời sóng vỗ
 Như tên người muôn thuở Hoàng Sa
 Đấng hùng anh Ngụy Văn Thà
 Cùng bao đồng đội xông pha năm nào

Cao tháp pháo bổ vào đầu giặc
 Giữ Cát Vàng vững chắc lòng son
 Tiếc rằng vận nước chon von
 Thế cô sức yếu lực mòn tòng tâm

Thà chết để nước Nam oanh liệt
 Nêu ngàn đời khí tiết ông cha
 Các anh máu nhuộm hải hà
 Cốt xương cắm mốc Hoàng Sa muôn đời

Hận những kẻ mặt người dạ sói
 Lưỡi cáo chồn miệng nói hôi tanh
 Cổ bơi tro trấu các anh
 Nhưng tên Hùng vẫn rạng danh giống
 nòi

Anh linh đó sáng soi đất Việt
 Để mai này nhất quyết Hoàng Sa
 Cắt đầu giặc tế son hà
 Mồ chôn bành trướng chính là chốn đây.

- Văn Võ Thanh Bình -
 (Viết để tưởng nhớ đến 74 Chiến sĩ Anh
 Hùng QL.VNCH đã
 oanh liệt ngã xuống vì chủ quyền nước
 Việt trong hải chiến
 Hoàng Sa 19/01/1974 với bọn bành
 trướng trung cộng.)

TẤM BIA MỘ TRÊN ĐẤT PHI TRƯỜNG TÂN SƠN NHẤT

NGƯỜI VỀ SAU TRANG SỬ

Thơ Văn Võ Thanh Bình

Người chết ngửa mình trên đất tổ
Máu xương hoang phí nhuộm sơn hà
Trầu tằm mẹ vết đời cô quả
Vôi bạc mộ phần vắng xác cha...!

Một đóa ân tình không giữ đượ
Người đi nguồn cội đứng chờ vơ
Nước sông vẫn chảy in màu máu
Chở hạt phù sa dựng bến bờ

Núi lở hình hài đau đoạn sử
Can qua bén ngót kẻ trui rèn
Ngày sau rồi lại ngày sau nữa
Hậu thế ghi vào chớ để quên.

- Văn Võ Thanh Bình -

Dòng chữ trên tấm bia :
"NƠI ĐÂY YÊN NGHỈ CÁC CHIẾN-SĨ
LẦM ĐƯỜNG TRONG NGÀY MỪNG
HAI TẾT MẬU-THÂN NĂM 1968.
VONG HỒN LINH-THIÊNG XIN
PHÙ HỘ NƯỚC VIỆT NAM ĐƯỢC
SỚM THÁI BÌNH."

NGÀY VỀ

Thơ Thanh Giang

Ly khách hỡi ly khách
 Dốc đời nghỉ dừng chân
 Chợt nhớ về ngày cũ
 Một thuở tóc còn xanh

Mấy mươi năm viễn xứ
 Ai đành quên được chăng
 Nơi quê hương xứ sở
 Tiếng ru buồn năm canh

Ngày anh đi khói lửa
 Đất trời nạn đao binh
 Cầm tay anh mẹ nói
 Đi đi con, giữ mình

Bao năm phương trời lạ
 Như đá sỏi âm thầm

Thời gian - từng nếp gấp
 Đêm khắc vầng trán anh

Con sông xưa còn đó
 Hàng dừa đứng nghiêng soi
 Anh em lạc khắp xứ
 Ai còn, ai xa đời...

Mai anh về thăm lại
 Mái nhà xưa không còn
 Dáng thon thon ngày ấy
 Theo chồng, ruộng hay non ?!

Mai anh về thăm lại
 Bạn bè cũ mừng anh
 Thu vàng như muôn thuở
 Chuông lễ chiều vọng ngân ...

Thanh Giang

TUYẾT ĐỎ

Thơ Thanh Giang

Thế giới này chưa một ngày bình yên
Vũ khí hạt nhân dành giết những người
dân vô tội

Lũ độc tài ngồi trên ngai vung lưỡi hái
Hành tinh xanh hoá cõi hoang tàn

Bạn và tôi đừng ảo tưởng bình an
Khi kẻ ác nhân danh công lý

Miệng nhân nghĩa thả lời hoa mỹ
Mà ngấm ngấm tham vọng điên cuồng

Ukraine, nơi đó là tấm gương
Mặt trời mọc nhuộm đỏ màu huyết dụ
Máu loang từ trong bình yên giấc ngủ
Như chúng ta, đang mê ngủ đấy thôi!

Thanh Giang

MƯA THÁNG TƯ

Thơ Vân Khanh

Những ngày dài tháng tư
 Tôi xa lìa xứ sở
 Đặt dấu chân bõ ngỡ
 Trên xứ biển Vũng Tàu
 Những cơn mưa lao xao
 Ngồi nhìn mưa tôi khóc
 Xa bạn bè lớp học
 Khi mùa thi gần kề.

Nhớ hoài con sông quê
 Chia đôi bờ Cầu Nổi
 Cắt có ai có hỏi
 Tôi thương cả đôi bờ.
 Năm tháng dài bơ vơ
 Tôi nhớ hoài Cần Đước
 Nơi lần đầu tôi bước
 Ngượng với áo dài xinh.

Nơi có một người tình
 Khi tôi vừa mười sáu
 Tình đầu nhiều giông bão

Tôi âm thầm dưới mưa.
 Những trưa chiều đón đưa
 Bằng cái nhìn bối rối
 Nhìn nhau không dám gọi
 Sợ chúng bạn cợt đùa.

Tháng tư qua như đưa
 Anh vào trường Thủ Đức
 Rồi xa nhau là thực
 Kiếp sống nhịp quân hành
 Gặp nhau qua thư xanh
 Anh kể về rừng núi
 Tôi nghe buồn thương tủi
 Trong nỗi nhớ vô bờ.

Cũng tháng tư bơ vơ
 Bạn bè anh nhắn về
 Trong phút cuối man mê
 Tên tôi anh thầm gọi.
 Mưa tháng tư như nói
 Vạn lời yêu thầm thì
 Tôi gục đầu mỗi khi
 Tháng tư về mưa đổ.

- Vân Khanh -

LỜI RU SA MẠC

Thơ Phương Thái

Ta nằm nghe tiếng gió hú hồng hoang
 Lời à...ú ...điệu ru buồn sa mạc
 Đêm yên lặng giữa muôn trùng biển cát
 Mơ âm thầm mái ấm một đêm đông

Mơ trưa hè nước mát một con sông
 Mơ khúc hát theo nhịp đàn vó ngựa
 Hát đi em cho cháy bùng ánh lửa
 Hát đi anh cho quên nỗi niềm đau

Lời hát bay xa tận đến ngàn sau
 Vang ngạo nghễ trong tiếng cười xiềng
 xích

Gom quá khứ chôn sâu vào tàn tích
 Tim Lạc Hồng rạo rức máu Văn Lang

Hai mươi năm, dòng lệ khóc tương tàn
 Máu Thạch Hãn, mảnh xương tàn mộ địa
 Đất Mẹ ơi, nỗi đau còn thấm thía
 Hận sâu này muôn kiếp mãi không nguôi.

Phương Thái
 - Hậu Duệ VNCH

TẮC KÈ NÔ HÁN

Thủ đoạn gian hùng của chúng đây
 Âm mưu lừa bịp những người ngay

“ Tù bi hỉ xả ” mau đoàn kết

“ Bác ái vị tha ” chó hận đầy

Yêu sách “ hợp hòa ” đà cởi mở

Hợp đồng “ hòa giải ” sẽ trao tay

Tắc kè nô cộng thay màu sắc

Thực chất người dân bị nhốt đây !!!

Alpha Lâm Hoài Vũ - Khóa 5/69

SQTB.TĐ

• Italy -

TÙ

Kiến Hòa

Một ngày trong tù dài vô tận
 Ai kinh qua khổ ải hơn thập niên
 Ngày lao động đêm tẩy não triền miên
 Tâm không điên loạn gia đình phúc đức

Tù Cộng sản là địa ngục cùng cực

Chặt tre rừng rậm đồn gỗ núi cao

Phân doi hang động đốt nửa mò vào

Ngày hai bữa chỉ ăn ngô khoai sắn

Dựa nhau hứng chịu đòn thù kẻ thắng

Lá rừng trị bồi dưỡng mưu sinh

Nâng đỡ nhau tinh thần không giảm sút

Người đồng cảnh xem nhau như thủ túc

Chung lý tưởng vì hạnh phúc tự do

Nguyện ước mọi nhà an lạc ấm no

Nay vận Nước suy vong cam số phận

Ba mươi tháng Tư là ngày Quốc hận

Ngày đau buồn tủi nhục của toàn dân

Ngục thất luật sư Lê thị công Nhân

Vẫn quyết tâm đòi nhân quyền dân chủ

Người tù sau khi miền Nam thất thủ

Vẫn cao ngẩng cao đứng thẳng kiêu hùng

Xin ngưỡng mộ và cúi chào kính phục

Chiếc Áo Trận Năm Nào

Nhã
Giang
Thu
Tâm

Thơ anh viết làm tim tôi rạn vỡ,
 Điệu uất hờn chua chát, xót từng câu
 Tôi bên đây cũng nghẹn tiếng nguyện cầu,
 Mong đất nước thoát ra vòng thác lũ.
 Anh đã khóc khi nhìn chiến bào cũ,
 Vật chớ che, thân thiết nhất năm nào.
 Bốn mươi năm vẫn trông ngóng xôn xao,
 Để chờ đợi một ngày cùng ... ra trận.
 Làm sao nguôi được nỗi buồn, cảm hận,
 Khi giặc thù đang rĩa, xé quê hương.
 Bốn mươi năm đất nước nát như tương,
 Ngày hưng phục, càng mịt mờ sương khói ...
 Ngày qua ngày, quê mẹ thêm nghèo đói,
 Và bạo tàn vẫn sừng sững, ngang nhiên.
 Gương Chiêu Thống thuở xưa đã ai quên,
 Nay nối kết giặc trong, ngoài tàn phá. .
 Thời gian trôi, cuối Thu rừng thay lá,
 Tuổi đời cao, áo trận cũng sắp tàn !
 Người với áo nhìn nhau đợi ly tan,
 Thời trận mạc vẫn nằm nguyên trí não.
 Trời tháng Tư, mây buồn giăng áo nã,
 Bao trong lòng uất ức nỗi quê hương !
 Bao trong tim thương lính chiến đoạn trường,
 Tủi áo trận nghẹn ngào trong xó tủ.
 Lính và chiến bào, luôn gần muôn thuở,
 Vết máu vương là dấu tích cận kề.
 Sợi vải đau tim lính cũng tái tê,
 Nợ vong quốc ngậm ngùi không thể xóa.
 Tôi thương áo, thương mảnh đời nghiệt ngã,
 Cảm nỗi đau bởi thế cuộc dập vùi!
 Chỉ bằng lời xin chia xẻ, thể thôi,
 Hỡi người lính trong thời ... tàn ly loạn.
 Hãy ước mong giặc tàn không bom đạn,
 Để dân nghèo còn sức sống vươn lên.
 Để quê hương bớt tan nát khắp miền,
 Và ta sẽ trở về xây dựng lại ...

CHO ANH MỘT GIẤC MỘNG TRÒN

Chưa tròn nhiệm vụ thiêng liêng
 Giấc khuya trăn trở, lòng riêng nghẹn ngào
 Tình yêu gởi trọn chiến bào
 Khét mùi khói súng năm nào còn vương
 Bao ngày dầm dãi gió sương
 Bốn mươi năm lẻ tình thương chưa nhòa.
 Vầng dương đã ngả bóng tà
 Chiến hữu gặp lại vỡ òa nỗi vui
 Tổ Quốc chỉ một, mà thôi
 Trách nhiệm chưa dứt, anh, tôi bận lòng
 Súng buông nhưng khó tâm tòng
 Quê hương còn đó trong vòng điêu linh
 Nguyễn rồi một kiếp bình sinh
 Thân trai nợ nước, chiến chinh diệt thù
 Bàn cờ chính trị quay vù
 Hỏa châu tắt lịm, mịt mù quê hương
 Đông Tây tỏa khắp bốn phương
 Cờ thiêng còn giữ, còn đương đợi chờ
 Một ngày không thể hững hờ
 Đất mẹ còn ngóng màu cờ Tự Do
 Nguyễn cầu sông núi ban cho
 Ngày nao trở lại, tròn vo mắt cười...

XUÂN NÀY NHỚ ĐẾN XUÂN XƯA

Nắng mới lung linh trước cửa nhà,
 Báo ngày Đông lạnh đã đi qua.
 Xum xuê chậu Cúc màu tươi thắm
 Thanh cảnh cảnh Mai nét mặt mà ,
 Chợ búa tưng bừng trưng bánh Tết,
 Phố phường rộn rã mở Xuân ca.
 Bao nhiêu Xuân khóc đời xa xứ,
 Vẫn nhớ Xuân nào, dạ xót xa...

Nhã Giang Thu Tâm

XUÂN BÌNH AN

XUÂN đến ta lần bước dạo chơi
XUÂN về rộn rã khắp nơi nơi
XUÂN mang sắc thắm quanh trần thế
XUÂN trái nắng tươi cả góc trời
XUÂN gọi xót xa sầu viễn xứ
XUÂN mong tha thiết mộng xa khơi
XUÂN sang rục rĩ muôn hoa nở
XUÂN ước bình an đến cuộc đời

XUÂN TRÊN PHỐ SÀI GÒN

Sài Gòn vẫn thân quen từng góc phố
Chỉ cuộc đời đang cùng cực đổi thay
Nên đang đi giữa phố xá hôm nay
Lòng cảm thấy đã là người xa lạ.

Vẫn còn đây phố phường năm bảy ngã
Nhưng đường nào cũng rậm rạp cò sao
Như cánh rừng trong ác mộng chiêm
bao

Đang vây hãm những mảnh đời tăm
tối.

Cũng là Xuân đang về trên muôn lối
Nhưng cỏ, cây, hoa, lá chỉ gượng vui
Vẫn là Xuân với mơn man gió thổi
Đón xuân tươi sao héo úa nụ cười?!

Ngồi trầm ngâm rót buồn vào ly cạn
Bạn và tôi ngậm bọt, nuốt rung rung
Say? Mặc kệ! Chiều nay mình xả lảng
Mai chia tay vĩnh viễn...Biết đâu
chừng!?

Men bia đắng. Men đời không vị ngọt
Nên đành lòng: tuổi trẻ đốt thanh xuân!
Bạn và tôi: giữa thời cuộc trầm luân
Như cá chậu, như chim lồng khan tiếng
hót.

Hãy cạn ly cho lòng thêm đau xót!
Hãy cười tươi trên sân khấu lộ thiên
Chôn thật sâu, thật lắng nỗi niềm riêng
Vì hài kịch chỉ mới vào vở diễn!

Xuân thanh bình mà sao hồn chinh
chiến?!

Giữa Sài Gòn ngòi nhớ bóng Xuân xưa
Những mùa Xuân ven suối cạn, rừng
thưa
Cùng Xuân thắm của tuổi thơ dấu ái.

Sài Gòn ơi! Bây giờ và mãi mãi
Trong đời ta không còn bóng Xuân qua
Xuân đang về mà hồn đã vắng xa
vì hồng thủy và cuồng lưu hoang
tưởng.

Chiều tàn năm bạn cùng tôi ngất
ngờng

Cạn ly đây. Nhìn thế sự nhi nhô
Chúc gì đây?! Ngôn từ sao quá gượng
Xuân đến mà chi!? Buồn quá!
Thôi!...VÔ!

HUY VĂN

Trước thềm Xuân Mậu Ngọ 1978
(Tặng đồng cảnh tù Hiệp Đức. Nhà 2,
Trại 4, HT/TA14

Phong, Đạt, Hữu, Ngọc, Thành)

THỰC TRẠNG

Việt Nam bây giờ đã không còn hào
kiệt

Đảng "mày râu" chỉ tìm đến "ma men"!

Hơn 80 năm chịu lụy vốn đã quen
nên "hăm hở" đắm chìm trong bạc
nhược!

Chẳng bận lòng trước nguy cơ mất
nước

Không quan tâm đến Dân Chủ, Nhân
Quyền

Tuổi trẻ xưa vốn là khối tài nguyên
nay thành đám cừ non trên mặt lộ!

Đảng ngự trên đầu. Quan ngồi lên cỗ
nên bần dân chỉ thủ phận, an thân
Thái thú thời nay lo bán đất, chia phần
mặc đất nước đắm chìm trong băng
hoại!

Dân bất an làm gì có quốc thái!

Lấy đâu ra "Nước mạnh" với "Dân
giàu"?!

Lũ mặt dày cứ lái nhải một câu
"Tiến vững mạnh lên con đường"...xạo
xịa!

Sân khấu đời từ lâu toàn cà khịa
Gậy vườn hoang chúng quơ khúc bạo
cuồng!

Mà buồn thay! Trên khắp nẻo quê
hương

Người rụt cổ. Đời càng thêm khảnh
kiệt!

Thực trạng là Việt Nam đang tận tụy
bởi âm mưu hán hóa của "thiên triều"

Bọn đười ươi lộ thân phận tép riêu
ngoan ngoãn nhận lệnh truyền từ
phương bắc!

Đám nô tài đã theo gương Ích Tắc
còn Dân đen thì nhẫn nhục cúi đầu
Đức Thánh Trần có sống lại sẽ than câu
Hết thuốc chữa! Than ôi...thời oanh
liệt!

HUY VĂN

**CỨU TRỢ VÀ GIÚP ĐỠ THƯƠNG BINH VNCH
I-THÔNG BÁO (Đăng lại Email đã thông báo của VP/TH)
THÔNG BÁO CỦA VĂN PHÒNG TỔNG HỘI**

Nhớ đến quý chiến hữu TB và nạn nhân bão lụt 2022
Kính gửi quý Huynh Trưởng và quý Chiến hữu

Re: Cứu trợ nạn nhân Hurricane và TB/VNCH.

Trước đây, TH đã gửi thư thăm hỏi quý chiến hữu trong vùng bị Hurricane tàn phá.

1) Hội TĐ Austin đã đáp ứng sẽ quyên góp để hỗ trợ các chiến hữu nạn nhân. Nếu các hội trong TH có nhã ý như vậy thì thật quý hoá. Nghĩa cử cao cả của quý HT và quý chiến hữu thể hiện tình huynh đệ chi binh trong tổ chức của chúng ta.

2) Aí nữ của Cố Đại tá Trương Như Phùng ở Houston, qua chiến hữu Hội trưởng Hội Houston, có gửi cho TH một chi phiếu \$1,200.00 USD để giúp các TPB ở quê nhà.

Để sự phân phối được thông báo đến tất cả các Hội, VPTH đề nghị quý Hội gửi danh sách mỗi Hội 4 TPB cần giúp đỡ trong kỳ này và các cơ hội sau. Xin ghi rõ tên, địa chỉ và các chi tiết khác để tiện liên lạc và phân phối. Chúng tôi cần có danh sách để báo lại cho cơ qua hỗ trợ. Trong cả hai trường hợp, xin quý HT và quý CH gửi danh sách TPB và chi phiếu hỗ trợ bào lụt về:

3) Chiến Hữu Hội Trưởng OK Phạm Bá Thành

3229 -SW 84th Street,

Oklahoma City, OK 73159

Điện thoại: (405) 740-8168.

Email: phambathanh48@gmail.com,

Chiến hữu PBT kiêm nhiệm chức vụ Phụ tá tài chánh và cứu trợ cho VPTH.

Kính thư

Trần Xuân Thời

PO Box 14572, Minneapolis, MN 55414 (763) 458-1123

TỔNG HỘI CỰU SVSQ/TB/QLVNCH

HỘI THỦ ĐỨC OKLAHOMA

Kính gửi:

Chiến hữu Trần Xuân Thời

Tổng Hội Trưởng Tổng Hội Cựu SVSQ/TB/QLVNCH

Quý Hội trưởng, Niên trưởng, Huỳnh trưởng và Đồng môn

Trích yếu v/v: Giúp đỡ bảo lụt và hồ sơ thương binh cựu SVSQ/TB/QLVNCH.

Tham chiếu: Văn thư Tổng Hội Cựu SVSQ/TB/QLVNCH ngày 21/10/2022

Kính thưa Quý vị

1-Quý Hội trưởng các Hội Thủ Đức và các Niên Huỳnh trưởng có nhã ý muốn đóng góp giúp đỡ các Chiến Hữu vừa bị bão lụt vừa qua tại Tiểu Bang Florida Hoa kỳ xin vui lòng gửi chi phiếu về trước ngày 30/11/2022. Chúng tôi sẽ tổng kết trình cho Tổng Hội và sẽ phối hợp với Tổng Hội gửi chi phiếu cho Hội trưởng Thủ Đức tại Florida vào ngày 05/12/2022.

2-Riêng hồ sơ Thương Phế Binh (HS đề nghị) Xin gửi Hồ Sơ hoặc danh sách các TPB gồm có tên Họ, cấp bậc, Số quân, đơn vị, giấy chứng thương tật cấp độ tàn phế, địa chỉ và số phone để tiện liên lạc với đương sự (khi cần).

Xin lưu ý Chỉ dành riêng cho Cựu Sĩ quan Trừ Bị QLVNCH trước ngày 30/04/1975

Chúng tôi sẽ thành lập ban cứu xét TPB và sẽ giải quyết tất cả hồ sơ:

ĐÚNG NGƯỜI – ĐÚNG VIỆC – TRUNG THỰC

Với tinh thần Huỳnh Đệ Chi Binh, lá lành đùm lá rách.

Rất mong quý vị đóng góp thêm để anh em TB ở quê nhà được hưởng cái Tết Quý Mão 2023 vui vẻ, hạnh phúc, đỡ cơ cực.

Ngày 05/01/2023 chúng tôi sẽ gửi tiền cho các TB tại quê nhà trước Tết qua dịch vụ gửi tiền

Trước thềm Năm Mới kính chúc toàn thể quý vị một Năm Mới

AN KHANG THỊNH VƯỢNG

VẠN SỰ NHƯ Ý

(không quên Bạn Bè Đồng Môn – Chiến Hữu Thương Binh tại Quê Nhà

Trân trọng

SVSQ Phạm Bá Thành

Hội Trưởng HTĐ/OKLAHOMA

Kiểm nhiệm chức vụ Phụ tá tài chánh và cứu trợ của VPTH.

SVSQ PHẠM BÁ THÀNH
HT HCSVSQTB THỦ ĐỨC OKLAHOMA
3229SW84TH ST, OKC
OK 78159-6456

Ngày 9/12/2022

Kính gửi:

CH Trần Xuân Thời THT TH Cựu SVSQ/TB/QLVNCH

Văn Phòng Tổng Hội Cựu SVSQ/TB/QLVNCH

Quý Hội Trưởng cùng quý Đồng môn và Ân nhân

Trích yếu v/v: Tường trình kết quả giải quyết TPB do Hội Thủ Đức Oklahoma thực hiện.

Tham chiếu: Văn thư của Tổng Hội ngày 21/10/2022 và Hội Cựu SVSQTB Thủ Đức Oklahoma trong tinh thần huynh đệ chi binh đã thực hiện Cây Mùa Xuân Chiến Sĩ không quên Bạn bè, Chiến hữu. Đồng đội và Đồng môn, thương nhớ các Cựu Quân nhân tại quê nhà.

Hội TĐ đã có các Huynh trưởng đóng góp giúp đỡ như sau:

1-HT PHẠM BÁ THÀNH HT Hội Cựu SVSQ/TB/TĐ/OK: \$100.00

2-HT LÊ MẬU SỨC HT Gia Đình Mũ Đỏ.....: \$100.00

3-HT NGUYỄN KẾ HỘI VIÊN.....: \$100.00

CÔNG.....: \$300.00

Đã gửi về Việt Nam ngày 1/12/2022 theo phiếu gửi số 6+7+8 của Hồng Lan:

1-TPB LÊ MẬU DOÃN địa chỉ Thôn Bình La Thương, Xã Triệu Long, Tỉnh Quảng Tri. Số phon: (84)854-504-789.

Xác nhận đã nhận \$100.00 Dola ngày 2/12/2022

Số tiền xuất ra: \$100.00+\$9.00 gửi=\$109.00 Dola

2-TPB VĨNH MINH địa chỉ 308 Đường Nguyễn Sinh Cung TP Huế

Số phon: (84) 946-381-621. Số tiền \$100.00+\$9.00=\$109.00 Dola

Xác nhận đã nhận \$100.00 Dola ngày 2/12/2022

3-TPB NGUYỄN ĐƠN địa chỉ Thôn Hiền An 2 xã Vĩnh Hiền, Huyện Phú Lộc, Tỉnh Thừa Thiên (Huế). Số tiền: \$100.00+\$9.00=\$109.00

Xác nhận đã nhận \$100.00 Dola ngày 2/12/2022

Tổng cộng \$327.00 (Ba trăm hai mươi bảy Dola)

CH Phạm Bá Thành đã trả \$27.00 lệ phí.

Trân trọng kính trình

CH PHẠM BÁ THÀNH

HỘI Trưởng Hội Cựu SVSQ/TB/TĐ/OK

*Ngoài ra chúng tôi còn nhận 3 hồ sơ TPB do CH Đặng Văn Nghiệp Hội TĐ

Austin, TX Khóa 4 và 4/73 SQ/TB/Thủ Đức.

1-TPB Nguyễn Ngọc Mỹ ĐT: 0354-167-543 địa chỉ 471/96 Huỳnh Văn Bánh Phường 13 Quận Phú Nhuận, TP HCM

2- Thái Đào ĐT: 077748-2544 địa chỉ: 5/2 Đường Nguyễn Trãi P3 Thị xã Quảng Trị

3-LÊ văn Đình ĐT: 0935324291, địa chỉ: 31/88 Tôn Thất Sơn, tổ 8 Phường thuy Phương, thị Xã Hương Thủy, Thừa Thiên .

Trân trọng.

II-CÁM ƠN

Văn Phòng Tổng Hội Cựu SVSQ/TB/QLVNCH CÁM ƠN

Quý Hội đoàn, Hội TĐ/NSW/Úc Châu, HTĐ Detroy, HTĐ Oklahoma, HTĐ Austin TX, quý CH. Đồng môn và thân hữu từ Hoa Kỳ và khắp nơi đã hưởng ứng gửi quà và tiền về giúp Quý Chiến hữu Thương Binh VNCH. Riêng về Ái nữ của Cố Đại tá Trương Như Phùng ở Houston, VPTH có nhận được \$1,200.00 (do bà Trương Thị Hiền, trưởng ban Hợp Ca Hồn Việt trao tặng cho quý TPB). Số tiền này sẽ được gửi về cho TPB ở VN nhân dịp Tết Quý Mão và danh sách TPB nhận quà sẽ được thông báo. TH Cám ơn bà Trương Thị Hiền và ban Hợp Ca Hồn Việt về nghĩa cử cao cả này.

CH. Nguyễn Ngọc Thủy cựu SQ khóa 14/VB Dalat đã báo tin TB. Phạm Quang Kinh cựu đại úy khóa 22/TB Thủ Đức đang cần sự trợ giúp và giúp TB. P.Q. Kinh chuyển thư báo nhận cùng lời cám ơn tới quý ân nhân.

CH. Trương Quốc Tuấn đã giới thiệu và chuyển hồ sơ của Thương Binh Nguyễn Đơn khoá 11/72 SQT/QLVNCH cùng chuyển thư Cám ơn của TB Nguyễn Đơn (đính kèm)

Oklahoma ngày 30 tháng 11, năm 2022

Kính Thưa Quý Vị,

Nhân dịp Xuân Quý Mão 2023, Trân trọng kính chúc toàn thể quý vị một năm mới **An Khang, Thịnh Vượng, Vạn Sự Như Ý** với tinh thần **Huynh Đệ Chi Bình** không quên **BẠN BÈ, CHIẾN HỮU ĐỒNG ĐỘI ĐỒNG MÓN**.

Những **Anh Em TPB VNCH** là những chiến hữu đã cùng chiến đấu với chúng ta trong sứ mạng **Bảo Quốc An Dân**. Trong chiến tranh không may đã bỏ một phần thân thể, đời sống cơ cực, bệnh tật, không có tiền để chữa bệnh, bị bỏ rơi tại quê nhà. Được sự yểm trợ của **Cộng Đồng NVQG OKC & VPC, Hội Cựu SV SQTĐ Thủ Đức OKC** được **Tổng Hội Ủy Quyền** tổ chức, điều phối và cứu xét **Hồ Sơ Thương Phế Bình**, Chúng tôi có nhà ý:

Kêu Gọi Toàn Thể Quý Vị mỗi người một bàn tay: **Cứu Trợ Anh Em Thương Phế Bình** tại quê nhà với phương thức: **TỰ NGUYỆN ĐỒNG GÓP** - tủy theo khả năng, lòng hảo tâm quảng đại lá lành đùm lá rách. Về phân phối: mỗi **ANH EM TPB** sẽ được **nhận \$100** (không kể thương tật nặng nhẹ) chưa kể tiền lệ phí gửi. Nhận được nhiều sự ủng hộ, chúng tôi sẽ giúp được nhiều anh em TPB tại quê nhà. Các Anh Em sẽ nhận được tiền trước **TẾT XUÂN QUÝ MÃO** ngày 14 tháng 1 năm 2023.

Mọi sự yểm trợ, xin Quý Niên Trưởng gửi **Danh Sách TPB và Chi Phiếu về:**
Chiến Hữu Phạm Bá Thành - Memo: Yểm Trợ Thương Phế Bình
Địa Chỉ: 3229 SW 84 th St, OKC, OK 73159. ĐT: 405 740 8168
 Email: phambathanh48@gmail.com

Thời gian tiếp nhận từ nhận từ **30 tháng 11, 2022 đến 7 tháng 1, 2023**. Chúng tôi sẽ tổng kết, giải quyết nhanh chóng và đệ trình kết quả đến toàn thể quý vị. Kính xin Quý Vị hãy **Thương và Tưởng Nhớ Anh Em TPB VNCH** còn sót lại tại quê nhà. Trân trọng ghi ơn và cảm tạ những việc đầy tình nghĩa **Quần Dân như Cá với Nước**.

Kính Chào Đoàn Kết và Thắng Lợi,

HT Phạm Bá Thành (Khoa 67 / 69)
 TB Yểm Trợ TPB / HT Hội CSVSQ TB TD OK
 Kiểm Phụ Trách TPB / Tổng Hội Cựu SVSQ TBTD

Ông Đỗ Minh
 Chủ Tịch CD NVQG OKC & VPC

Sao Kính Gửi cc:

- Văn Phòng Tổng Hội Cựu SVSQ TB Thủ Đức
- Các Hội Quán Nhân tại Oklahoma

Chùa Chiền-Huế. Ngày 05.12.2022.

Chú làm ơn,

Kính gửi: Huỳnh Trường PHAM BÀ THANH

Hội trưởng Cựu SVSQ TỰ Đ. OKLAHOMA

Đồng kính Tổng Hội Cựu SVSQ TỰ Đ. KBC 4100-4314

Yếm TPB. QLVINCH ở HOA KỲ

Kính thưa Tổng Hội và Huỳnh Trường Phạm Bà Thanh.

Lời đầu thư: Trang trang nếp nhà, tôi kính chào Tổng Hội, Quý Đồng môn Cựu SVSQ TỰ Đ. Huỳnh Trường Phạm Bà Thanh, kính chúc Tổng Hội, Quý Huỳnh Trường, Quý YEMITQ An nhàn luôn được khỏe mạnh, an Khang hạnh Phúc Ya thịnh vượng thành công trong đời sống.

Vào ngày 02.12.2022. Tôi đã nhận được 100 USD, là món quà tốt quý báu của Tổng Hội gửi về giúp đỡ cho hoàn cảnh TPB của tôi. Tôi xin bày tỏ lòng Tri ân sâu xa đến Ủy Hội, Quý Đồng Môn và lưu ý ân nhân hảo tâm.

Chùa! chùa hay mùa đông, nhưng ngày gió mùa tám tạ, mà tôi thật cảm lòng với món quà xuất, món quà chưa đúng tình quan hải của Huỳnh Đ. một thời Nước Việt Chối lìa điều tàn, món quà cho tôi làm xúc động kỷ ứơt về tuổi thanh xuân. Ở miền Nam nước Việt như bài Chiến Trường Khỏe Lìa đan bóm cây xối, tiếng khóc dân lành, tiếng gọi non sông, tôi cũng như lớp lớp người trai thê hệ lên đường cầm súng. Từ gia sân trường tuổi học, những bước Chân Kiêu Sa tú Yếm neo trường quê hương, đi qua cảnh công lưân trường Đ. Yêu là thành Đ. môn Đ. Khỏe Huỳnh Đ. chi bính, bính trường tôi luyện đan trường Chiến bính, biết bao kỷ niệm hít đất nhay xối, là ngọc lai ngọc ngọc mình Yếm quân Phóng quân kỷ, ngày ra Trường Đ. ra cũng đẹp sáng Kiêu hùng, làm say tình bao cô thiếu nữ.

Về Đ. vi nhân lầy trách nhiệm Chi huy Trung Đ. gánh nặng từ Sinh, Chiến Trường Yếm Sông nước G. lầy, đi qua cái cầu Kh. với Chân Đ. lầy Đ. Kh. hóc

© 10/2001

lấy kinh nghiệm tác chiến, xét xa biết bao những Vành Khấu
tàng của người thân đồng đội. Thế rồi đời vô thường mong
ngày định mệnh gõ xuống hai chân tôi hoa bươm bươm về
bao hoài bảo đang lại thành tiếng thỏ dẫu với giọng nước
mặt chảy vào trời.

Quý đồng môn kính mến. Rút nước bẻ dâu, cảnh tang
thương nỗi lòng, ảnh hưởng tâm, khi ảnh hưởng nào tận, vậy mà
biết phải làm sao đây. Chế đời khải bại, cảnh cò cũng nề
trải tận cùng cơ cực khổ đau nhân thế, nói ra thêm nỗi lòng.

Món quà Tết ấm áp này, tôi lại nhớ biết bao mùa xuân về
tuổi thanh xuân, hàng xuân cầm cái roi dầy gai của vào
lông tôi đau lắm, quai cho tôi ta để phải bay trần trụi
cái nghèo, mà tôi che đậy trước mặt nhân gian, những
tháng niên xuân se thối, chưa chắc lý lẽ đâu mừng xuân.

Chữ này tôi mừng vui lắm. Cảm ơn đồng môn khóa 11/72
Ban Trường Quân đã dẫu dẫu con chiến mà cut qua lulu lau
về nơi như thân yêu, để được sống trong vòng tay ấm áp
chở che đùm bọc, hy vọng xuân niềm vui trở lại, để được
ngắm sắc mai vàng, hưởng mai quỳên tea thăm lại tình
xuân. Cảm tạ nền gạch đỏ của Quốc gia - Đền đời đảo
tao nên lớp lớp lông dân trong nghĩa khí, lớp lớp chiến,
Bình hạo hưng, quý trọng lương tâm đức độ. Nhiều ta nà
đời phủ thình, chẳng ai miễn phủ suy, vậy mà 48 năm ngày
mặt nước, tình đồng môn chiến hừa, mặt trái an quan hời

Song nước bẻ dâu xa cô hương

Thường quê gió bụi lạnh hồi sương

Trĩ âm người nhi tỉnh vường vãn

Nhầu dẫu chân rơi thươ chiến trường

Chưa. Một lần nữa tôi xin bày tỏ lòng tri ân đến Tổng hội.
Nhân dịp mừng Tết 2023 - Quý Mão, tôi chân thành kính
chúc Tổng Hội Cựu SVSQ Trĩ bị, Huỳnh Trường Phạm Bá Chánh
Xã Quý huyện, Xuân năm mới Vạn Sự Cát tường An Khang Mỹ
Mãn!

* Đc Thôn Hiền an 2, xã Vinh Hiền, Trấn Trùng Khánh.

Phụ lục: T.T. Huế

D.T. Số 038 38110821.

Cladd. SQ: 74/216173

K. 11/72 SQT B

TPB. Nguyễn Đôn.

TRANG ĐỘC GIẢ

ĐỌC THƯ ĐỘC GIẢ

Hà Nhật Tân _ Đoàn TĐ Houston

Kính quý Huynh trưởng và đồng môn TĐ

Toàn thể anh em TĐ Houston xin kính lời cảm tạ đến quý Ht trong Tổng hội đã tổ chức thành công đại hội tại Minnesota năm nay. Đa chu đáo sắp xếp từ đưa đón tại phi trường đến hương dân về khách sạn cũng như địa điểm hội họp và cho đến nhà hàng để dự tiệc hội ngộ

Xin chân thành cảm ơn quý vị đã bỏ công sức và thì giờ để thực hiện một đại hội cho năm 2022. Đồng thời cũng xin đa tạ tất cả quý Huynh trưởng và đồng môn các gói đã về dự để anh em có dịp được gặp nhau. Rất trân quý những ngày giờ hội ngộ như vậy

Nay kính

Tm Đoàn TĐ Houston

TĐ Hà Nhật Tân, khoa 2/68 (khoa An Dân)

Nguyễn như Thành - CTNCT Khu Hoi Canada

Cảm ơn H. Trưởng Tổng Hội Trưởng Tổng Hội CSVSQ TB QLVNCH: Huynh

Đệ Chi Binh KBC 4100 là Chính

Đại Hội Cựu SVSQ TB QLVNCH...St Paul Minnesota: Rất Vui, sau bao ngày gián đoạn, tuổi đời ngày càng cao...Gặp lại nhau sau 47 mất Nước, ... Không Quên Bạn Tù, Không Quên Đồng Bào đau khổ! Và... Không bỏ Bạn Bè...

Hẹn gặp lại tại San Jose/2023. Chiến Hữu Nguyên Hữu Nhân (Đại Úy Pháo Binh Xsac: K .5/68 Người Hùng Quân Đoàn 3 & QK 3) tổ chức.

Trân trọng thân mến Chào Quý Niên & Huynh Trưởng, Chiến Hữu

Nguyễn như Thành CTNCT Khu Hội Canada. K2/68 An Dân & K 23 Can Bản Thiết Giáp

Tổng Hội Phó Ngoại Vụ Tổng Hội CTNCT

Trần Xuân Thời _ THT

Cám ơn chiến hữu Hội Trưởng Houston, chiến hữu Như Thanh, Canada, Trần Hận, Denver, Phan Loan, AL... đã chia sẻ ý kiến về Đại hội.

Chúng ta hội ngộ vì tình huynh đệ chi binh. Còn gặp nhau được là một cơ duyên. Ngồi lại với nhau là một sự tiến bộ. Làm việc được với nhau là một sự thành công sau 47 năm di tản...

Đối với chúng ta, những thành viên có lương tâm thì: Không có Đại hội nào thất bại. Không có cố gắng nào vô giá trị. Không có sự phục vụ chân tình nào làm mất danh dự tập thể.

Chúng ta có sứ mệnh bảo vệ chính nghĩa

quốc gia, phục vụ tập thể CSV SQTБ, tập thể chiến sĩ QLVNCH và tập thể quý vị đồng hương hải HN, đồng thời đóng góp vào đại nghiệp tái lập tự do, dân chủ và nhân quyền cho VN.

Kính cảm ơn tất cả quý NT, HT, chiến hữu đã tham gia Đại hội. Chúng ta đã mang lại niềm vui cho nhau như một bản nhạc vàng ru trọn đời mình.

Đó là thành công lớn nhất sau gần 3 năm, xa mặt, nhưng không cách lòng vì Viêm Phổi Vũ Hán.

Thân ai

TT

Khue cac Nguyen

Cảm ơn anh Đại.

Đã đọc và xem được tin đại hội cũng như hình ảnh đẹp.

BuiCan & KhueCac

Sent from my iPhone

Rất Cảm ơn Anh Chị đã hồi âm

Chu Q. Đại

VươngHùng

Cháu cảm ơn chú đã gửi cho cháu coi.
Cháu Hùng

Cảm ơn Cháu Hùng đã hồi âm

Chu Q. Đại

\

Nguyễn Như Thành

Cảm ơn Niên Trưởng Chu Q Đại đã

chuyển

Thân kính Chào NTRUONG và Kính Chúc:
An Bình nhiều Sức khỏe

Nguyên như Thành CTNCT Khu Hoi Cana-
da

CSVSQ TB TĐ Khoá 2/68 & K 23 Can Bản
Thiết Giáp

Thiết Đoàn 1 Kỵ Binh

Tổng Hoi Phó Ngoại Vụ Tổng Hoi CTNCT

Dinh Hung Ngo

Hoàng Kim Dung cựu sinh viên sĩ quan
Thủ Đức

Đơn vị Trường Quân Cảnh Vũng Tàu

Giảng viên

Đã từ trần ngày 20-09-2022 tại Montreal
hùng

THÀNH KÍNH PHÂN ƯU

Kính chào Anh Hùng và quý Chiến Hữu

Khi có CÁO PHÓ xin cho chúng tôi 1 bản
để lập Bản Phân Ưu

Chân thành cảm ơn

Chu Q. Đại_Khoá 19/SQTБ

Tổng Thư Ký Kiêm Trưởng BBT/
BTSH/CATN

Tran Xuân Thời THT

Cầu an cho quý vị Đồng Hương và
CSVSQ/TB/QLVNCH đang bị hurricane

IAN hoành hành tại TB. FLorida. Xin ơn Trên gìn giữ quý vị Đồng Hương Việt Mỹ được tai qua nạn khỏi, Dân chúng tại TB. Fl được an toàn.

Son Kim Nguyen Hội TĐ/WPB.

Fri, Sep 30, 4:08 PM

Kính anh Thời,

Thành thật cảm ơn anh đã gửi lời cầu nguyện bình an cho anh em TĐ và Đồng hương Florida trong cơn bão Ian vừa qua. Trong vùng Đông Nam của FL gồm các quận hạt Miami-Broward và West Palm Beach, anh em Thủ Đức và tất cả đồng hương đều an lành, không ghi nhận có thiệt hại nào đáng kể. Riêng anh em bên Tampa, và nhất là hai thành phố phía Nam Tampa là

Naples và Fort Myers nơi có tâm bão thổi thẳng vào , thế nào cũng có thiệt hại cho bà con mình , tuy nhiên tôi cũng chưa liên lạc với anh em bên đó .

Vài hàng cảm ơn anh đã gửi lời thăm hỏi, nếu có tin gì quan trọng về anh em tôi sẽ báo cho anh biết - Thăm anh và kính chúc luôn an mạnh,

Thân kính

Uyên Sơn Hội TĐ/WPB./.

Dinh Le

Cảm ơn sự quan tâm đặc biệt của anh HT/HCSQTB/TD và lời cầu nguyện được mọi điều lành cho cư dân đang sinh sống tại TB florida! Bão,Lụt là tai nạn kép khủng

khiếp đã ập xuống TB Florida mà sự thiệt hại về người và của không thể thống kê chính xác !

Quý vị kính mến, ngoài ra chúng tôi còn nhận được nhiều email, tin nhắn và điện đàm hồi âm của rất nhiều Niên Trưởng, Chiến hữu, thân hữu và quý độc giả từ khắp nơi trên thế giới với những lời ủng hộ, khen ngợi và khuyến khích phục vụ trong tinh thần **TỔ QUỐC-DANH DỰ-TRÁCH NHIỆM.**

Chúng tôi xin ghi nhận tất cả những ưu ái của quý vị và cố gắng làm tốt hơn nữa.

Trân trọng kính chào và kính chúc tất cả quý vị cùng quý quyến luôn an mạnh.

Xin tiếp tục ủng hộ gửi tin tức sinh hoạt. bài vở và hình ảnh về cho chúng tôi.

TM. Ban Biên Tập

Chu Quang Đại_Khóa 19/SQTB

TRANG TÌM CHIẾN HỮU

1-Tìm Gia Đình Của Một Người Bạn

- Kính thưa Huynh Trưởng Trần Xuân Thời và Huynh Trưởng Chu Quang Đại.

- Chúng tôi là Nguyễn Văn Xuyên + Lê Thị Hoàn Châu

Xin phép "ĐƯỢC TÌM GIA ĐÌNH CỦA MỘT NGƯỜI BẠN" (cũng trong Gia Đình Cư An Tư Ngụy):

"Xin tìm Đại Úy LÊ TÍNH HỢP, khóa 23 SQTĐ/TĐ. Sĩ Quan Chiến Tranh Chính Trị của Tiểu Khu Gia Định".

"Sau Biến Cố Đầu Thương 30.4.1975, trong giai đoạn đầu, Tôi và Hợp cùng bị giam ở TRẠI TÙ AN DUỠNG (Biên Hòa). Tại đây, Nhà (Lán) của chúng tôi nằm đối diện với

Nhà (Lán) của Sĩ Quan Cảnh Sát Quốc Gia, trong đó có Đại Úy CSQG Vĩnh Mỹ tức Nhạc Sĩ Minh Kỳ. Vào khoảng cuối tháng 8 năm 1975, Nhạc Sĩ Minh Kỳ, một số Sĩ Quan CSQG, một số anh em bên phía QL/VNCH (ở trong Lán của chúng tôi đang nằm đối diện với nhà của anh Minh Kỳ), đã bị bọn CSBV canh gác trại giam "ném lựu đạn sát hại" ... một số người chết, trong đó có Nhạc Sĩ Minh Kỳ và Y Sĩ Đại Úy Nguyễn Văn Khá, anh Khá ở Lán của chúng tôi ... và một số anh em khác bị thương".

- Sau đó, Tôi và Hợp chia tay ... mỗi người đi một trại giam khác nhau. Vợ của Hợp tên là PHẠM THỊ NGỌC DUNG, trước năm 1975 làm việc ở Nhà Hàng GIVRAL ở đường Tự Do, Sài-Gòn và gia đình phụ mẫu của Ngọc Dung thì ở đường Phan Thanh Giản, Đa-Kao, còn nhà của gia đình Hợp thì ở Khánh Hội, Quận 4 SG.

Rất mong tin của Hợp và Ngọc Dung. (Ngọc Dung là bạn thân của Vợ Tôi, Hoàn Châu).

Xin cảm ơn Anh Thời và Anh Quang.

Nguyễn Văn Xuyên + Lê Thị Hoàn Châu.

- Email: chauxuyen@free.fr

- Điện Thoại (tại Pháp) : 09.54.73.59.37 (Cố định tại nhà) & 06.83.86.56.38 (Lưu động cầm tay).

2-Tìm Chiến Hữu

Chúc mừng Trg úy Đỗ Quang Thủy k26/ TBTĐ và Đại úy Ngô Minh Châu đã liên lạc được với nhau

3-TÌM KHÓA HỌC CỦA THÂN NHÂN

Cô Trung úy Nguyễn Đăng Đăng:

- Sinh ngày 12-02-1944.
- Sinh viên sĩ quan Trường BB Thủ Đức năm 1963?
- Từng phục vụ tại Trung tâm Huấn luyện Phù Cát, Quy Nhơn.
- Tử trận ngày 18-02-1968, nhằm ngày 20 tháng Giêng năm Mậu Thân, tại Kon Tum, nơi có địa danh là Đồi 716.

Thân nhân Cố Trg/Úy NGUYỄN ĐĂNG ĐĂNG muốn biết Cố CH. ĐĂNG học khóa mấy? Ai biết xin báo về địa chỉ Email tom42tran@gmail.com Cảm ơn

Mong tin. TXT

4-TÌM TIN TỨC THÂN NHÂN

Tôi tên Đào Nguyễn hiện sống ở Mỹ tìm người em trai tên NGUYỄN VĂN QUANG

sinh năm 1953

Trước 75, gia đình cư ngụ ở đường Phan

Xích

Long

quận

Phú

Nhuận

thành

phố Sài

Gòn.

Khoảng

tháng 2,

tháng 3

1975 em

tôi

khoảng

22 tuổi

thuyền

chuyển về đơn vị mới là LIÊN ĐOÀN 3 BIỆT ĐỘNG QUÂN với cấp bậc Chuẩn Úy đóng ở PLEIKU. Từ đó gia đình mất tin tức tới bây giờ. Đã hơn 47 năm qua không biết em tôi còn sống hay đã chết trên chiến trận hoặc trên đường di tản. Anh em chiến sĩ biệt động quân cùng đơn vị hay bà con cô bác nào ở khu vực miền Trung hoặc đồng hương Việt Nam trên thế giới có ai biết tin tức về người em trai tôi xin báo cho tôi biết.

Nếu bề trên cho em tôi còn sống, tôi sẽ hậu tạ 100 triệu VN đồng cho người nào giúp tôi tìm gặp được em tôi. Và nếu em tôi không may mắn đã mất cũng xin cho tôi biết chi tiết xác thật tôi cũng đền ơn 10 triệu đồng VN

Số Phone LL: (408)6088503 qua Viber hay Facebook Đào Nguyễn

Hình ảnh Hội
 Quân Cán
 Chính và Cộng
 Đồng VN Ore-
 gon Diễn Hành
 Trong Ngày
 Vinh Danh Cựu
 Chiến Binh Hoa
 Kỳ trên phố
 MLK Blvd Port-
 land, Oregon

HỘI THỦ ĐỨC OREGON & VPC KỶ NIỆM 10 NĂM THÀNH LẬP

Hình ảnh Buổi lễ Kỷ Niệm 10 năm thành lập Hội Ái Hữu Cựu SVSQ-TB Thủ Đức Oregon và Vùng Phụ Cận - Thứ bảy ngày 22 tháng 10 năm 2022

by: nguyenmary00@gmail.com

<https://photos.app.goo.gl/bybENrNkzYmVHbzL6>

KỶ NIỆM 10 NĂM NGÀY THÀNH LẬP HỘI ÁI HỮU CỰU SVQQ/TB/TĐ OREGON & VÙNG PHỤ CẬN

2012 - 2022

HÃY GIA NHẬP HỘI ÁI HỮU CỰU SVSQ/TB/TĐ OREGON & VPC

Chúng tôi, những cựu Sinh-Viên Sĩ-Quan Trừ-Bị Quân Lực Việt Nam Cộng Hòa, từng thụ huấn qua các quân trường Nam-Bình, Thủ-Đức, Đông-Đề, Long-Thành đã anh-dũng chiến-dấu chống lại sự bạo-tàn, độc-tài của chủ-thuyết Cộng-sản vô-thần đê-bào-vệ sự tự-do, nền độc-lập và sự trường-tồn của đất nước và dân-tộc Việt-Nam.

- Bằng lập-trường quốc-gia, dân-tộc, với niềm hạnh-diện chung của những thanh-niên đã cống-hiến đời mình để bảo-vệ tổ-quốc Việt-Nam thân-yêu.
- Bằng tinh-thần đồng-môn và mục-dịch tương-trợ, ái-hữu, giúp đỡ nhau; đồng thời liên-kết các thế-hệ con em thành một khối đồng-nhất với tinh-thần Cư An Tư Ngụy.

Quyết-định thành-lập Hội ÁI-HỮU CỰU SINH-VIÊN SĨ-QUAN TRỪ-BỊ THỦ-ĐỨC Tại Oregon Và Vùng Phụ-Cận

**Tết Trung Thu năm 2022 do Cộng Đồng Việt Nam Oregon tổ chức
lúc 3 giờ chiều, Thứ bảy, ngày 10 tháng 9 tại trường Ron Russell**

Hình Ảnh Ngày Khai Giảng lớp tiếng Việt và lớp computer 2022-2023 của Cộng Đồng Việt Nam Clark County WA

Kính chào cô chú bác và anh chị em,

Xin gửi đến cô chú bác và anh chị em hình ảnh ngày khai giảng của lớp tiếng Việt và lớp computer của Cộng Đồng. Việt Innovation Club có một ngày khai giảng rất tốt. Năm nay có nhiều học sinh và thầy cô tham gia. Tất cả rất phấn khởi. Nếu anh chị em nào có con cháu muốn học tiếng Việt và computer programming thì liên lạc với Cộng Đồng qua email vietclarkcounty@gmail.com hay đến Bridgeview Resource Center. 505 Omaha way, Vancouver WA. Every Sunday from 1 - 4PM. Tất cả các em học sinh được ghi danh miễn phí

Đây là sinh hoạt thường niên để phục vụ cho Cộng Đồng và sẽ phát triển ngày càng đông hơn. Xin cô chú bác vùng quý anh chị giúp phổ biến và tiếp một tay để cùng phát triển chương trình này

Link xem hình: <https://photos.app.goo.gl/yCbBGqbeG53a3Jmx6>

Bản Tin Sinh Hoạt Cư An Tư Ngụy Số 8

HÌNH SINH HOẠT CỰU SVSQ/TB/TĐ NSW ỨC CHÂU

CỘNG ĐỒNG NVQG VÀ CỰU CSVNCH WICHITA KANXAS THAM DỰ DIỄN HÀNH NHÂN NGÀY CỰU CHIẾN BINH HOA KỲ 2022

Bản Tin Sinh Hoạt Cư An Tư Ngụy Số 8

HÌNH ẢNH SINH HOẠT ÁI HỮU THƯỜNG NIÊN CỦA HỘI TĐ WICHITA, KS

HÌNH ẢNH QUAN KHÁCH VÀ ĐẠI DIỆN CÁC PHÁI ĐOÀN PHÁT BIỂU TẠI ĐẠI HỘI CỰU SVSQ/TB/QLVNCH 2022 TRONG ĐIỆN CAPITOL TB. MINNESOTA HOA KỲ

THỦ PHỦ TIỂU BANG MN USA

NHẠC HÙNG KHAI MẠC

TỔNG HỘI TRƯỞNG ĐỌC DIỄN VĂN KHAI MẠC

**THT CÔNG BỐ THƯ CHÚC MỪNG ĐH CỦA
THỐNG ĐỐC TIỂU BANG**

022_09_10_IMG_5116_224417

**PHÁT BIỂU CỦA BS PHẠM ĐỨC VƯỢNG CT. TẬP THỂ CỰU
CHIẾN SĨ VNCH HẢI NGOẠI VÀ CH. TRẦN XUÂN TIN ĐẠI DIỆN
TRUNG TÂM ĐIỀU HỢP TẬP THỂ CỰU CS VNCH TÂY NAM**

**PHÁT BIỂU CỦA BS NGUYỄN NHƯ THANH
Phụ tá liên lạc Canada
Tổng Hội Phó Ngoại Vụ Tổng Hội CTNCT**

022_09_10_IMG_5116_224417

CH. NGUYỄN HỮU NHÂN CT LIÊN TRƯỜNG

09_10_IMG_5116_224417

CỰU THT NGÔ VIỆT QUYỀN THUYẾT TRÌNH

**TRƯỞNG BBT/BTSHCATN XÁC NHẬN
CHÍNH THỨC LIÊN LẠC VỚI TỔ CHỨC
HẬU DUỆ VNCH**

PHÁT BIỂU CỦA HTTĐ HOUSTON TX
022_09_10_IMG_5116_224417
HÀ NHẬT TÂN

PHÁT BIỂU CỦA HTTĐ DETROIT

PHÁT BIỂU CỦA TIẾN SĨ DON FERN STORM
022_09_10_IMG_5116_224417 CƯ QUÂN NHÂN HOA KỲ TỪNG THAM CHIẾN Ở VN

**PHÁT BIỂU CỦA ÔNG CT. CỘNG ĐỒNG NVQG TIỂU BANG
MINNESOTA MR. THOMAS CAO**

PHÁT BIỂU CỦA MỤC SƯ VANG CHÍ MÌNH

HỘI TRƯỞNG

**CẢM ƠN HỘI CỰU SVSQ/TB/TĐ/DALLAS & FW TX ĐÃ
TRANG TRÍ SÂN KHẤU TIỀN ĐẠI HỘI VÀ
TOÁN QUỐC, QUÂN KỲ CHO BUỔI LỄ CHÀO CỜ KHAI
MẠC ĐẠI HỘI THẬT LONG TRỌNG VÀ TRANG NGHIÊM**

HÌNH ẢNH SINH HOẠT HỘI ÁI HỮU TĐ/ SEATTLE/WA/USA

Theo thông lệ của Hội Thủ Đức/ Washington State chúng tôi mỗi năm có 4 lần họp mặt qua hình thức pod luck hoặc ăn tại nhà hàng, chúc mừng Sinh Nhật cho những Hội viên và quý phu nhân có ngày sinh trong 3 tháng của Quý đó. Ngày 30 tháng 10 năm 2022, đặc biệt lần này vì một số Hội viên tuổi tác, một phần vì ngại đến chỗ đông người do sợ Covid Vũ Hán không thể đến dự, tuy nhiên vẫn có một

số anh em đã từng là Hội viên trước đây nhưng không còn sinh hoạt với Hội thì lần này họ đã nhận lời mời cùng tới tham dự với phu thê, nhờ vậy buổi họp mặt tương đối vui tươi, những ai có khả năng hát đã thay nhau hát tạo không khí đầm ấm hăng lên. Chúng tôi đã gặp nhau được hơn 3 tiếng đồng hồ trong niềm vui tay bắt mặt mừng vì lâu nay không có dịp gặp nhau. Ban Điều hành nhận biết Quý Thời Gian của tất cả Hội viên ở trên cõi đời này không còn nhiều! Do đó chúng tôi đã cố gắng tạo càng nhiều những buổi họp mặt với nhau càng tốt. Kết thúc buổi họp mặt lúc ra về ai cũng luyến tiếc và hứa hẹn gặp nhau vào dịp Tân Niên Hội ngộ 2023. Đăng Ghi-Khóa 25 tường thuật.

HÌNH SINH HOẠT THỦ ĐỨC SAN DIEGO NGÀY 19/6/2022

Café Linh Bắc Cali

Chiếc bánh sinh nhật Tháng 9-2022

Hình ảnh Sinh nhật Tháng 9-2022

Anh Chu Quang Đại Tổng Thư Ký Tổng Hội Cựu SVSQ Trừ Bị QLVNCH và bà xã có buổi tiệc vui trong gia đình đến từ Thành Phố Oregon. Chúng tôi có buổi gặp gỡ anh chị chiều ngày 16-09-2022 tại nhà hàng Cao Nguyên với vài anh em LTSQTB

Anh chị em có sinh nhật trong tháng 9 - Anh Lê Văn Lợi (áo vest caravat tím) ở Brentwood gần 2 giờ lái xe cũng có mặt.

Từ trái sang phải: Chị Chu Quang Đại- Anh Chu Quang Đại- Nguyễn Văn Sinh- Chị Cư- Lê Thái Cư- Nguyễn Quan Tân- Đặng Ánh Nguyễn Hữu Nhân- NT Đỗ Đức - NT Võ Văn Sĩ tại nhà hàng Cao Nguyên.

Anh Chu Quang Đại Tổng Thư Ký Tổng Hội cựu SVSQ Trừ Bị QLVNCH và bà xã đến từ Oregon chia sẻ tâm tình trong ngày sinh nhật của anh em Tổ Chức LTSQTB tại San Jose, California.

Anh Lê Đình Thọ Tổng Thư Ký Liên Hội Cựu Quân Nhân Bắc California trong ngày sinh nhật tháng 9 của Tổ chức LTSQTB

Cô Thu Tâm em gái LTSQTB nói cảm nghĩ của mình khi được tổ chức LTSQTB tổ chức lần thứ 10 sinh nhật của Cô

Các anh đang chờ những nàng dâu của tổ chức Liên Trường Sĩ Quan Trừ Bị & Cafe Lính sẽ dọn thức ăn cho anh em

"Trước mặt các anh đã có đủ phần ăn chưa? Đủ ... Mời các anh ngồi ... xuống -... Mời các anh dùng cơm nhà bàn"

Nhớ về những ngày ở Trường Bộ Binh Thủ Đức huynh trưởng dẫn đại đội vô nhà ăn và trước khi ăn huynh trưởng hướng dẫn đại đội hỏi câu hỏi trên...)1969-2022 53 năm từ ngày vào Thủ Đức, một kỷ niệm của anh em Tân Khóa sinh khó quên

Món Ragu sườn non do chị Nguyễn Hữu Nhân (chị Diệp) nấu tối hôm qua cho buổi sinh nhật tháng 9-2022

Các anh chị đang dùng bữa buổi ăn sinh nhật trong ngày 17-09-2022 - Một góc bàn bên trái

Các anh chị dùng Ragu bánh mì - Một góc bàn phải trong ngày sinh nhật tháng 9-2022

Niên trưởng Trung Tá Lê Văn Lạc 94 tuổi nhắc anh em tham dự tiệc mừng kỷ niệm 12 năm thành lập của tổ chức LTSQTB

Bà Minh Tâm Hội trưởng Hội Tương Trợ Lạc Việt cũng bước vào tuổi 90 lúc nào cũng đến với anh em LTSQTB & Cafe Linh

Anh Chu Quang Đại Tổng Thư Ký Tổng Hội Cựu SVSQ Trừ Bị QLVNCH đến từ thành phố Oregon.

Anh chị Phạm Minh Đức (cs Phương Tâm) ở tận Union City gần 1 giờ lái xe nhưng không lúc nào vắng mặt với anh em

Anh chị Nguyễn Hữu Nhân đang thưởng thức món lagu sườn non do chị Nhân thức nấu cả đêm cho sinh nhật tháng 9-2022

Anh chị Lê Thái Cư ngày vui của anh em nên anh chị đều mặc áo đỏ chia vui với anh em có sinh nhật tháng 9-2022

Anh Trần Kim Long cựu Tiểu đoàn Trưởng Trung đoàn 52 thuộc Sư Đoàn 18 và bà xã dù rất bận nhưng cũng có mặt

Thu Tâm em gái Liên trường Sĩ quan Trừ Bị và chị Dung bà xã của anh Trần Kim Long vừa hoàn tất công việc nhà bếp

Ngọc An em gái anh Nhân mời anh em tham dự buổi tổ chức "Hợp Âm Band" nhóm sinh hoạt ca nhạc tổ chức Oct 9, 2022

Gần 1 giờ chiều, Bác Sĩ Phạm Đức Vương và Thủy Tiên đến Cafe Lính thăm anh chị Chu Quang Đại

Gia đình chúng tôi cũng có buổi mừng sinh nhật cho Nguyễn Cúc Diệp tại Opa Campbell cùng ngày 17-09-2022

**Hình Ảnh Kỷ Niệm 12
năm thành lập Tổ Chức
Liên Trường Sĩ Quan Trừ Bị
QLVNCH.**

**ngày 18-12-2022 tại TP San
Jose, Bắc California USA**

Một số anh em Liên Trường Sĩ Quan Trừ Bị chụp hình lưu niệm (vì sân khấu quá nhỏ) nên một số anh em không có hình

Anh chị Nguyễn Hữu Nhân-Ông Biên Đoàn Nghị viên khu vực 7-Đại Úy Nguyễn Quan Tân-Ông Nguyễn Ngọc Tiên Chủ Tịch Cộng Đồng VN Bắc California -Thiếu Tá Đỗ Đức khóa 10 Thủ Đức.

Nghi thức khai mạc do Đại Úy Nguyễn quan Tân BTL Sư Đoàn 18 điều hành và MC Thu Tâm.

Món quà lưu niệm cho vị Niên trưởng Trung Tá Lê văn Lạc 94 tuổi

Nguyễn Dẫn (Nha KT) Đại Úy Phạm Chí Dũng SD 9-Lê văn Hữu (Nha Kỹ Thuật) Phạm Trung SD18- Đại Úy Châu thanh Hải SD 25

Sinh nhật tháng 12: NT Trường Kỳ-Giáo Sư Phạm Bình-BS Phạm Đức Vương và chiến hữu Nguyễn hữu Nhân

Thiếu Tá Đặng Ánh và Phu nhân trong buổi tiệc kỷ niệm 12 năm của LTSQTB

Từ trái sang phải: Đại Úy Nguyễn Quan Tân-Trung Úy Nguyễn văn Sinh-Trung Tá Nguyễn Sĩ Tấn-Trung Tá Lê văn Lạc-Trung tá Nguyễn Viết Thạnh-Bà Nguyễn thị Minh Tâm (Phu nhân cố Trung Tá Không quân)

Niên Trưởng Trung Tá Nguyễn Sĩ Tấn Liên đoàn Trưởng Biệt Động Quân và Phu nhân (khóa 13 Thủ Đức)

**Anh chị Harrison & Maria Phạm Director
Media Vì Dân vùng Vịnh San Jose**

**Chiến hữu Nguyễn hữu Nhân chủ tịch tổ chức
Liên Trường Sĩ Quan Trừ Bị (Nam Định-Thủ Đức-
Đồng Đế-Long Thành)**

**Anh Lê Thái Cư, Chị Lê văn Lợi - Chị Nguyễn hữu
Nhân đang làm nhiệm vụ thanh toán cho nhà
hàng trước khi ra về**

**Niên Trưởng Trung Tá Lê văn Lạc 94 tuổi (khóa 5
Vì Dân 1954) Cố Vấn Liên Trường Sĩ Quan Trừ Bị
QLVNCH**

**Trương Hàm Hội Trưởng Thiết Giáp và Trần
Gia Đắc Hội trưởng Hội Quân Cảnh và anh em
tham dự tại nhà hàng Cao Nguyên**

**Chiến hữu Lê Tâm & Thiếu Tá Võ Văn Sĩ khóa 10
Thành Tín Thủ Đức Công Binh Quân Lực Việt
Nam Cộng Hòa.**

Thiếu Tá Lê Ôn Dương khóa 9 Thủ Đức - Ông Phạm Bình Giáo Sư Trường Trung Học Châu Văn Tiếp Phước Tuy (1956-1960)

Các chị của tổ chức Liên Trường sĩ Quan Trừ Bị với chiếc áo dài do Thu Tâm đề xướng. Một cành hoa để tỏ lòng cảm ơn các chị

Nghị viên Biên Đoàn và một nhóm anh em Sĩ Quan QLVNCH và các chị tại nhà hàng Cao Nguyên ngày 18-12-2022

Thiếu Tá Võ Văn Sĩ tặng hoa cho 2 người đẹp Thu Tâm & Phương Tâm những ca sĩ nòng cốt của LTSQTĐ

Chiến hữu Nguyễn Ngọc Tiên Khóa 23 Trường Võ Bị Quốc Gia Việt Nam Chủ Tịch Cộng Đồng VN Bắc California

Ông Biên Đoàn Tân Nghị Viện khu vực 7 Thành Phố San Jose (Cựu Đại Úy Cứu Hỏa San Jose).

THÀNH KÍNH PHÂN ƯU

TỔNG HỘI CSVSQ/TB/TĐ/HOA KỲ THÀNH KÍNH TƯỞNG NIỆM

Các Đồng môn Cựu An Tư Ngụy,
Các Chiến hữu, Dân, Quân, Cán, Chính Việt Nam Cộng Hòa
đã anh dũng chiến đấu và hy sinh trong công cuộc đấu tranh bảo vệ
Chính nghĩa Quốc gia và Tự do Dân Chủ của Dân Tộc Việt Nam
chống lại tà quyền độc tài Cộng sản Hà Nội
tay sai của Trung cộng và Cộng sản Quốc tế.

THÀNH KÍNH PHÂN ƯU

Cùng Quý Tang quyến và Thân hữu về sự ra đi
của các Huynh Đệ và Chiến Hữu ở khắp nơi.
Thành tâm cầu nguyện cho Anh linh các Tử sĩ
được an nghỉ nơi cõi Vĩnh Phúc.
Nguyện cầu các Tử sĩ phù hộ cho công cuộc đấu tranh giành lại
Tự do, Công lý, và Nhân quyền của Dân Tộc Việt Nam chóng thành công.

*"... Chắp nén hương trước bàn thờ Tổ quốc
Cùng nghiêng mình cung kính trước anh linh
Chúc hồn anh mau về cõi trường sinh
Sau một đời tận hiến cho quê mình."*

Đại diện Hội Đồng Quản Trị
Tổng Hội Cựu SVSQ/TB/TĐ/Hoa Kỳ
Tổng Hội Trưởng
Alpha Trần Xuân Thời

TRANG THÀNH KÍNH PHÂN ƯU

TỔNG HỘI CỰU SĨ/QUÂN LỰC
VIỆT NAM CÔNG HÒA

Trung Úy CHU TRUNG CÁT KHÓA 1/69 BB THỦ ĐỨC
Tạ thế ngày 09/09/2022 tại Portland OR USA
Thượng thọ 82 tuổi

Đại tá TRẦN KIM ĐẠI KHÓA 3 PHỤ BB THỦ ĐỨC
Tạ thế ngày 15/10/2022 tại Orange CA USA
Thượng thọ 89 tuổi

ÔNG ĐỖ VĂN ĐẠT KHÓA 18 BB THỦ ĐỨC
Tạ thế ngày 25/09/2022 tại Fountain Valley, CA USA
Thượng thọ 81 tuổi

Trung tá NGUYỄN TRI TẤN KHÓA 12 THỦ ĐỨC
Tạ thế ngày 12/11/2022
Tại TP Santa Anna, California USA

Thiếu tá TRẦN VĂN THẠCH KHÓA 13 THỦ ĐỨC
Tạ thế ngày 04/12/2022 Tại Dallas Texas USA
Thượng thọ 82 tuổi

Niên Trưởng LÊ TRỌNG QUÁT KHÓA 2 THỦ ĐỨC
Tạ thế ngày 16/12/2022 Tại Ba Lê, Pháp Quốc
Thượng thọ 96 tuổi

Trung tá LÊ CHU KHÓA 3 THỦ ĐỨC
Tạ Thế ngày 14/12/2022 Tại Fort-Worth, Texas USA
Thượng thọ 92 tuổi

Đại Úy NGUYỄN HỮU CẦU KHÓA 5/68 THỦ ĐỨC
Tạ Thế ngày 19/12/2022
Hưởng thọ 76 tuổi

PHÓ ĐỀ ĐỐC HQ. HỒ VĂN KỶ THOẠI
Tạ Thế ngày 20/12/2022
Thượng thọ 89 tuổi

TRANG CÁC LINKS LIÊN KẾT

[Links Tổng Hội Cựu SVSQ/TB/QLVNCH:](#)

Trung tâm lưu giữ Bản Tin Sinh Hoạt CATN:

http://www.nhayduwdc.org/sh/catn/2020/ndwdc_sh_catn2020_btshCATN_001_2020SEP27_sun.htm

Link xem tiền đại hội 2019, Oklahoma, USA:

<https://youtu.be/QmKy8atKteM>

Link xem đại hội 2019, Oklahoma, USA:

<https://www.youtube.com/watch?v=0BpbPWhIPNk&feature=youtu.be>

Trang WEB Thanhhuyenk19:

<https://thanhhuyenk19.wixsite.com/thtd>

Tâm sự người vợ lính VNCH:

<https://www.facebook.com/100002937331279/videos/pcb.2786073721500512/2785536351554249>

Diễn Hành Ngày Quân Lực VNCH, 19-6-1971, 19-6-1973

<https://www.youtube.com/watch?v=GCANWgxlnTc>

<https://chienhuu.vnch.com/thong-bao/>

[fbclid=IwAR2bvui8PR_paIvDSnJmmH0rGrU_rV224VxDXHXrk4L](https://www.facebook.com/100002937331279/videos/pcb.2786073721500512/2785536351554249)
[LEH-2tLXDdqj28ZI](https://chienhuu.vnch.com/thong-bao/)

https://www.usavsc-unvr.org/b%E1%BA%A3n-tin-sinh-ho%E1%BA%A1t-c%C6%B0-an-t%C6%B0-nguy?fbclid=IwAR3RefqMON9SabpMQXtB54-feRpxd_bIC3wKk9sbiOxXxDuv5duyEOW_eOU

Đại Nhạc Hội Cảm ơn Anh 15

https://www.youtube.com/watch?v=pmtsQ4kCCXk&ab_channel=Ng%C6%B0%E1%BB%9DiVi%E1%BB%87tDailyNews

Chào Cờ Việt Nam Và Hoa Kỳ Ngày 6 tháng 8 năm 2022 tại Texas

https://www.youtube.com/watch?v=TGEHoQJcAfI&ab_channel=tienman49

Lễ chào Quốc Kỳ tại Thủ Phủ Tiểu Bang Minnesota

TỔNG HỘI CỰU SVSQ/TB/QLVNCH BẢN TIN SINH HOẠT CƯ AN TƯ NGUY

THƯ CẢM ƠN & CHÚC MỪNG NĂM MỚI

Kính gửi:

Quý Niên Trưởng, Huỳnh Trưởng, Chiến hữu
 Quý Ân Nhân, Đồng Hương, Độc giả,
 Quý Đồng môn cùng gia đình và thân hữu.

Hòa cùng Thế giới trong niềm vui tung bừng cuối Năm mừng Lễ Tạ Ôn, Giáng Sinh và Năm Mới, Ban Biên Tập Bản Tin SHCATN kính chúc toàn thể Quý vị cùng gia đình niềm vui đoàn tụ, hạnh phúc và may mắn.

Kính thưa Quý vị, nhờ vào sự quan tâm, tích cực ủng hộ và nhiệt tình khuyến khích của tất cả Quý vị trong suốt thời gian qua BẢN TIN SINH HOẠT CƯ AN TƯ NGUY đã ngày càng phát triển thêm phong phú, nhiều tác giả cộng tác đóng góp bài vở, nhiều Chiến hữu, thân hữu và độc giả lưu tâm chuyển gửi cho bạn bè và người thân để Bản Tin được lưu hành rộng rãi tới Quý Đồng hương trên khắp Năm Châu và Quốc Nội.

Chúng tôi cũng không quên cảm ơn Quý Ân nhân, Hội đoàn, Chiến hữu và Độc giả đã ủng hộ, gọi điện, Email, gửi Thiệp Chúc mừng với những cảm tình cùng lời chúc tốt lành.

Một lần nữa Ban Biên Tập BẢN TIN SINH HOẠT CƯ AN TƯ NGUY kính gửi lời cầu chúc chân thành đến Quý Niên Trưởng, Huỳnh Trưởng, Ân Nhân, Độc giả, Chiến hữu Đồng môn cùng gia đình và thân hữu:

**Một Lễ Tạ Ôn Xum Hạp Đầm Ấm
 Mùa Giáng Sinh Tràn Đầy Hồng Ân
 Một Năm Mới Khang An, Phúc Lộc,
 Vạn Sự Như Ý.**

Trân Trọng Kính Chúc
BAN BIÊN TẬP BẢN TIN SH/CATN
<https://thanhhuyenk19.wixsite.com/thtd/home>

THÔNG BÁO

BẢN TIN SINH HOẠT CU' AN TU' NGUY SỐ 9

Trước hết chúng tôi xin trân trọng cảm ơn những ưu ái và nhiệt tình ủng hộ Bản Tin của tất cả quý vị trong thời gian qua. Sau đây là thông báo về nội dung Bản Tin số 9.

Để chuẩn bị bài vở và hình ảnh cho Bản Tin Sinh Hoạt Cu An Tu Nguy Số 9 sẽ lưu hành vào ngày 10/05/2023 được chu đáo và phong phú, xin quý Niên Trưởng, Huynh trưởng, quý Chiến hữu và thân hữu, quý Hội đoàn các Quân Binh Chủng cùng Hậu duệ VNCH ở khắp nơi chuẩn bị bài vở cùng tin tức hình ảnh sinh hoạt của đơn vị mình gửi về BBT Bản Tin càng sớm càng tốt. Những bài tới sau ngày 05/05/2023 sẽ đăng vào kỳ kế tiếp.

Nội dung Bản Tin Số 9 sẽ gồm:

Bài viết, phóng sự và tin tức hình ảnh sinh hoạt của các hội đoàn Ái Hữu Cựu SVSQTB/QLVNCH, Các hội đoàn cựu Quân nhân QLVNCH, Các Cộng Đồng Người Việt Quốc Gia Tỵ Nạn Cộng Sản, Các tổ chức hậu Duệ VNCH khắp nơi trong dịp Tết Nguyên Đán và ngày Kỷ niệm Quốc Hận 30/4 cùng những sinh hoạt khác của địa phương

Những kỷ niệm Tết tiền đồn trong thời chiến của đơn vị, cá nhân cùng gia đình người lính VNCH cũng như Cảnh Sát Quốc Gia, Cán Bộ XDNT nhân dân tự vệ và xóm làng

Xin đặc biệt quan tâm khuyến khích hậu duệ VNCH của chúng ta trên toàn thế giới cũng như trong nước tham gia viết bài bằng đủ mọi ngôn ngữ địa phương về những gì các Em các Cháu hiểu được về Tổ Quốc Việt Nam và cuộc chiến bảo vệ Quốc Gia VNCH Tự Do. Vì thực tế trong tương lai chính các Em là những người sẽ đứng lên thay cho chúng ta.

Xin được nhắc lại về khuôn khổ bài viết cho Bản Tin: cỡ chữ 12 x dài 4 trang. Ngoài ra những bài dài hơn nữa sẽ được dành cho Đặc San hay sẽ đăng trong Bản Tin nhiều kỳ.

Một lần nữa BBT. BẢN TIN SINH HOẠT CU' AN TU' NGUY rất cảm ơn sự quan tâm hợp tác của toàn thể Quý vị.

Kính chúc Quý vị và gia đình luôn an vui hạnh phúc, dồi dào sức khỏe
Ngày 10/01/2023

TM. BAN BIÊN TẬP

Chu Q. Đại_Khóa 19/SQTB.